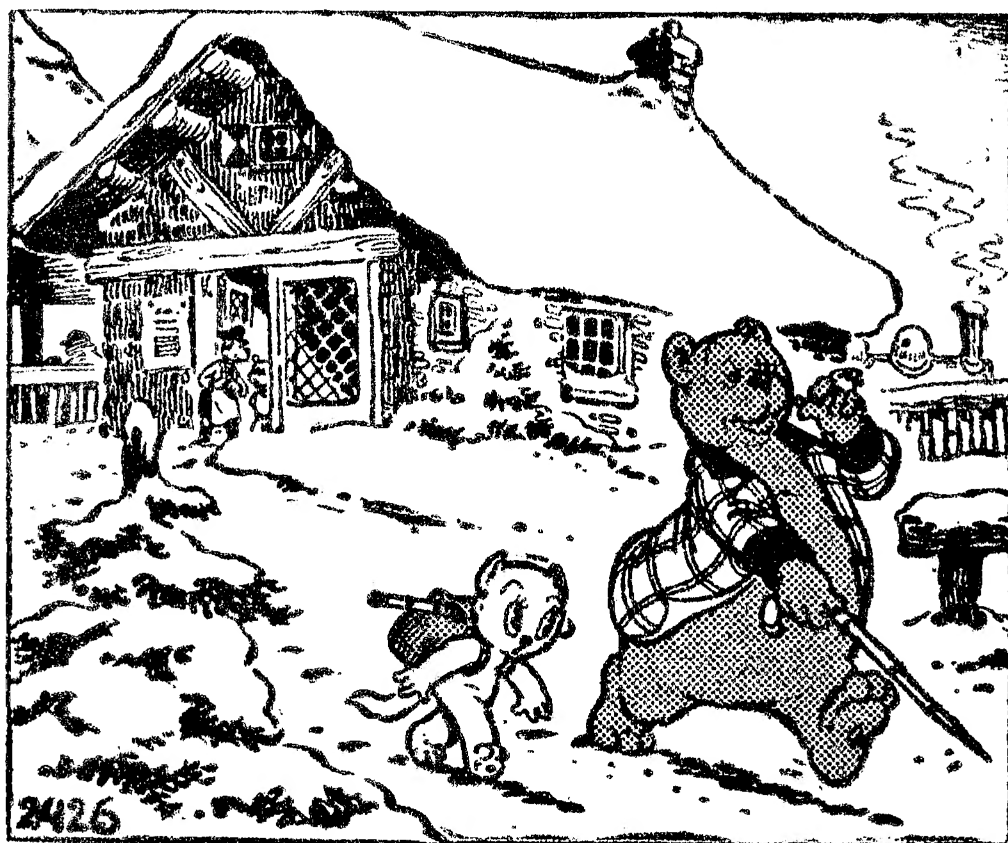
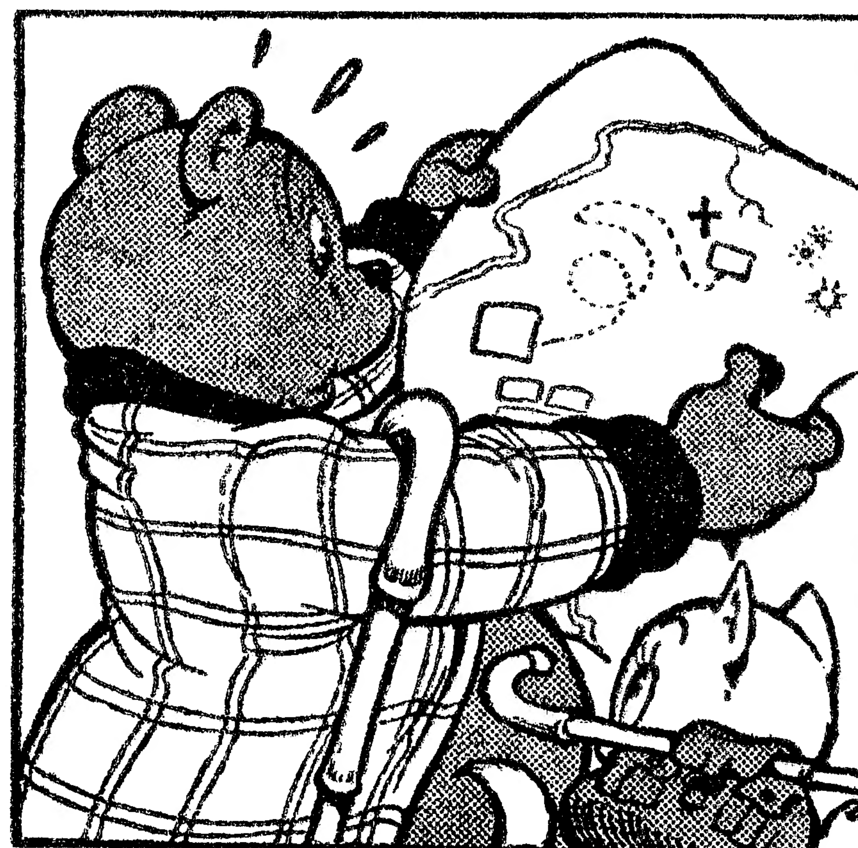

Heer Bommel had last van neerslachtigheid. De grauwe luchten drukten hem en zijn vertrouwde omgeving verveelde hem. „Een heer van mijn stand gaat naar de wintersport," sprak hij op een dag, toen hij Tom Poes tegenkwam. „Wij, met ons fijn gestel hebben behoefte aan zonneschijn en vitaminen en ozon, wat dat ook zijn mag. Pak je tandenborstel in en volg me, jonge vriend. Je mag mee."

Dat liet Tom Poes zich natuurlijk geen twee keer zeggen en zo kwam het dan ook, dat ze op een zonnige wintermiddag in een bergachtige streek uit de trein stapten. Tom Poes droeg een rugzak en heer Ollie een bergstok en een kaart van de streek.

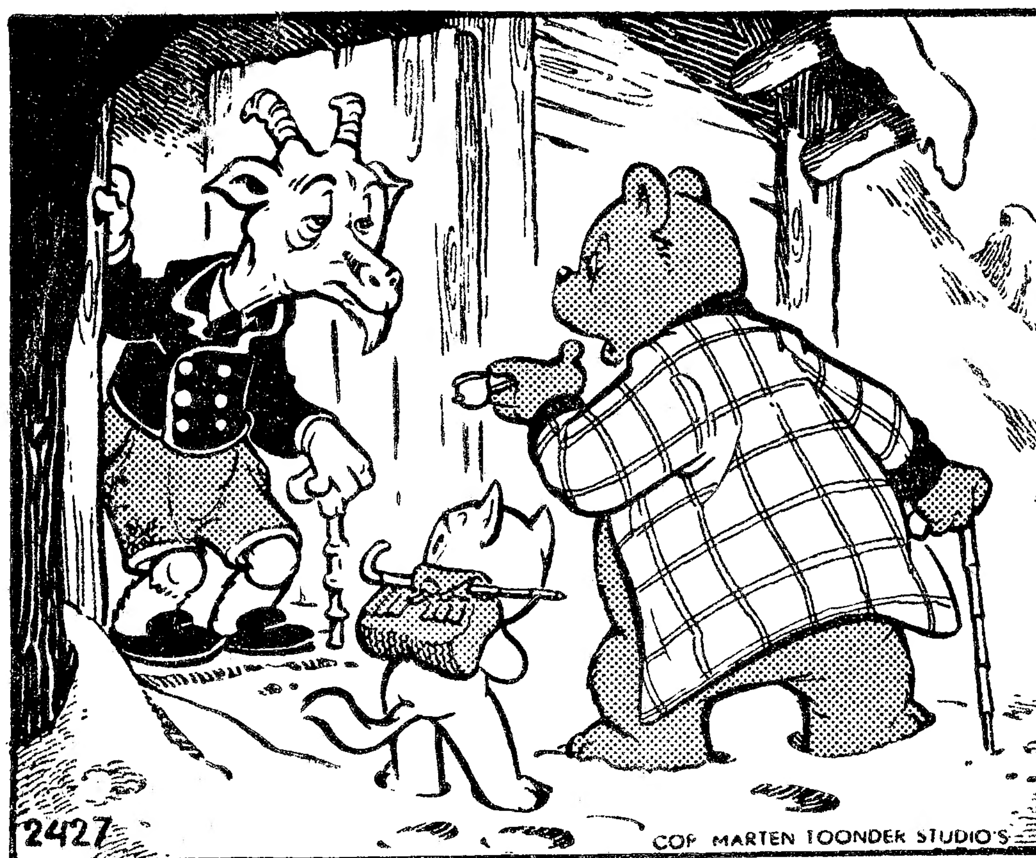
„Eens kijken," sprak hij. „Het hotel moet ongeveer naast het station liggen. Dat zei men mij in het reisbureau en daar zullen ze het wel weten."

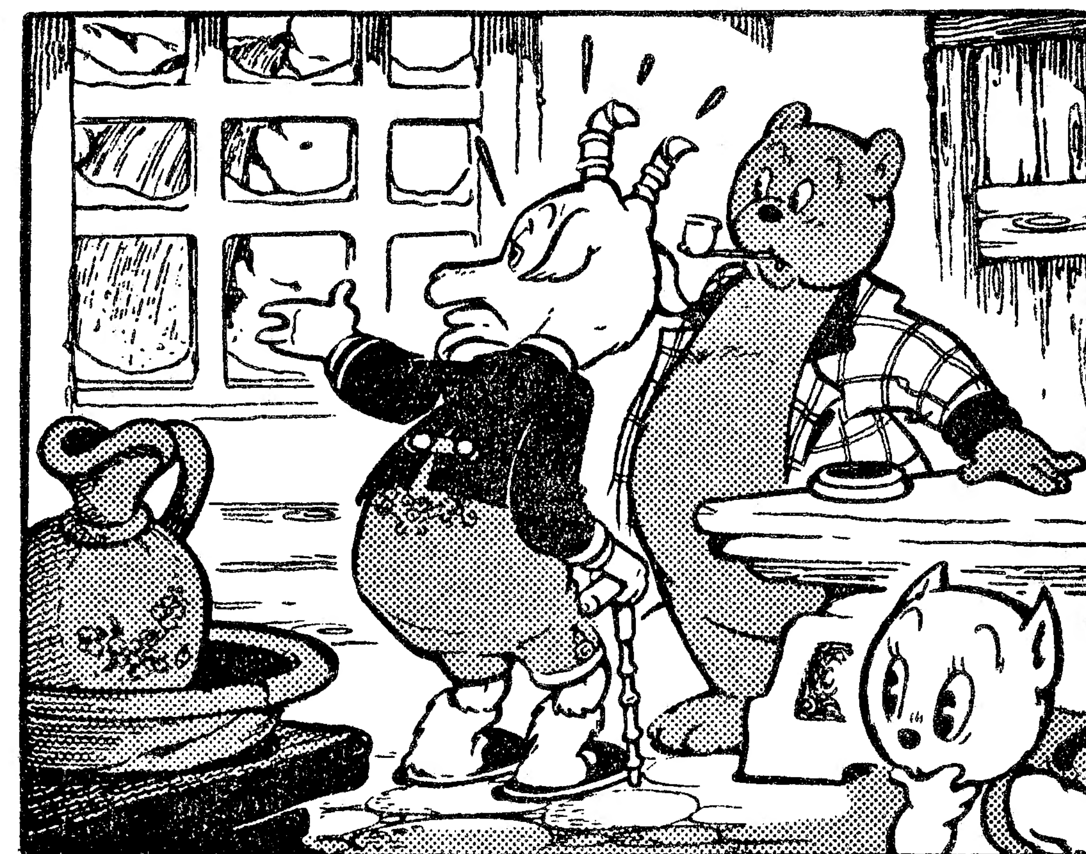
„Maar ik zie geen hotel," zei Tom Poes. „Nergens!"

„Onzin," hernam heer Bommel, „in het vouwblad staat: „dicht bij station, riant uitzicht, gelegen aan de weg, stromend water, hoge lucht." Nu, daar houd ik mij aan. En daar is een wegwijzer waar „Hotel" op staat. Het kan niet missen."

Ze begonnen dus te lopen. De weg was smal en klom met ontelbare bochten steil tegen een berg op. De sneeuw maakte het gaan moeilijk, zodat Tom Poes na een half uur dan ook genoeg van zijn bagage begon te krijgen. Maar heer Bommel kon hem niet helpen.

„Kom Tom Poes," sprak hij hijgend. „Nog even moed gehouden. Jij hebt alleen maar die rugzak om te dragen, terwijl ik mezelf heb, als je begrijpt wat ik bedoel. Daar zie ik het hotel trouwens al."

De laatste meters waren het zwaarst. Tom Poes liep dubbelgevouwen te hijgen onder zijn rugzak en heer Ollie sleepte zich met behulp van zijn bergstok tegen het steile pad omhoog.

Maar toen stonden ze dan toch voor de deur van het berghotel. Het bleek een soort van blokhut te zijn, die eenzaam op een rotspunt in de wind stond te schudden.

„Welkom! Welkom!" sprak de hotelhouder, die groetend uit zijn bouwsel trad. „Hebben de zeer geëerde heren een goede reis gehad? Onze treinli's zijn klein — maar héél gemoedelijk, wat? Komt toch binnen, heerschappen en zet U neder. Het is binnen warm. Net en gemoedelijk!"

„Hm!" zei heer Bommel uit zijn humeur. „Ik zou wel eens willen weten, wie er op het idee is gekomen, dat deze hut dicht bij het station ligt. Wij zijn drie uren bezig geweest om hier te komen! Het is een schande!"

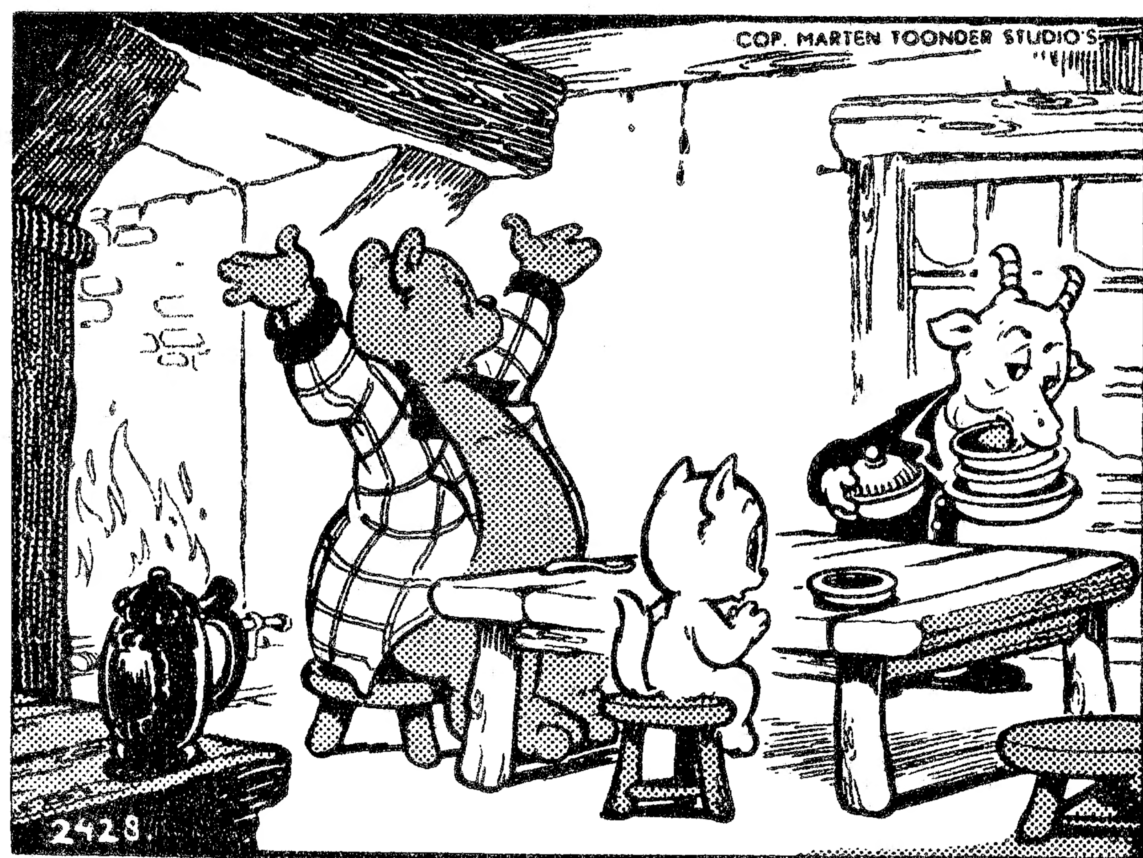
„Ach! Maar het station is hier toch vlak bij!" riep de waard uit. „Duizend meter hier onder! Vanuit het venster kunt U het tuig zien rijden. Maar het wegli is een beetje kronkelig, wat?"

„Kronkelig!" hernam heer Bommel boos. „Zo'n snertweg heb ik nog maar zelden gezien. En het is een schandaal om dit optrekje een hotel te noemen!"

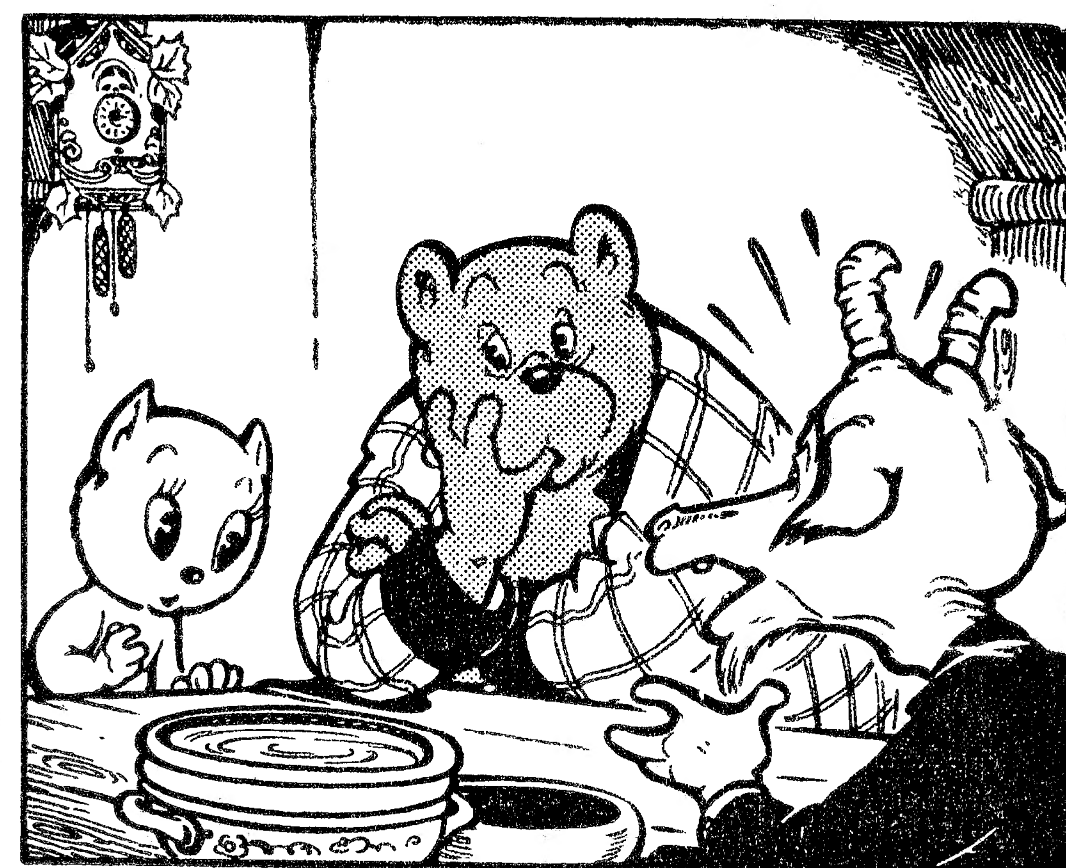
„Er is niet eens stromend water!" vulde Tom Poes aan, terwijl hij op een oude lampetkan wees.

„Niet eens stromend water!" kreet heer Ollie. „En in het vouwblaadje stond, dat hier stromend water was! Het is gewoon bedrog van een heer van stand!"

„Maar, zeer geëerde heerschappen!" suste de ondernemer, „er is toch stromend water! Kijkt U toch!" En hij wees uit het raam waar een bruisend watervalletje zichtbaar was.

Het viel heer Bommel moeilijk zich in de omstandigheden te schikken.

„Ik had me iets anders voorgesteld van mijn vacantieverblijf," sprak hij klagend, toen ze na het eten bij een open haard zaten. „Ik had verwacht een ruim en geriefelijk hotel te vinden, vol goede zorgen voor een vermoeid heer die in de winter wat zonneschijn en vitaminen zoekt voor zijn tere gezondheid. Ik had gehoopt op mijn verjaardag een klein, doch opgewekt feestje te kunnen geven aan mijn medegasten...."

„Ach, is de geëerde heer jarig?" vroeg de hotelondernemer verrast.

„Ik ben niet jarig. Ik wórd jarig!" verbeterde heer Ollie. „Op zondag de dertiende. Maar erg feestelijk zal het niet worden op deze kale bergtop."

„Jarig op zondag de dertiende?" riep de waard uit. „Maar dat is immers gans wonderbaar! Dat is héél zeldzaam! Dan bent u een héél bijzonder persoon!"

„Hm!" zei heer Bommel. „Och ja, wij Bommels zijn wel bijzonder, wat jij, Tom Poes?"

„Zeker," zei Tom Poes. „Maar waarom is jarig zijn op zondag de dertiende zo zeldzaam?"

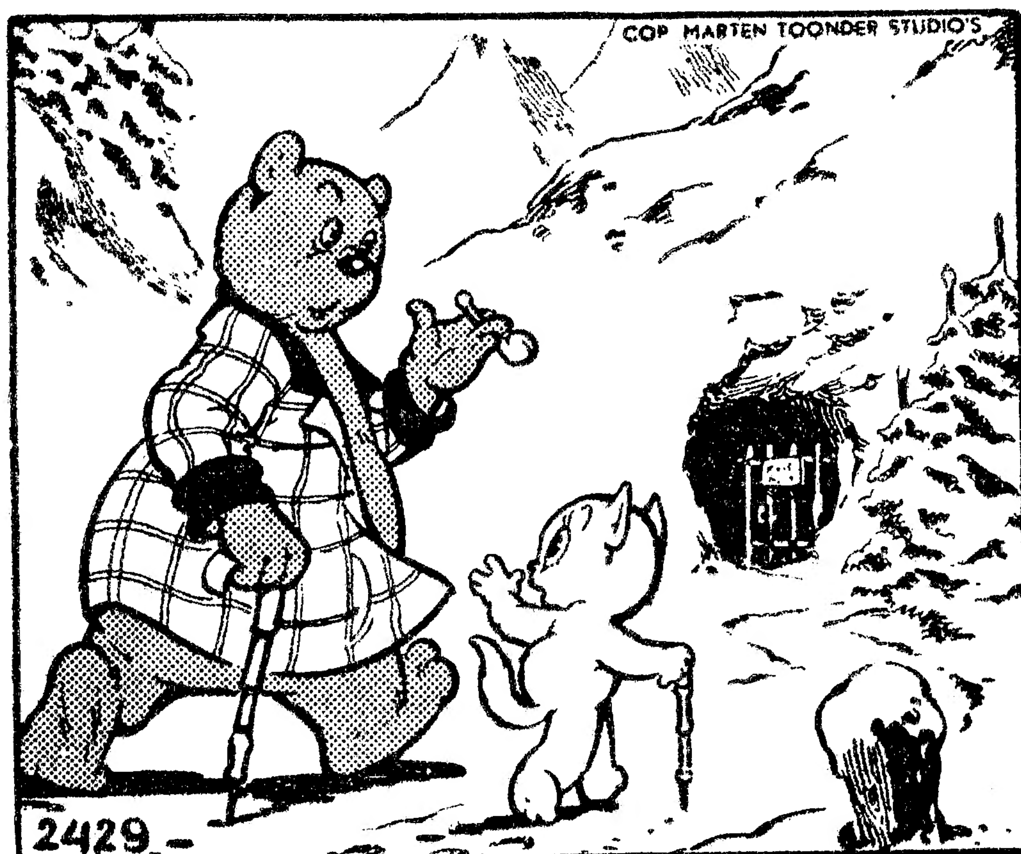
De oude zette de schalen en borden neer en ging tegenover hen zitten.

„Niet ver van hier is een grotli," zei hij geheimzinnig. „Een Wensgrotli! Een héél bijzondere attractie van deze omgeving. Wie jarig is als de dertiende op een zondag valt, mag daar een wens doen. En als het een goede wens is, komt hij altijd uit. Ja, ja, dat is iets gans wonderbaars. U bent een gelukkig persoon, zeer geëerd heerschap!"

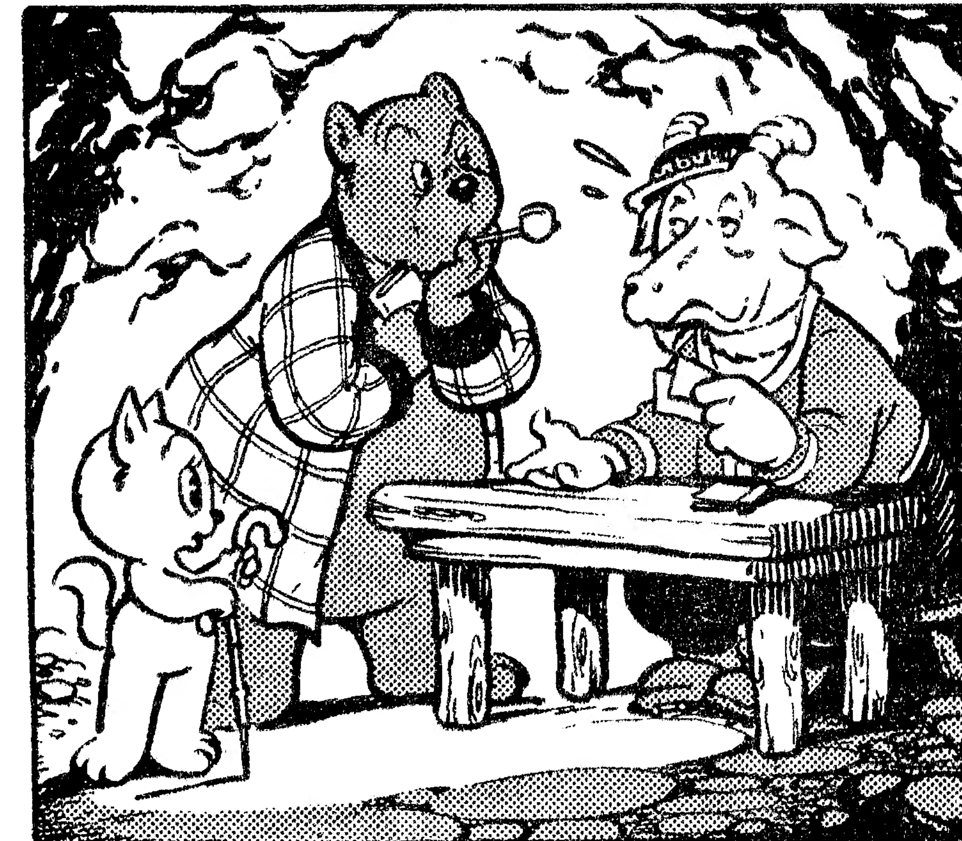
„Een grotli?" vroeg heer Ollie verbaasd.

„Een wensgrot," legde Tom Poes uit. „Een of andere spelonk die ze zo noemen om toeristen te trekken, natuurlijk."

„Ik weet het niet," zei heer Bommel peinzend. „Een wensgrot! Hm! Soms zit er iets in dat oude bijgeloof. En tenslotte is het héél bijzonder om jarig te zijn op zondag de dertiende, als je begrijpt wat ik bedoel. We zullen zien, jonge vriend!"

De volgende dag gingen zij op weg naar de grot, die de hotelhouder hun gewezen had. „Het is hier toch wel bijzonder!" sprak heer Bommel. „Niet alleen, dat een heer hier in de koude, hoge lucht herstel kan vinden voor zijn geschokte gezondheid, maar er is nog een wensgrot ook!"

„Hm!" zei Tom Poes, „vindt U dat zo bijzonder? Gisteren zei U nog, dat het allemaal zo tegenviel. Een hut, in plaats van een hotel, geen vrolijke medegasten, geen stromend water...."

„Maar een wensgrot!" riep heer Ollie uit, „denk toch eens aan, jonge vriend! Dat is toch niet gewoon!"

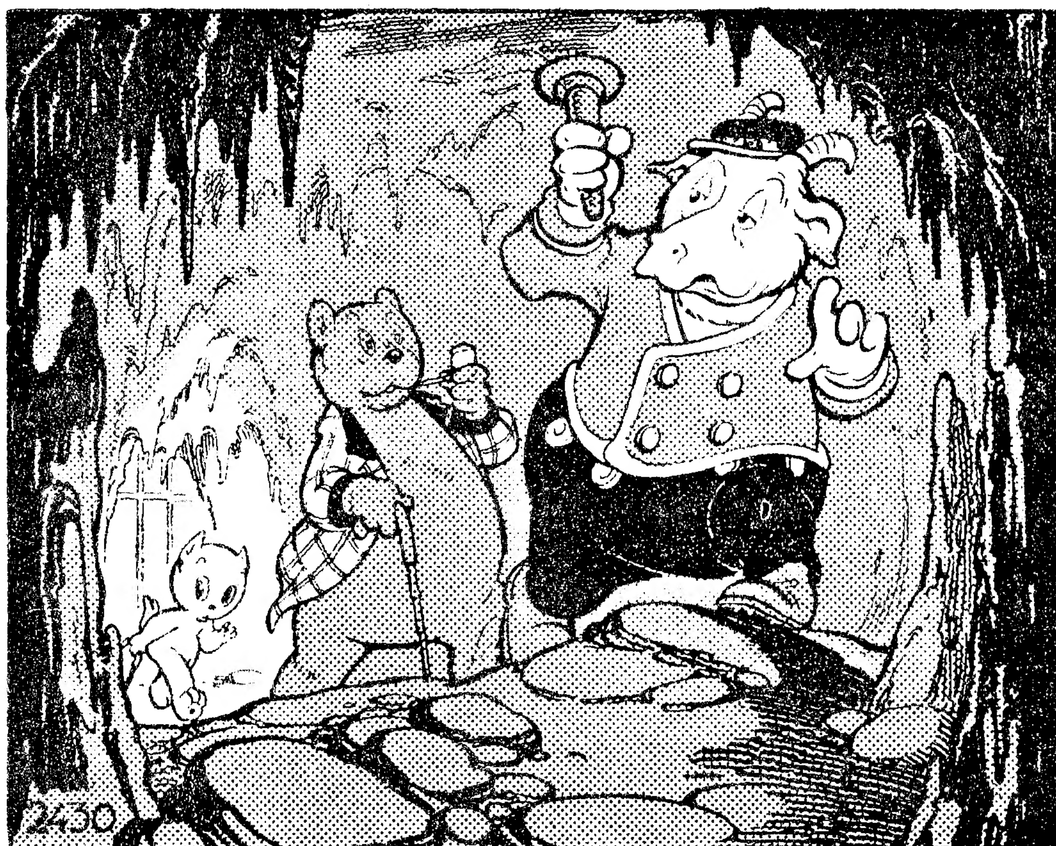
„Ach, U hebt al zo dikwijls wensen gedaan!" zei Tom Poes. „Het valt altijd tegen, want ze komen altijd op een onverwachte, nare manier uit. En dit is natuurlijk maar een gewone grot, die ze hebben ingericht om toeristen te trekken."

„Jij bent een mopperaar!" hernam heer Bommel. „Kijk, hier is de grot. Ziet hij er niet erg echt uit? Precies zoals een wensgrot behoort te zijn, als je begrijpt, wat ik bedoel. Komaan, volg me!"

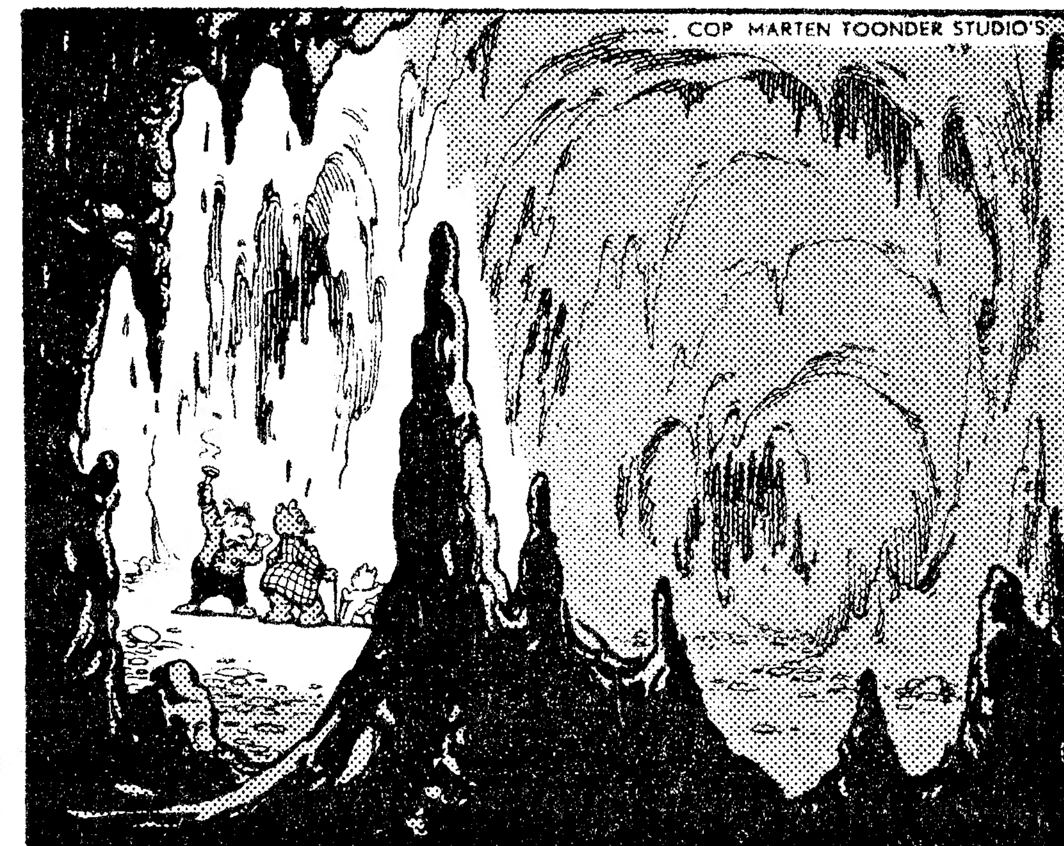
Zo sprekende trad hij naar binnen en stond nu tegenover een oude bergbewoner met een gidsen-petje op.

„Ach!" riep deze uit, „de zeer geëerde heerschappen komen zeker van het hotel? Ja, ja, mijn oom heeft me al gezegd, dat U komen zou. U komt hier een wens doen, wat? Ja, ja, dat kan in deze grotli! Gans net en gemoedelijk! Dat is vijftig penningen de persoon als toegangsprijs en vijfenzeventig penningen voor het doen van een wens. Alleen wanneer U jarig bent op zondag de dertiende, want anders kost het twee maal zoveel."

„Hm!" bromde heer Ollie, „ik begin te geloven, dat je gelijk hebt, Tom Poes!"

Nadat heer Bommel de toegangsprijs had betaald, greep de gids een toorts en stak deze aan.

„Als de zeer geëerde heerschappen mij maar willen volgen?" vroeg hij vriendelijk. „Maar U moet dicht bij elkaar blijven, als ik U vragen mag. Want deze grotli is wel gans net en gemoedelijk, maar men kan er toch nog wel in verdwalen."

„Hoor je dat, jonge vriend?" vroeg heer Ollie. „Blijf dicht bij me, dan kan je niets gebeuren. En zie je wel, dat dit toch allemaal erg echt is? Met druipstenen en zo? Dit is wel degelijk een wensgrot, hoor! Wij Bommels herkennen zo'n ding als we er een zien. Je kunt de wensen in de lucht voelen hangen, als je gevoelig genoeg bent."

„Hm!" zei Tom Poes. „Ik voel niets. Maar U zult wel gelijk hebben. Wat gaat U eigenlijk wensen?"

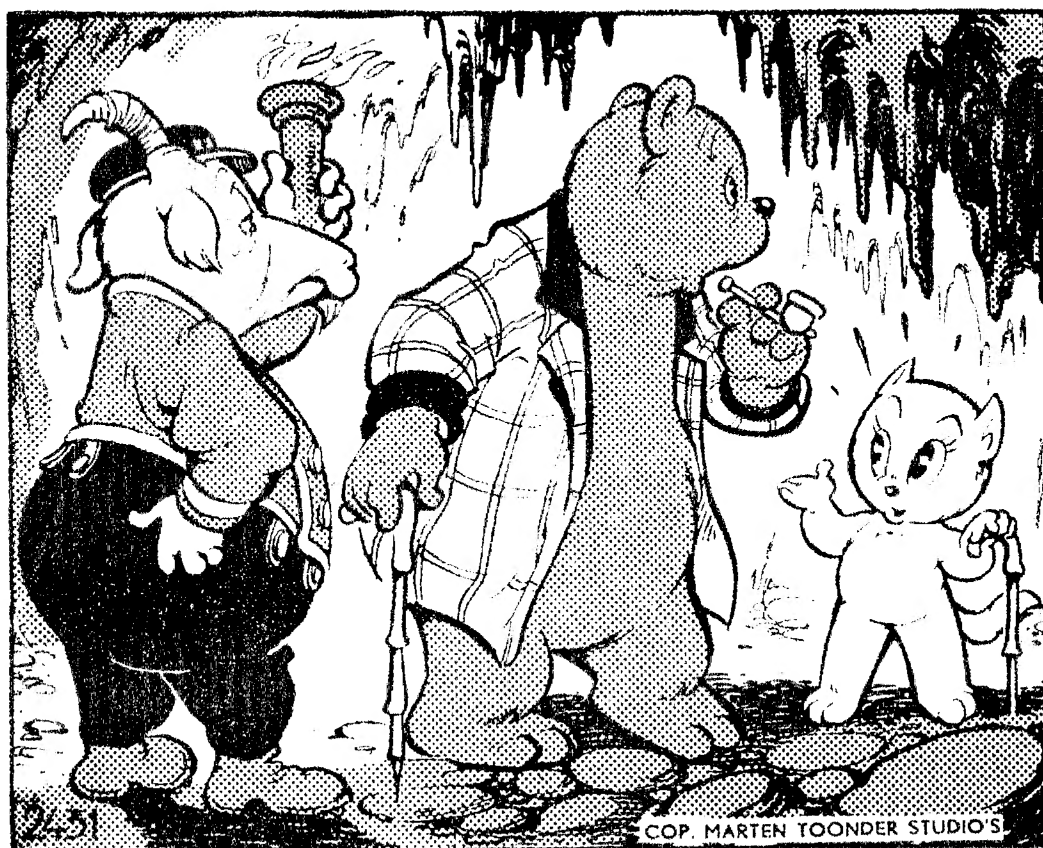
„Daar heb ik nog eens over nagedacht," zei heer Bommel. „Het is waar, dat wensen bij mij altijd op een onverwachte, nare manier uitkomen. Daarom moet ik nu eens een list verzinnen! Een soort wens, die niet fout kan gaan, als je begrijpt wat ik bedoel. Bedenk jij eens wat, Tom Poes! Ik moet ook altijd alles zelf doen!"

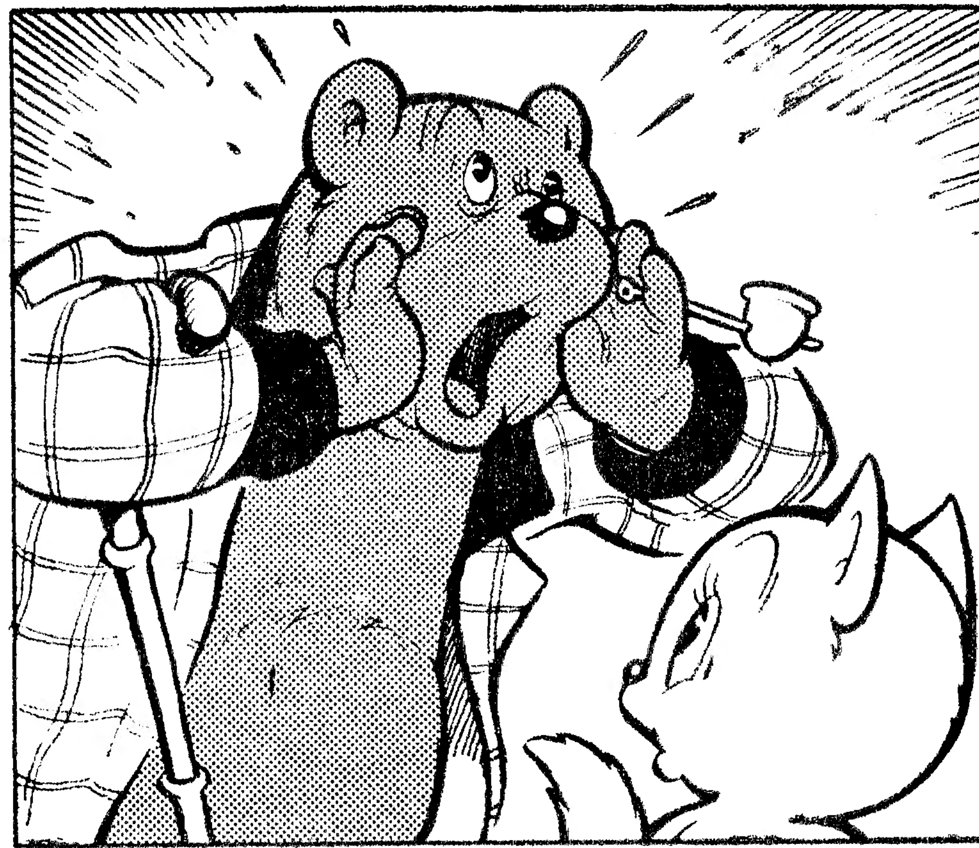
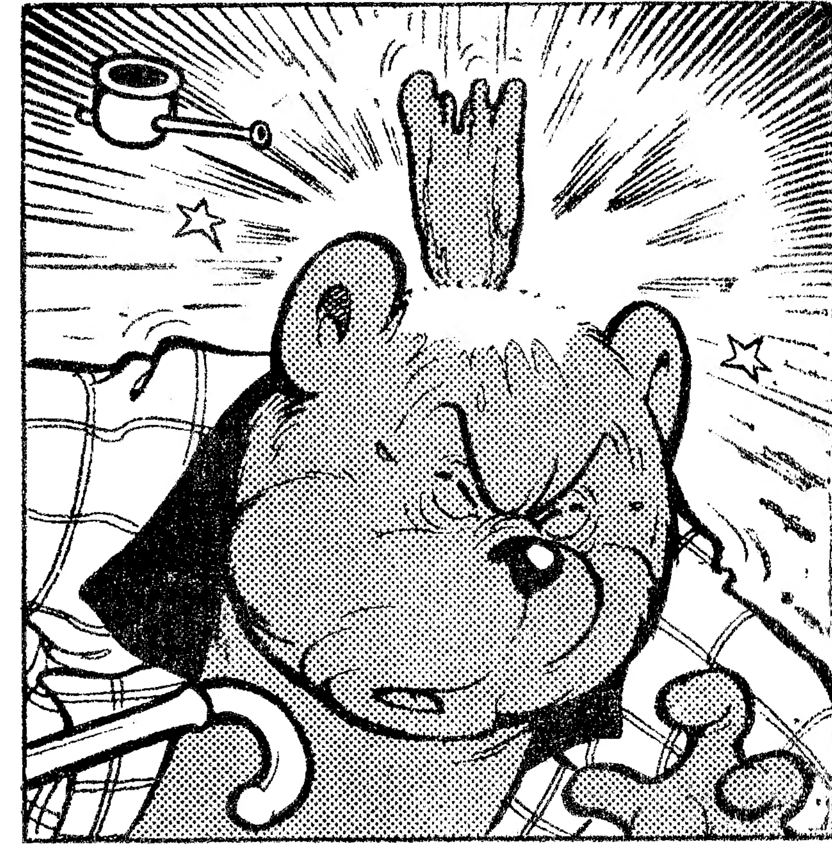
„Hier is de wenszaal, heerschappen," sprak nu de gids. Hij hield stil onder enkele druipstenen en hief zijn toorts. „Gans kolossaal, wat? Ja, ja, gans net! Nu kunt U roepen wat U wenst — het komt gegarandeerd altijd uit. Maar gans hard roepen, anders werkt het niet."

„Een wens roepen!" herhaalde heer Ollie bekommerd. Hij staarde in de grote duistere ruimte rond en slikte moeilijk.

„Wat wilt U eigenlijk graag?" wilde Tom Poes weten. „U hebt toch alles wat U maar begeert?"

„Ik?" riep heer Bommel bitter uit. „Ik ben een miskend heer! Iemand met hoge idealen en mooie, zuivere gedachten over alles. Maar altijd word ik verkeerd begrepen. Er is voor mij genoeg te wensen, hoor. Als ik maar wist wat!"

In zwaar nadenken verzonken staarde heer Bommel in de diepe duisternis van de grot. De gids lichtte hem bij met zijn toortsje en liet zo nu en dan een hol kuchje horen, dat akelig weergalmde tussen de druipstenen.

„Ach, men heeft als eerzaam heer zo veel te wensen," mompelde heer Ollie tenslotte. „Men heeft zó veel onbegrepen verlangens en gedachten — maar iedere wens komt bij mij altijd verkeerd uit...."

Zijn geprevel pruttelde dof na in de spelonk en dat maakte hem zenuwachtig.

„Zeg dan toch iets, Tom Poes!" riep hij uit. „Help me dan toch eens en sta daar niet zo dom te kijken!"

„Hm!" zei Tom Poes voorzichtig, „als U nu eens succes wenste? Gewoon maar succes? Dat kan toch nooit verkeerd gaan, lijkt me. Als U dat wenst zult U met alles slagen."

„Met alles slagen," herhaalde heer Bommel peinzend. „Dat lijkt me wel — dat idee is niet slecht...."

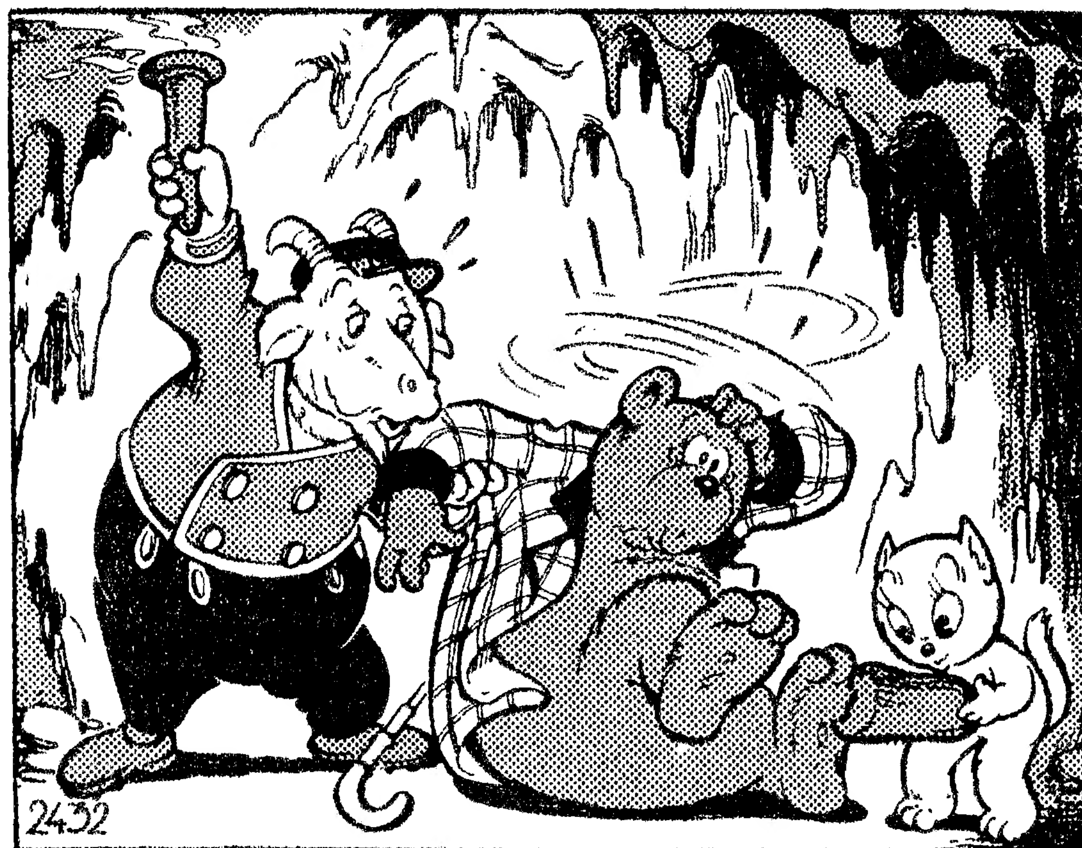
„Een beetje luider, zeer geëerde heer," sprak nu de gids. „U moet Uw wens roepen, anders werkt het niet. De berggeestli's moeten U kunnen horen!"

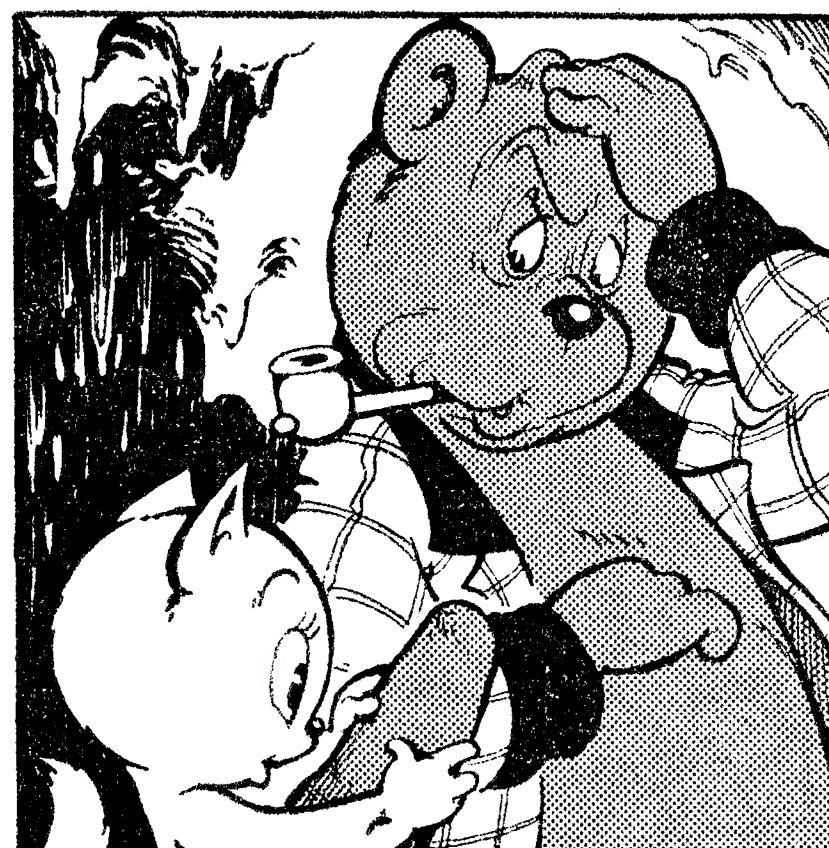
„Roepen," zei heer Ollie. „best! Eh.... wat was het ook weer? Oh ja." Hij zette de handen aan de mond en haalde diep adem.

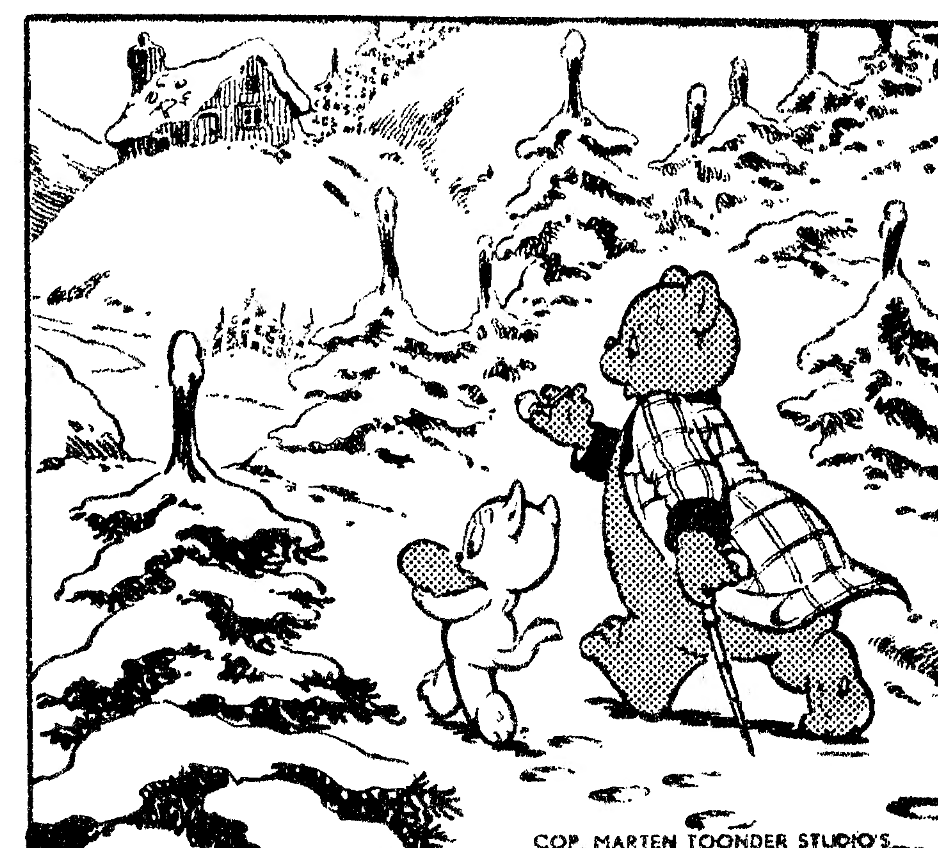
„Succes!" fluisterde Tom Poes dringend. Maar zijn vriend luisterde niet.

„Ik wil met alles slagen!" loeide hij met grote stem.

De echo's rommelden door het gewelf en brachten het gesteente in trilling. Daardoor raakte een stuk druipsteen los. Het knapte af met een dor geluidje en viel toen naar beneden, precies op de kruin van heer Bommel....

Enkele ogenblikken bleef heer Bommel versuft liggen, terwijl een sterke buil zich op zijn hoofd begon te ontwikkelen. De gids raapte intussen zorgzaam het stuk druipsteen op en boog zich toen over de gevallen heer.

„Dat was een gans schone wens!" sprak hij prijzend. „En de zeer geëerde heer heeft een prachtvolle stem! Die zou een aanwinst voor onze jodelvereniging zijn. Een net en gemoedelijk clubli...."

„Bah!" zei heer Ollie, langzaam overeind komend. „Een heer jodelt niet en de club interesseert me niet en ik heb hoofdpijn en ik wil uit deze snert-grot!"

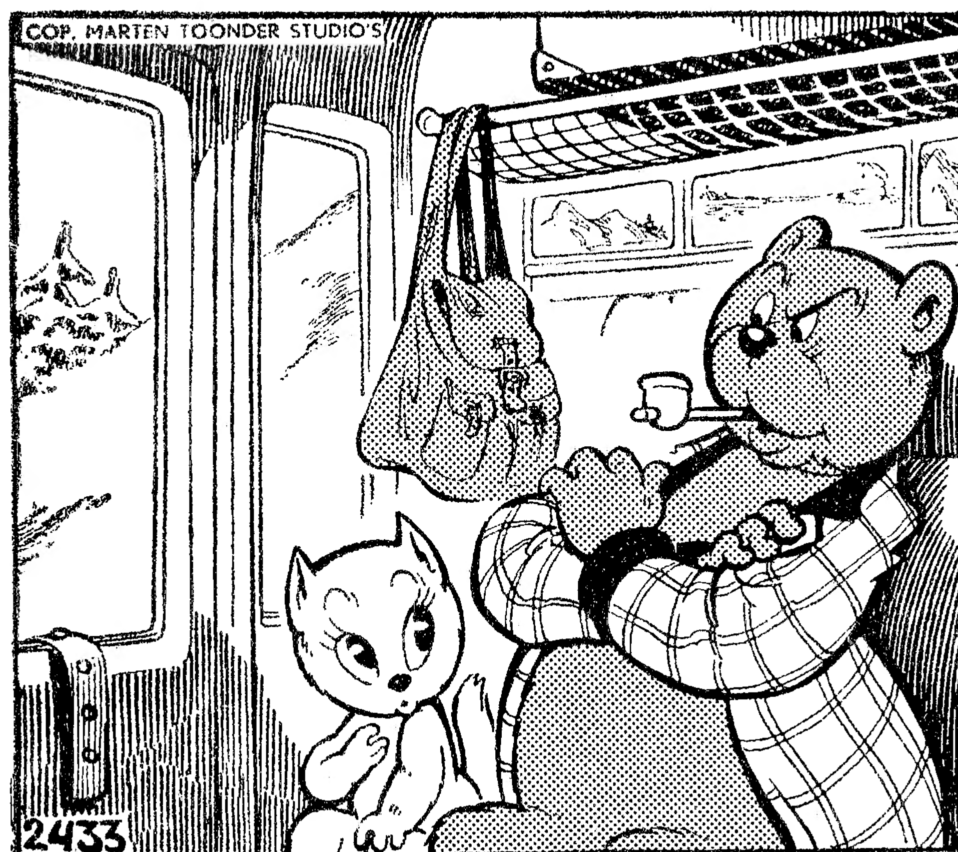
„Zoals het zeer vereerde heerschap wil!" gaf de gids toe. „Deze gans nette steen kunt U behouden. Hij is het antwoord op Uw wens en door dit stuk kwarts zult U slagen, zoals U gevraagd hebt. Het kost slechts negenennegentig penningen!"

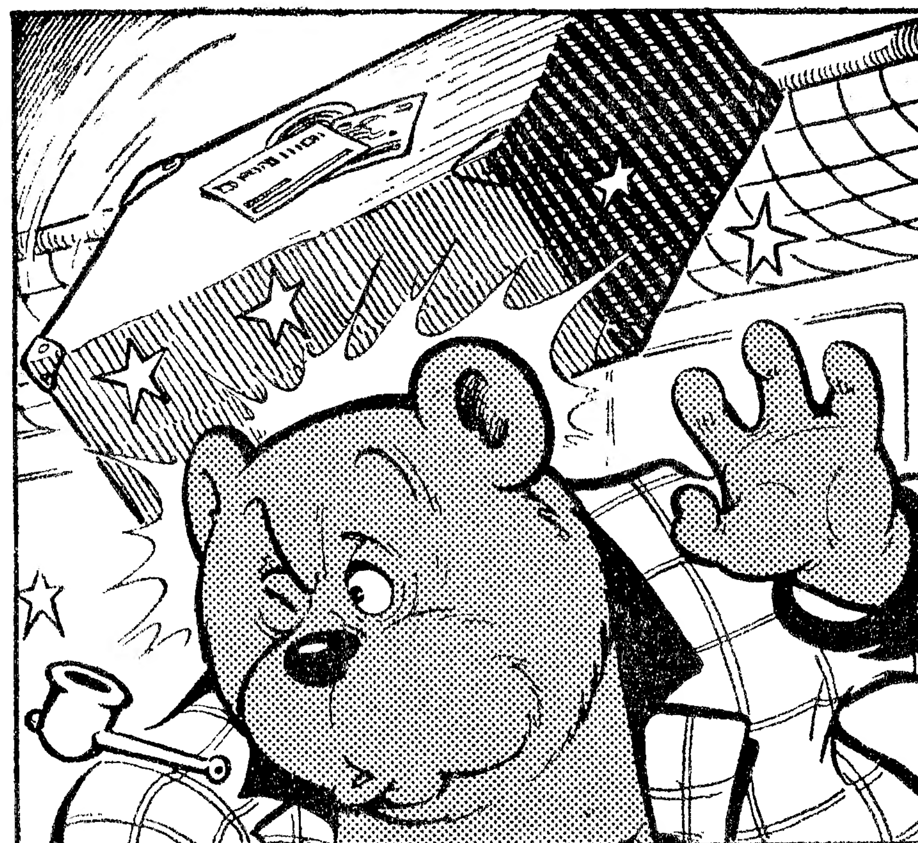
Heer Bommel bekeek de druipsteenpunt knorrig en tastte aarzelend in zijn zak om te betalen.

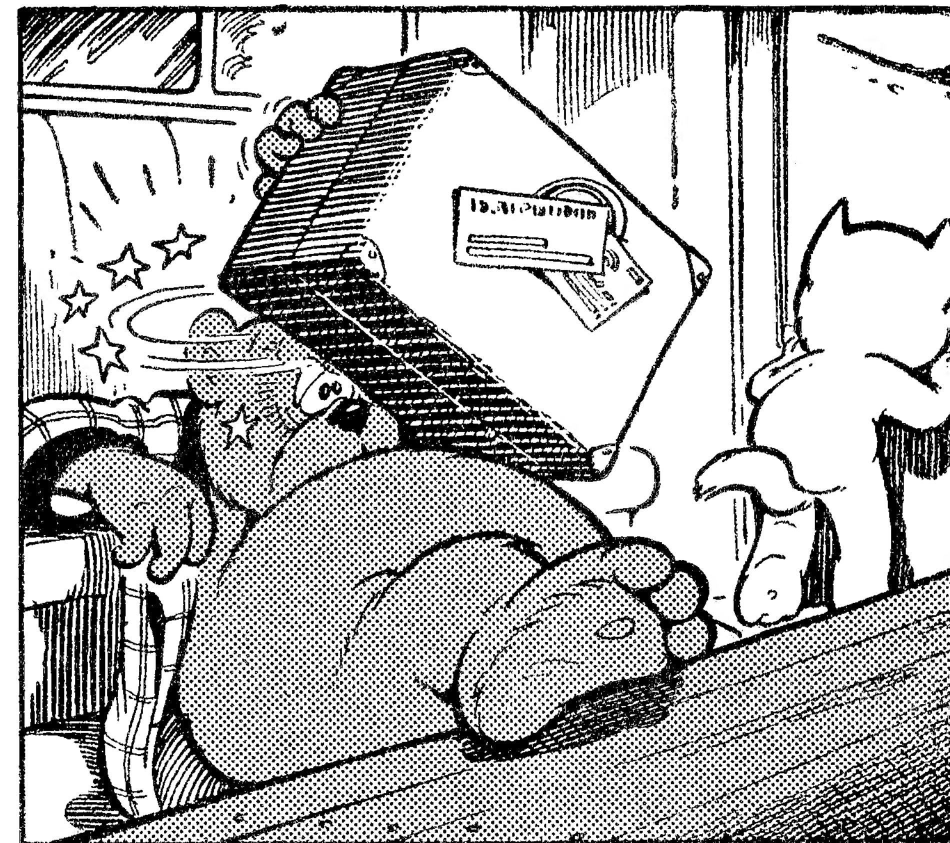
„Het is natuurlijk toeristenuitbuiterij, als je begrijpt wat ik bedoel," sprak hij, toen hij met Tom Poes weer naar het hotelletje liep. „Maar ik heb niet voor niets een wens gedaan! Als dit ding mij succes brengt heb ik er het geld wel voor over, wat jij, jonge vriend?"

„Hm," zei Tom Poes. „U hebt gewenst om te slagen, en toen kreeg U dit rotsblok op het hoofd. Het kan zijn, dat het een antwoord op Uw wens was. Maar ik snap niet, hoe een stuk kwarts succes kan brengen."

„We zullen het wel zien," zei heer Ollie.

Hij had plotseling genoeg van de bergstreek. Nu hij eenmaal een wens gedaan had, had hij nergens anders meer oog voor, dan voor het stuk druipsteen, dat hem succes zou brengen. Daarom pakte hij het zorgzaam in een koffer, nam afscheid van de waard en nam met Tom Poes de trein, die hen weer naar huis zou brengen.

„Dat was een korte vacantie," zei Tom Poes een beetje teleurgesteld. „Ik begon net een beetje aan al die bergen te wennen en dat hotelletje was toch ook wel leuk."

„Ach ja, het was wel net en gemoedelijk," gaf heer Bommel verstrooid toe. „Maar een heer, die succes gaat krijgen moet dat in zijn eigen huis hebben, als je begrijpt, wat ik bedoel. Door dat stuk kwarts word ik nu een slagend heer — en wat heb ik daar aan wanneer er alleen maar een waard en een gids zijn om het te zien? Zeg nu zelf!"

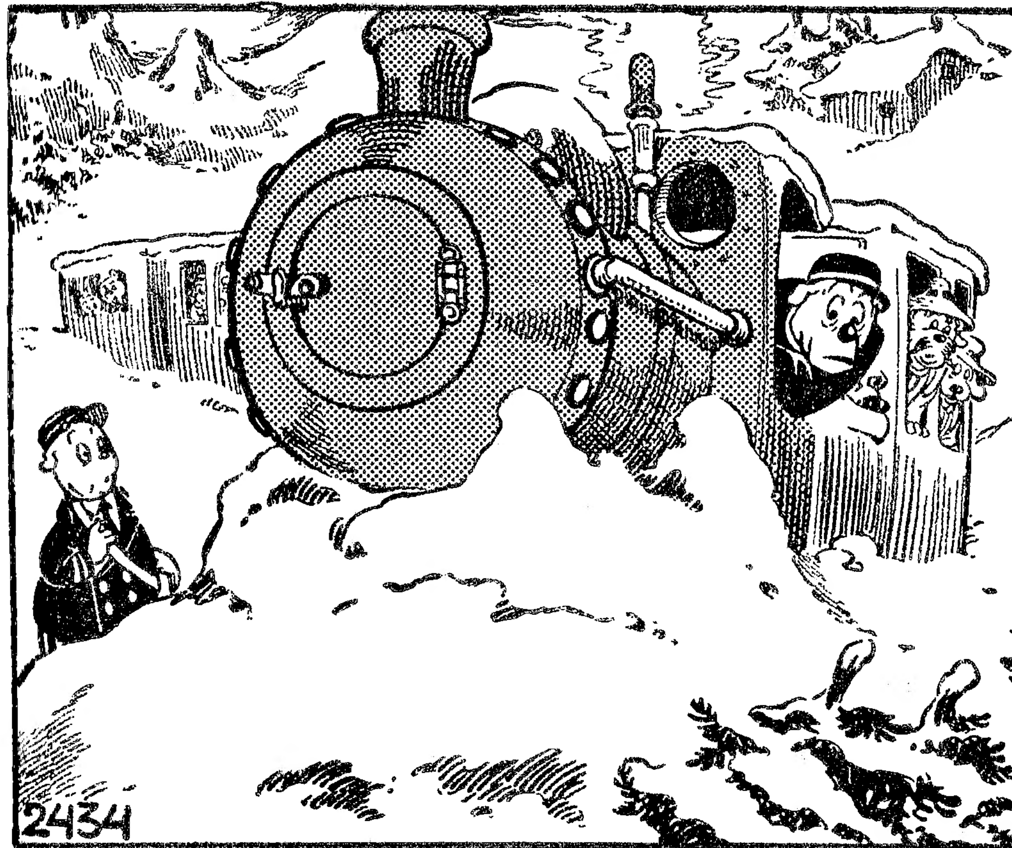
„Gelooft u dan werkelijk, dat dat rotsblok u succes zal brengen?" vroeg Tom Poes.

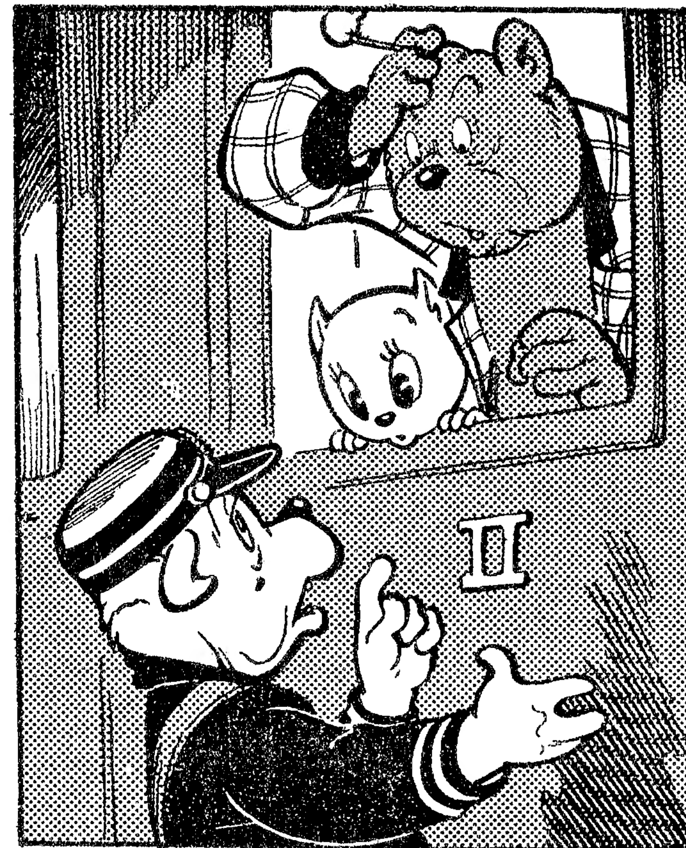
„Ik heb er duur voor betaald," zei heer Bommel. „Bovendien komt het uit een echte wensgrot. Het moet dus wel werken, jonge vriend!"

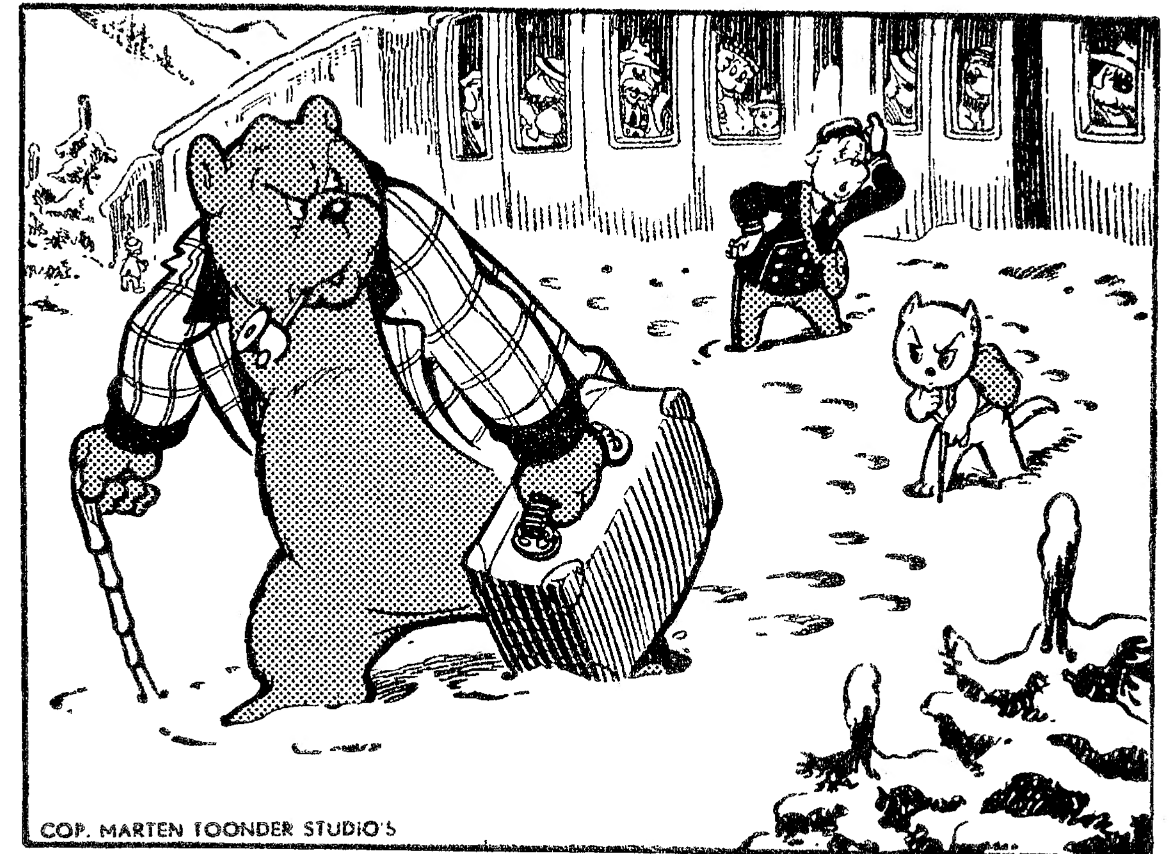
Op dat moment remde de locomotief zo krachtig, dat de wagens bonkend op elkander stootten. De koffer met de druipsteen schoot uit het bagagenet en bonkte loodzwaar op de schedel van zijn eigenaar.

Met een zachte kreet zakte heer Ollie tussen de banken en bleef daar wazig liggen. Tom Poes opende haastig het portierraampje en keek naar buiten om te zien wat er gebeurd was.

De trein stond stil in een kaal en doods sneeuwlandschap waar niets te horen was dan het gesmoorde gekreun van zijn vriend....

De reden, dat de trein zo plotseling gestopt had, was gewoon maar dat hij niet verder kon. De zware sneeuwval had de rails versperd en de machinist wist niet anders te doen dan moedeloos de schouders ophalen.

Heer Bommel, die langzaam tot zichzelf kwam, werd getroffen door de diepe stilte.

„W-wat is er toch aan de hand?" vroeg hij klagelijk. „Waarom rijden we niet?" Tom Poes gaf geen antwoord en daarom stak hij het bebuilde hoofd uit het raampje en wenkte een passerend conducteur.

„Ik wens een klacht in te dienen!" sprak hij. „Uw remmen werken zo stroef dat de koffers uit het net springen en overigens wens ik door te rijden! Ik heb haast! Ik ben op weg naar het succes, als u begrijpt, wat ik bedoel. Ik heb geen tijd om hier in de sneeuw te staan."

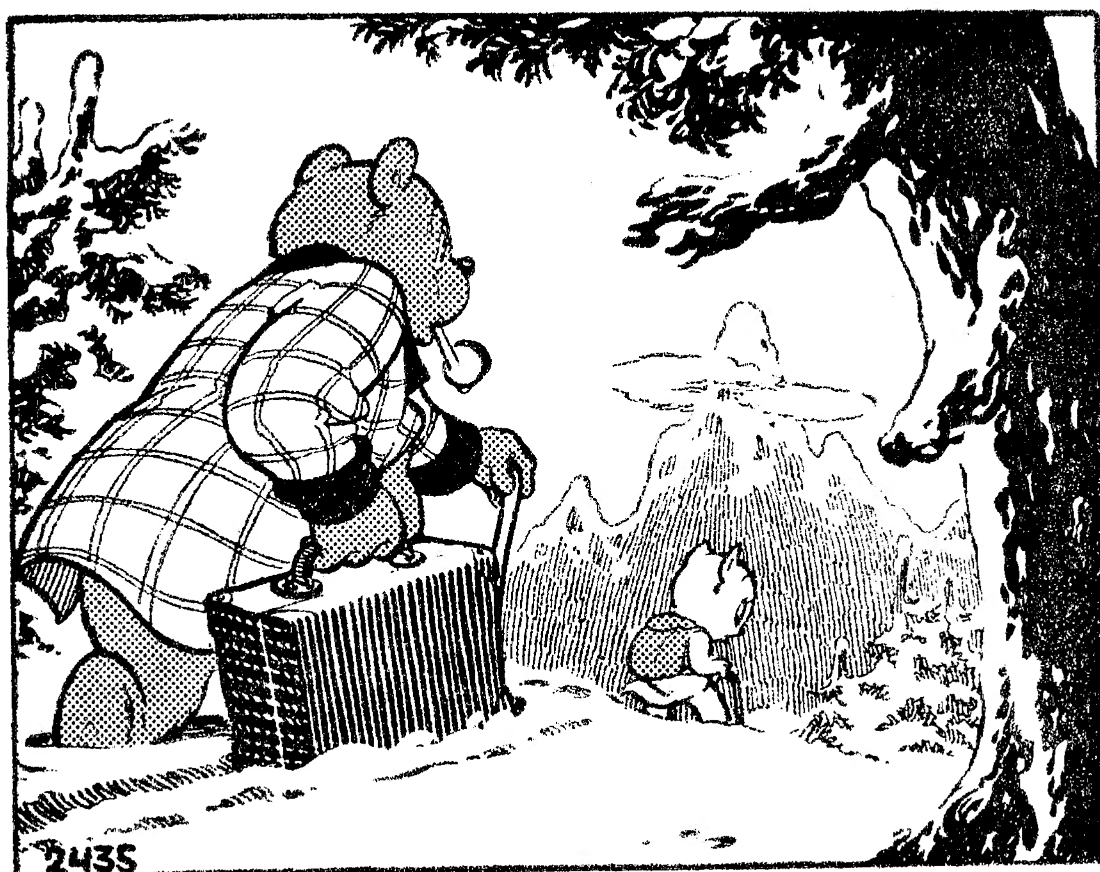
„Het spijt me," zei de treinbeambte. „Er is een lawine op de rails gevallen en nu moeten we op hulp wachten. Het kan wel een dagje duren, meneer!"

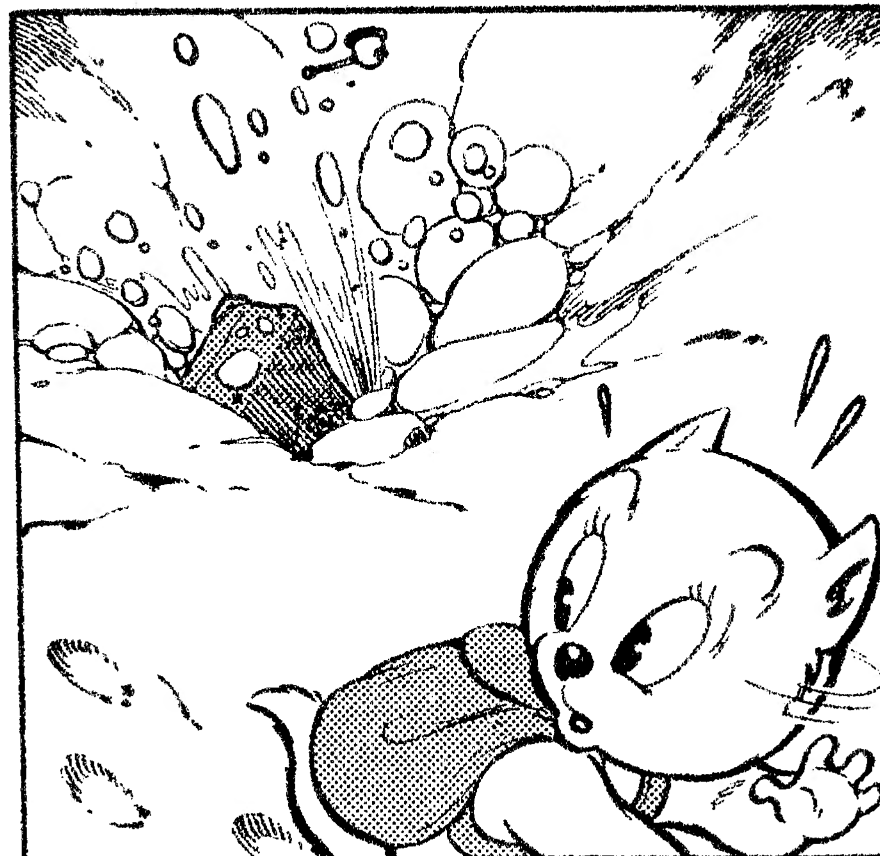
„Het is treurig!" hernam heer Ollie. „Dat is geen bediening! Ik zal schadevergoeding vragen."

„Dat moet U doen," bevestigde de conducteur. „Vragen kan nooit kwaad. En als u zo'n haast hebt kunt u beter gaan lopen." Met deze woorden liep hij glimlachend verder. Doch nu werd heer Bommel echt boos.

„Hij houdt me voor de gek!" riep hij uit. „Dat gaat te ver, Tom Poes! Een geslaagde heer kan niet wachten — en daarom gaan we werkelijk lopen. We zullen die lummel eens wat laten zien! Volg me, jonge vriend!"

Hij greep de loodzware koffer en sprong uit het rijtuig in de sneeuw Tom Poes volgde bezorgd en zo sjokten ze even later moeizaam het onherbergzame land in....

Toen heer Bommel en Tom Poes een half uurtje gelopen hadden was de aardigheid er af.

„Dit is niet vol te houden," prevelde heer Ollie, tot zijn knieën door de sneeuw wadend. „Dit kan mijn teer gestel niet verdragen. Ik had me het succes héél anders voorgesteld."

„We hadden rustig in de trein kunnen blijven zitten," zei Tom Poes.

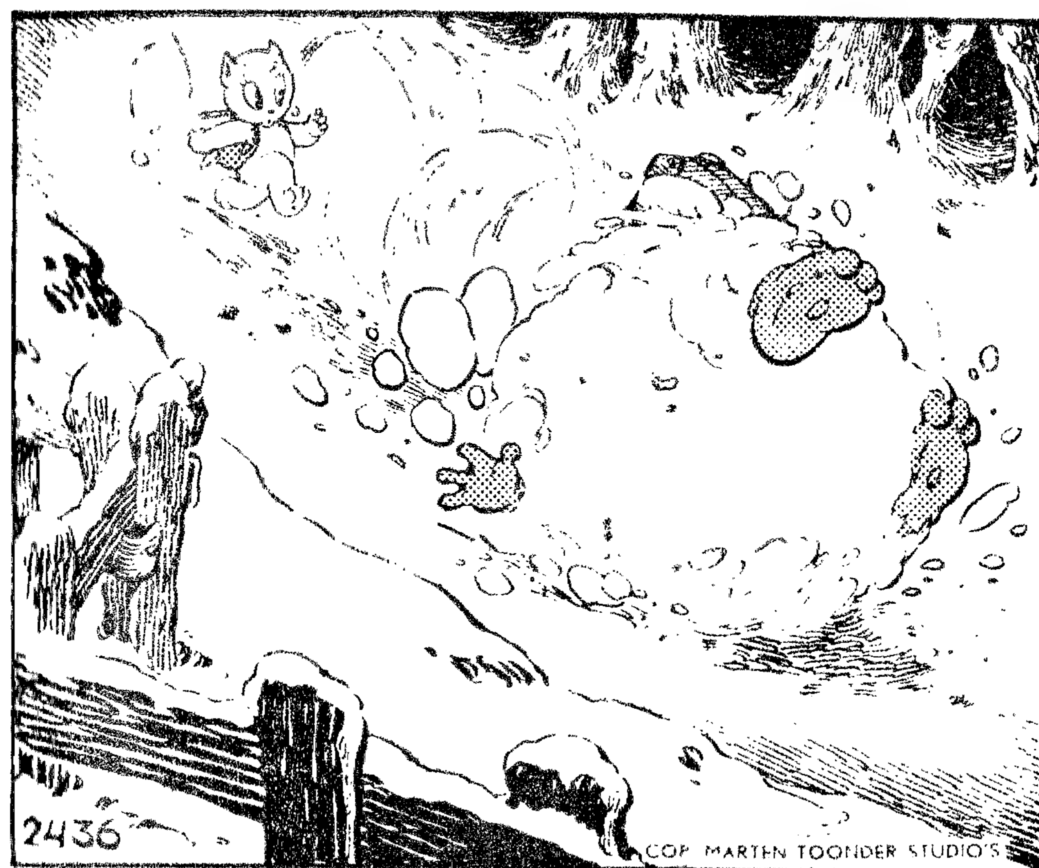
„Hier loop ik nu met dat stuk wenssteen," hernam heer Bommel die zijn eigen gedachten volgde. „En wat heeft het me tot nu toe gebracht? Niets dan ellende! Het is nu al twee keer op mijn hoofd gevallen! In plaats van succes te brengen zit het nu loodzwaar in de koffer en laat zich door mij voortdragen alsof ik een stenensjouwer ben inplaats van een geslaagd heer!"

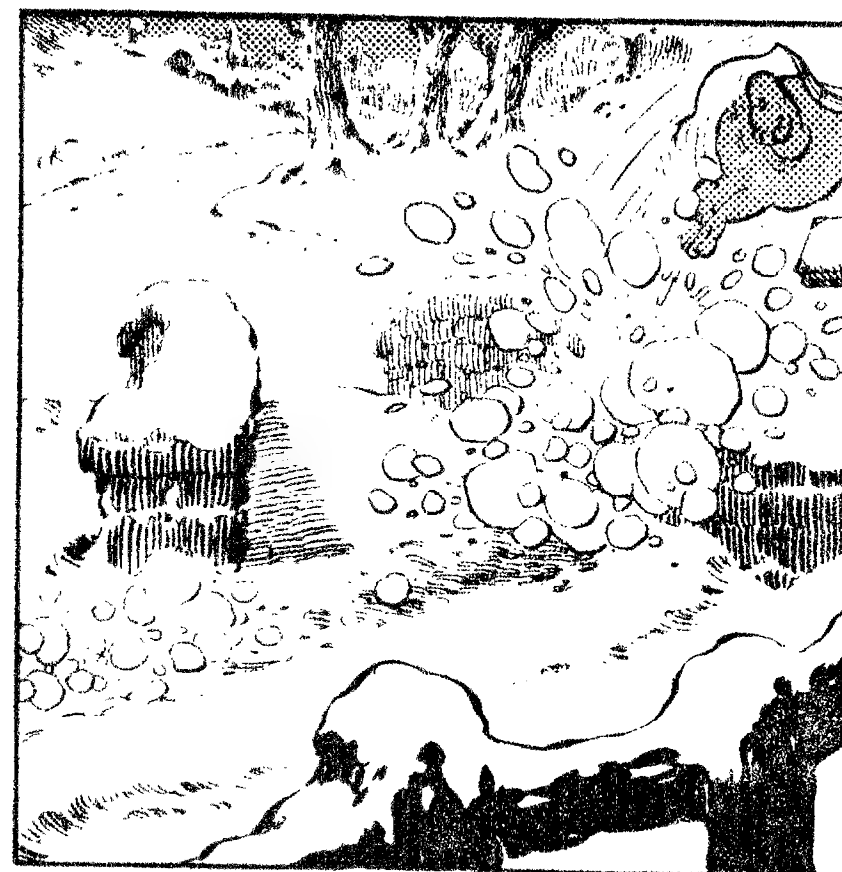
„Het slagen kan nog komen," zei Tom Poes voorzichtig. „Met zulke dingen moet men rustig afwachten. Het vervullen van een wens gaat altijd onverwacht...."

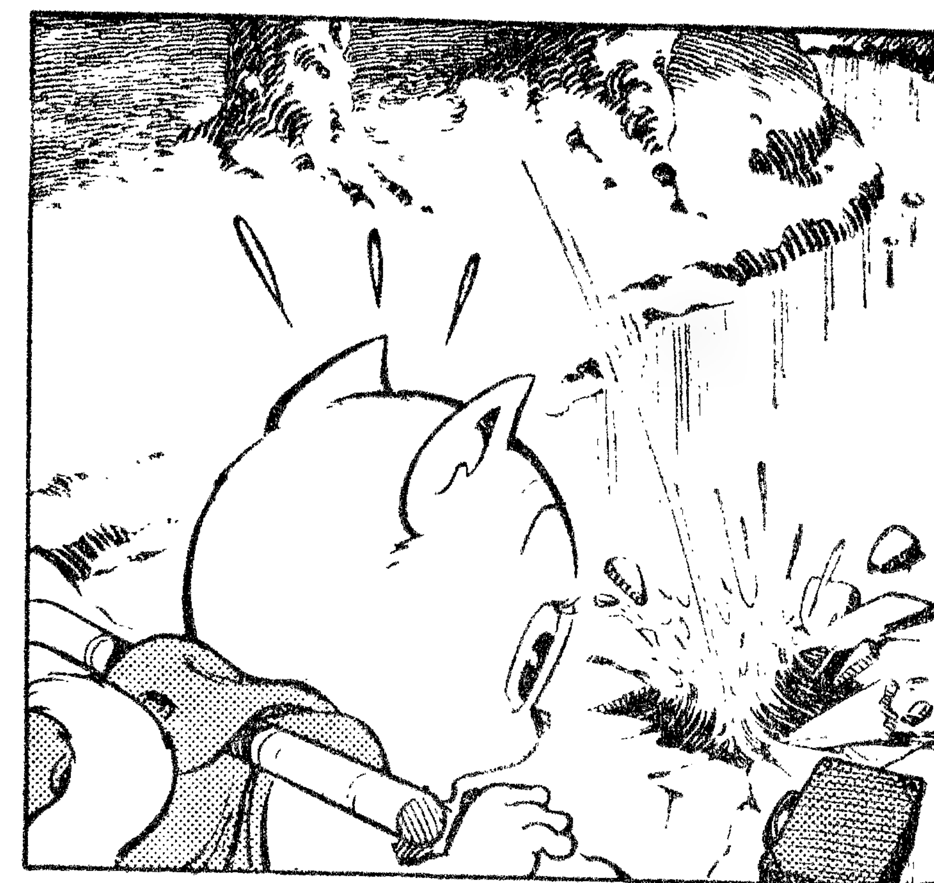
Op dat moment klonk er een hoge gil achter hem en toen hij zich geschrokken omkeerde, zag hij, dat zijn vriend plotseling in de sneeuwlaag verdween.

„Heer Bommel is in een kloof gezakt," dacht Tom Poes verontrust. „Hij is natuurlijk op een laagje losse sneeuw gestapt...."

Gedreven door een invallende gedachte begon hij de helling af te rennen en hij bereikte de voet daarvan net op tijd om heer Ollie uit een spelonk te voorschijn te zien schieten. Met tomeloze vaart bewoog de ongelukkige zich van de berg af terwijl een dichte sneeuwmassa zich om hem heen verzamelde en hem ten slotte geheel insloot....

Heer Bommel geraakte geheel door de sneeuw ingesloten. Zijn hoge gillen smoorden in de witte massa en zijn spartelende ledematen werden machteloos door de steeds dikker wordende sneeuwlaag. Ten slotte was hij slechts nog de kern van een kolossale sneeuwbal, die met grote vaart de weg afrolde — en al rollend steeds dikker werd.

Tom Poes sloeg het gebeuren met grote bezorgdheid gade.

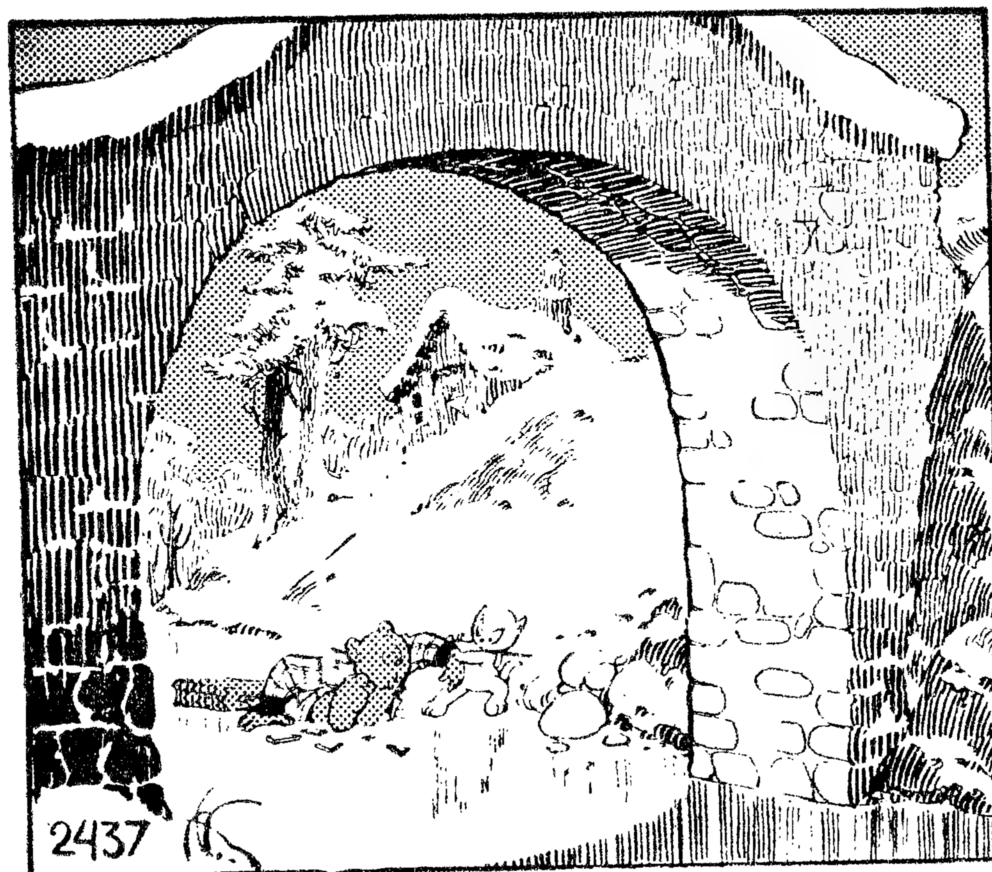
„Heer Ollie heeft werkelijk wel erg veel pech!" mompelde hij, terwijl hij achter de vreemde bal aanholde. „Die wensen van hem komen nu wel altijd erg ongelukkig uit, maar dit gaat toch wel erg ver! Ik zie in al deze ongelukken niets wat ook maar een beetje op succes lijkt! Hoewel, wie weet hoe dit afloopt. . . ."

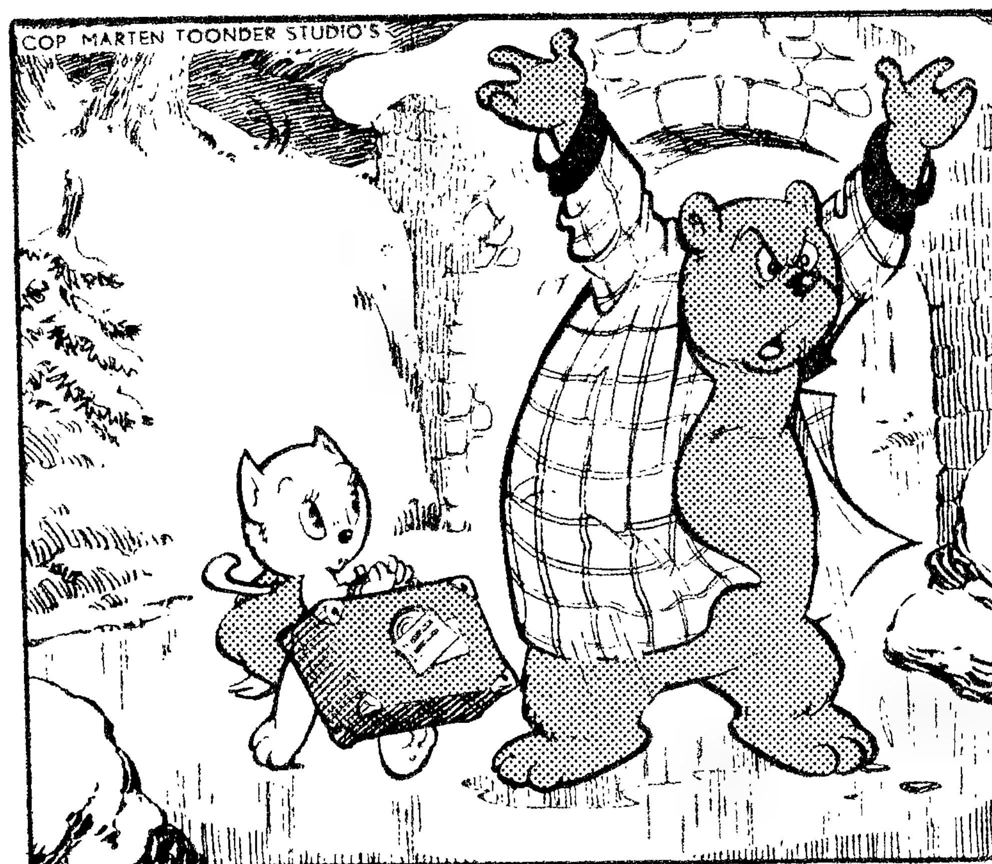
Op dat moment had de Bommel-sneeuwbal de voet van de helling bereikt. De weg maakte daar een kromming en liep over een aardig bruggetje verder het schilderachtige landschap in. De bal volgde echter zijn eigen richting. Zonder zich te storen aan het bochtje suisde hij op de brugleuning af en bonsde daar met groot geweld tegen aan.

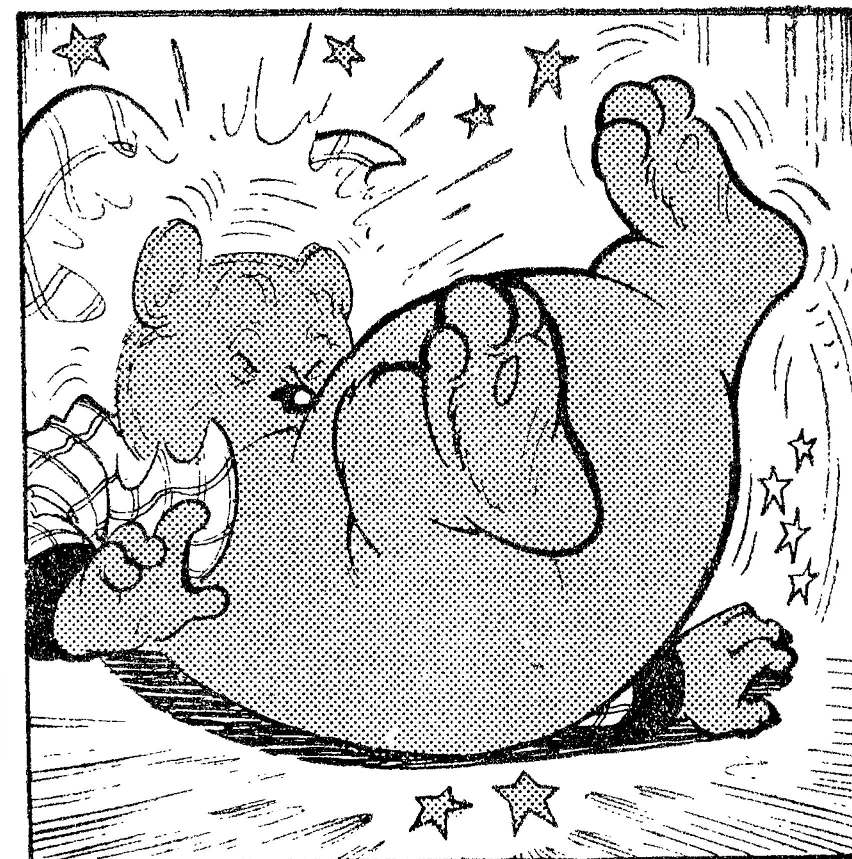
De sneeuwmassa barstte en de plotseling vrijkomende gedaante van heer Olivier werd krachtig in de lucht geslingerd. Met een zwakke kreet verdween de ongelukkige naast de brug uit het gezicht.

Toen Tom Poes enkele ogenblikken later hijgend ter plaatse verscheen en zich ongerust over de leuning boog was er geen spoor meer van zijn vriend te bekennen.

Doch in het ijs beneden hem was een groot gat, waarnaast eenzaam en verlaten de koffer met de wens-steen lag. . . .

Tom Poes rende van de brug af en liet zich van de oever op het ijs zakken. Voorzichtig schuifelde hij nu in de richting van het zwarte wak. Het water kabbelde tegen de ijsranden en een borrelende reeks luchtbellen steeg uit de diepte omhoog.

„Dat moet de adem van heer Ollie zijn," dacht Tom Poes.

Hij liet zich op zijn knieën vallen en stak zijn arm in de rivier. En ja hoor, na enig zoeken kreeg hij plotseling de kraag van zijn vriend te pakken.

„Blub — blob...." sprak heer Bommel, boven water rijzend. Met houterige bewegingen werkte hij zich op het ijs en stond daar klappertandend en druipend rond te kijken. „Bah!" riep hij uit, „blik.... brr.... bloeh!"

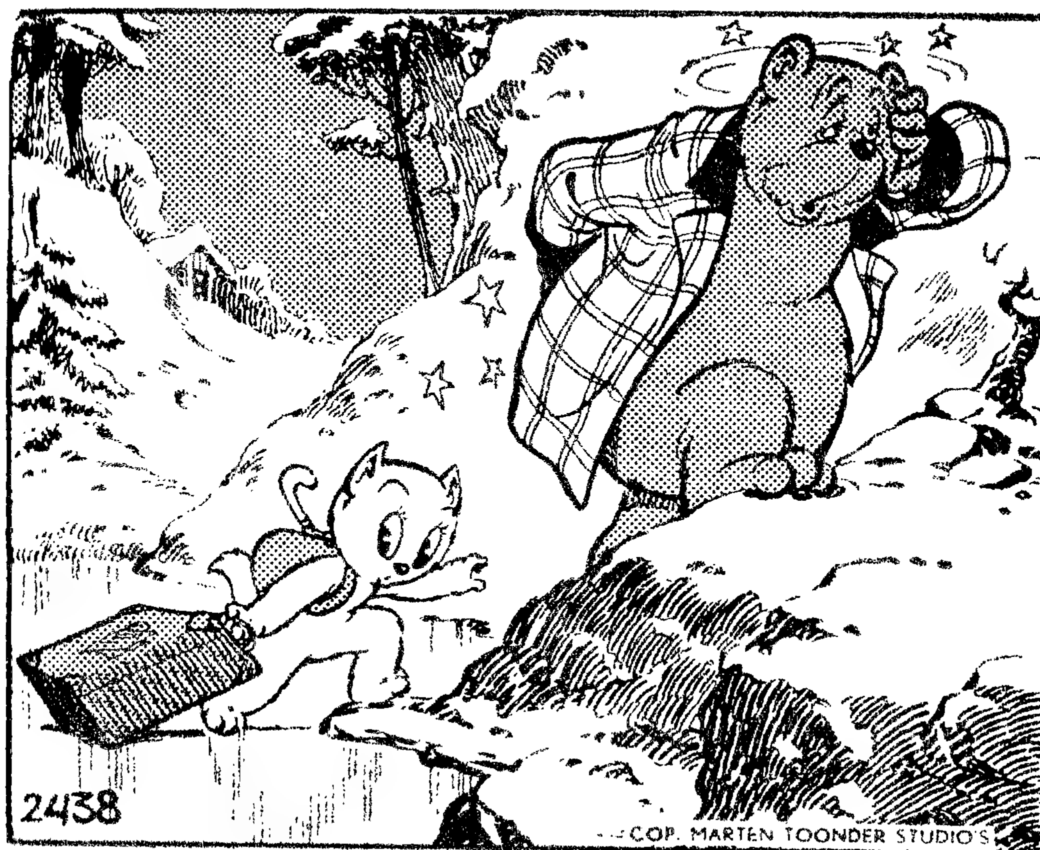
„U moet lopen!" zei Tom Poes. „Als U blijft staan zult U kou vatten!"

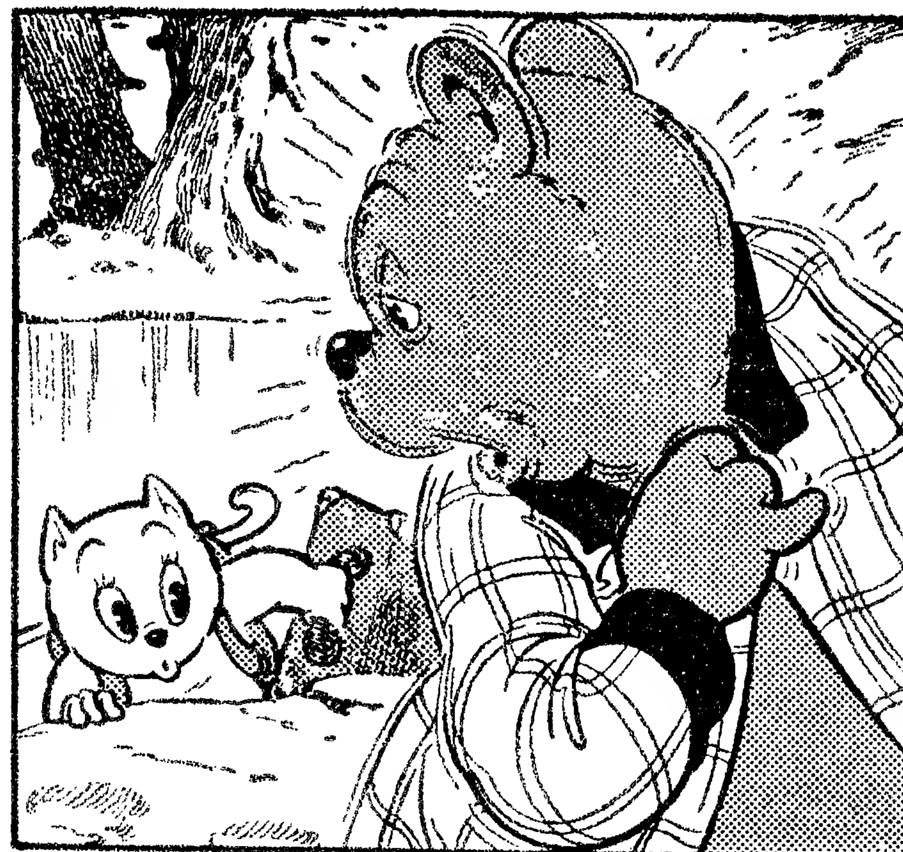
„Blah!" stamelde heer Bommel bitter. k-kou vatten....! brrr! Ik..ikkik heb alle k-kou van de wereld al gevat — als brr.... als je begr-begrijpt, wat ik be..be..bedoel!"

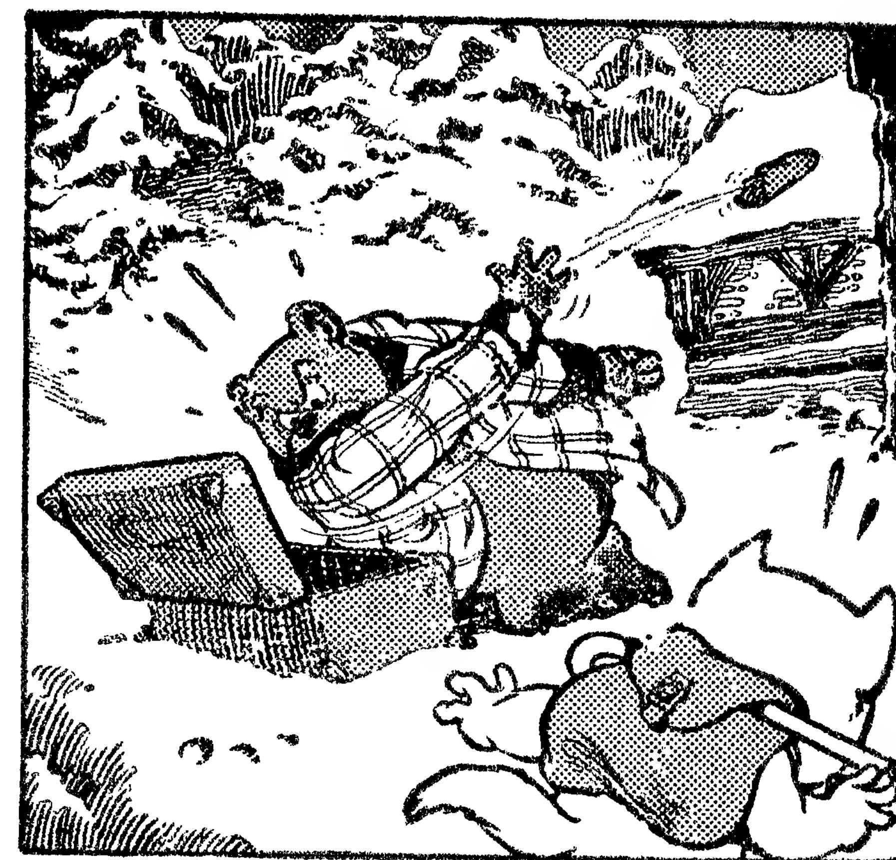
Zo sprekende nam hij de koffer op en begon over de bevroren rivier te lopen, in de richting van de wal. Zijn jas plakte hem aan het lichaam en koude druppels gleden langs het gelaat terwijl hij zo voortstrompelde.

„Is dit nu succes?" prevelde hij met stijve lippen. „Is dit nu een geslaagd heer? Geslagen.... dat is wat ik ben! Achtervolgd door het ongeluk! Gebeukt en geschokt...."

Overmand door het leed lette hij niet goed op. Daardoor kwam het, dat hij op de spiegelgladde ijslaag uitgleed en dreunend op de bevroren oppervlakte stortte....

Heer Bommel richtte zich moeizaam op. Geheel bezeerd en overmand door een diepe beroering strompelde hij naar de wal en hees zich op de oever.

Tom Poes wist niets beters te doen, dan de koffer te pakken en achter hem aan te zeulen. Maar bij de walkant gekomen kon hij niet verder. De koffer was te zwaar om zover omhoog te tillen, hoe hij ook zijn best deed.

„Heer Ollie!" riep Tom Poes.

„Huh?" bromde heer Bommel, opschrikkend uit diepe gedachten. Hij wendde zich met een doffe blik om en monsterde zijn jonge vriend, die daar op het ijs stond te tobben.

„Ik kan de koffer niet op de wal tillen!" zei Tom Poes. „Hij is te zwaar voor mij. Door dat stuk succes-kwarts, denk ik."

Heer Ollie trok de bagage met een logge beweging op de oever en staarde er huiverend naar. Toen verscheen er plotseling een denkende trek op zijn verstijfd gelaat.

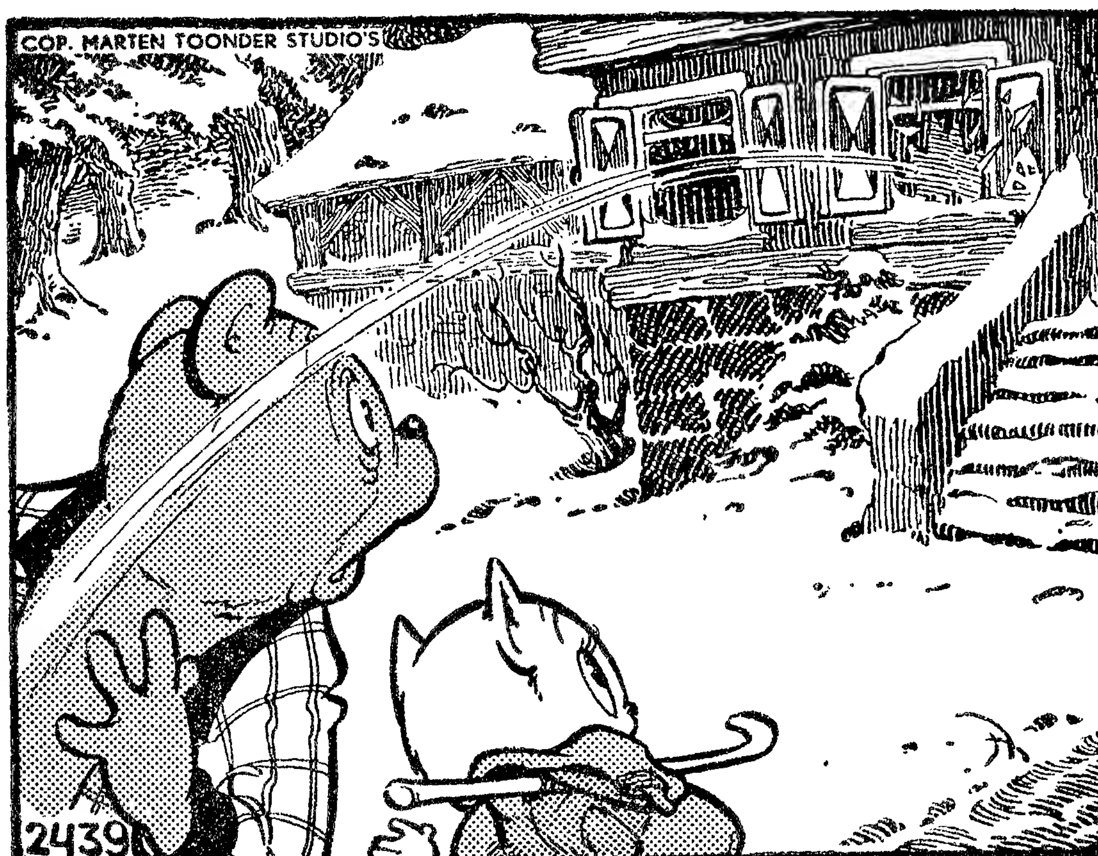
„Succes-kw-kwarts?" herhaalde hij.

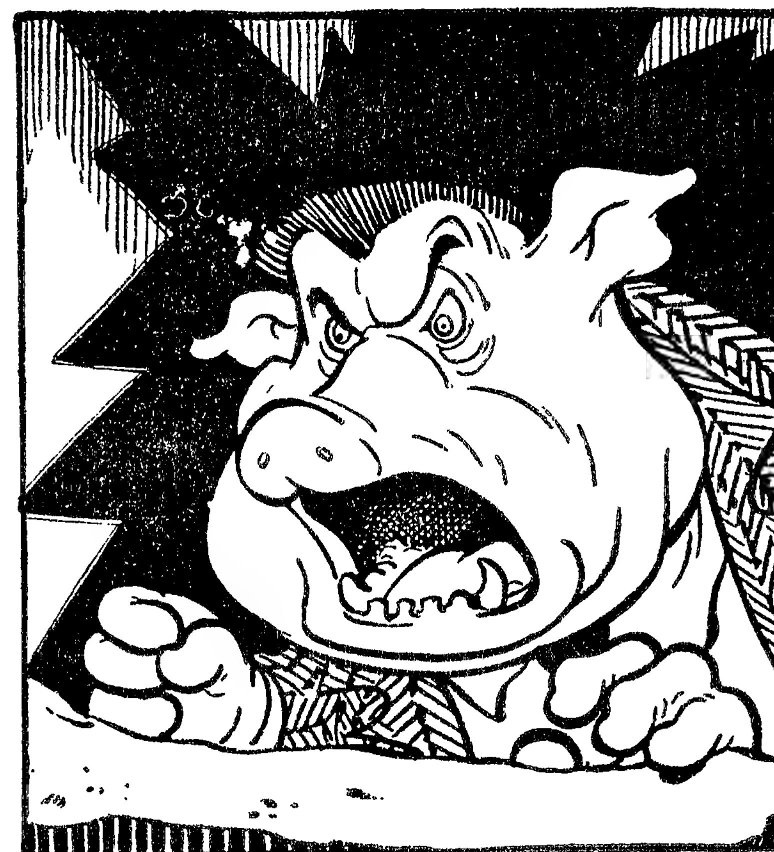
„Die steen!" zei Tom Poes ongeduldig. „Dat stuk druipsteen, dat U succes zal brengen! U weet wel!"

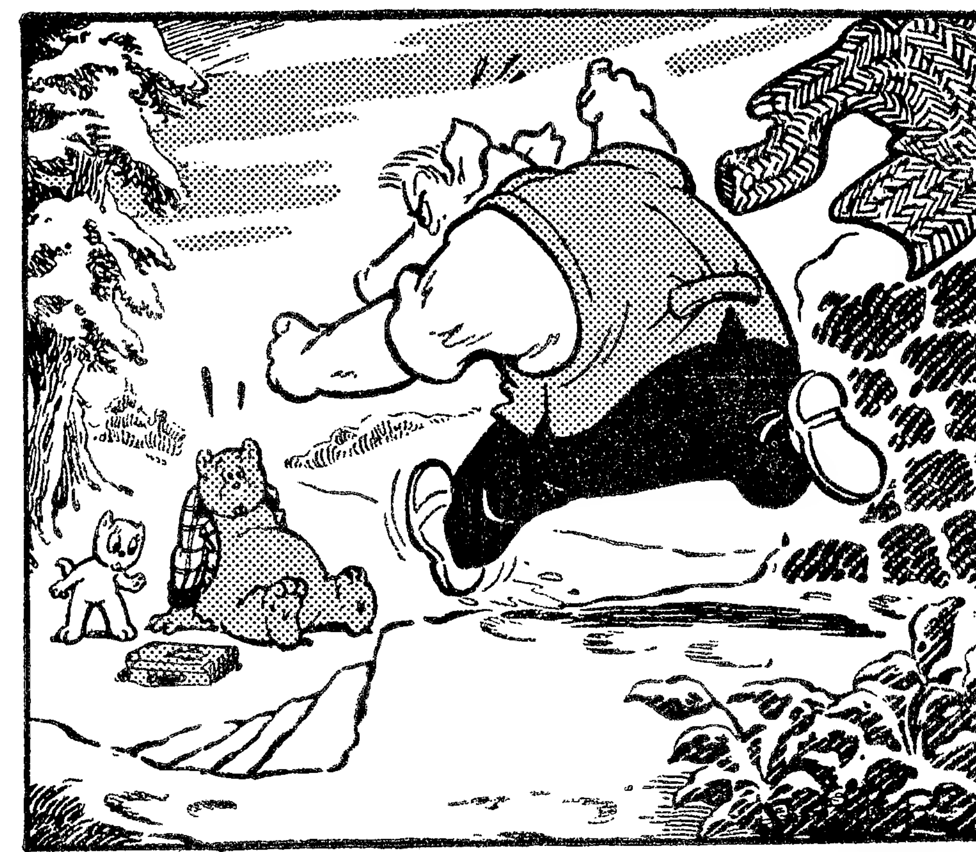
Nu maakte een grote woede zich plotseling van de geslagen heer meester. Grommend knipte hij de koffer open, greep de rotspunt en wierp die met grote kracht over zijn schouder.

„Succes!" loeide hij. „Geluk! Bah! Dat is voor een heer niet weggelegd! Dat misselijk stuk grotdruipsel heeft mij alleen maar ongeluk gebracht. Weg er mee!"

Het was duidelijk, dat heer Ollie's geloof in de wensgrot geheel verdwenen was. Maar let op! Soms komen wensen op de meest onverwachte manier toch nog uit....

De wenssteen, die heer Bommel zo driftig over zijn schouder had gegooid, suisde namelijk met een fraaie boog door de lucht in de richting van een aanzienlijk herenhuis, dat daar toevallig stond. Met luid gerinkel beukte het stuk kwarts door een spiegelruit en verdween uit het gezicht.

„W-wat was dat?" vroeg heer Ollie, zich geschrokken omdraaiend.

„Moeilijkheden", zei Tom Poes. „U hebt een raam ingegooid!"

„Ook dat nog!" stamelde heer Bommel gebroken. Hij staarde verwezen naar het hoofd van de huiseigenaar, dat nu schreeuwend aan het venster verscheen.

„Wat heet dat?" loeide het hoofd. „Het is ja een schandaal! Kan men dan niet eenmaal rustig in zijn eigen gemoedelijke kamer zitten?"

„Het is een vergissing!" legde Tom Poes uit.

„Een misverstand," voegde heer Ollie er ongelukkig aan toe. „Het is een gelukssteen, U weet wel. Maar hij brengt ongeluk aan. En daarom wilde ik hem liever kwijt en daarom gooide ik hem een beetje weg!"

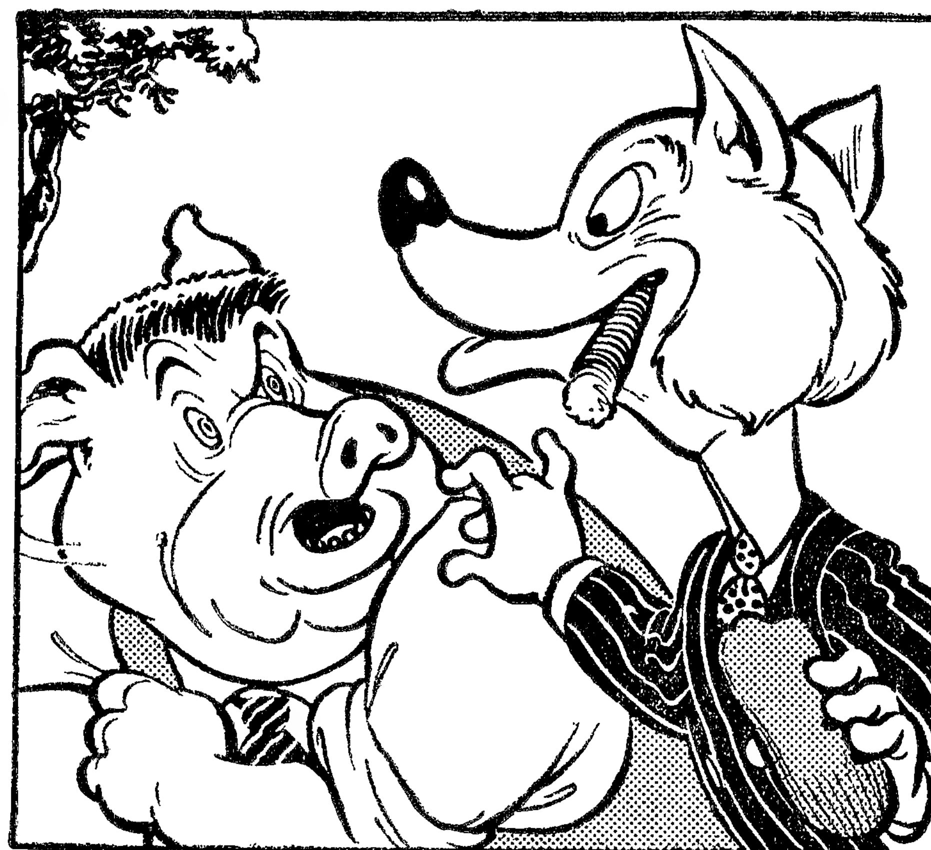
Het hoofd werd met een dof geloei teruggetrokken en even later stormde de eigenaar de woning uit.

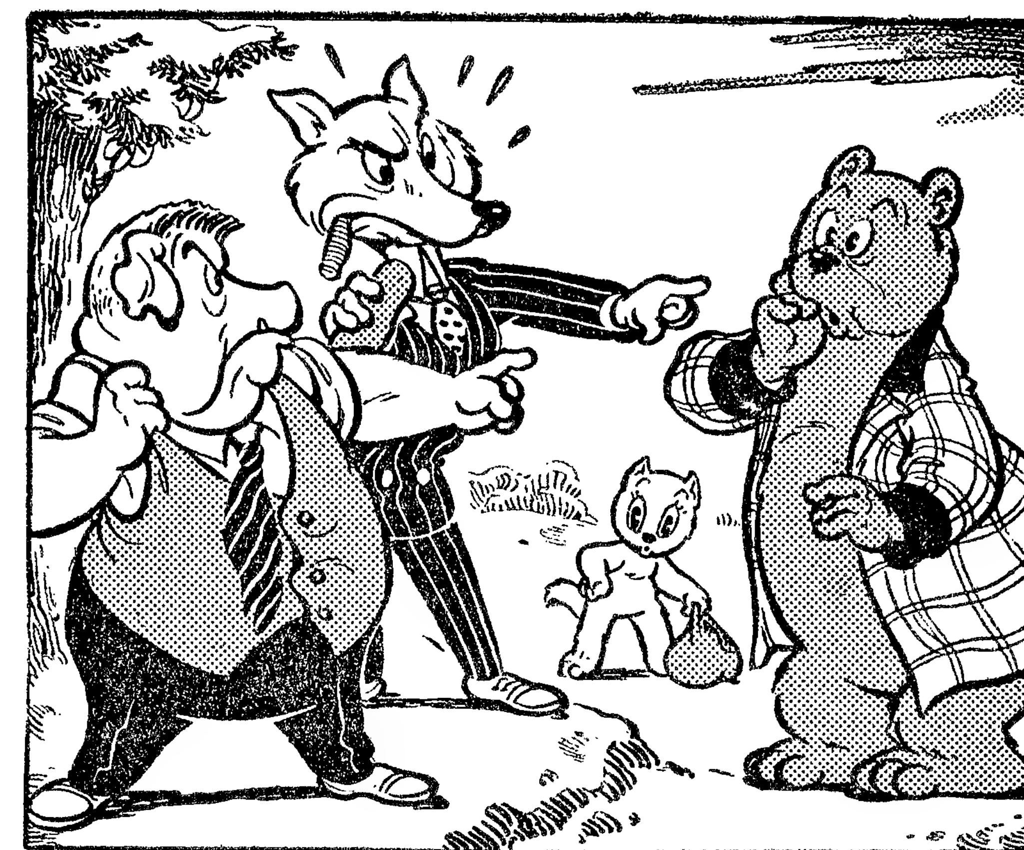
„Een beetje wegwerpen, wat?" brulde hij, zijn jas uittrekkend. „Dat is ja ietwas mooies! Ik zal u manieren leren! Ik zal u de kop beuken! Ik zal u tonen hoe men stenen smijt!"

„Kalm toch!" riep heer Bommel handenwringend. „Laten we deze zaak toch als lieden van stand regelen! Ik zal U de schade vergoeden!"

Maar de ander luisterde niet naar goede woorden. Hij had het verslagen groepje nu bijna bereikt en het zag er naar uit, dat hij heer Ollie te lijf zou gaan....

Doch nu verscheen er plotseling een ander gelaat voor het versplinterde venster.

„Heer bovendirecteur!" riep een doordringende stem. „Vergeet toch alstublieft niet wat ik U geleerd heb! Een ogenblikje! Ik kom persoonlijk ter plaatse!"

De woedende landhuisbewoner liet de gebalde vuisten zinken en stiet een dof gegrom uit.

„Niet vergeten wat ik geleerd heb!" snauwde hij. „Altijd hetzelfde! Niet eenmaal mag ik deze ongelikte beer tonen hoe hij zich behouden moet!"

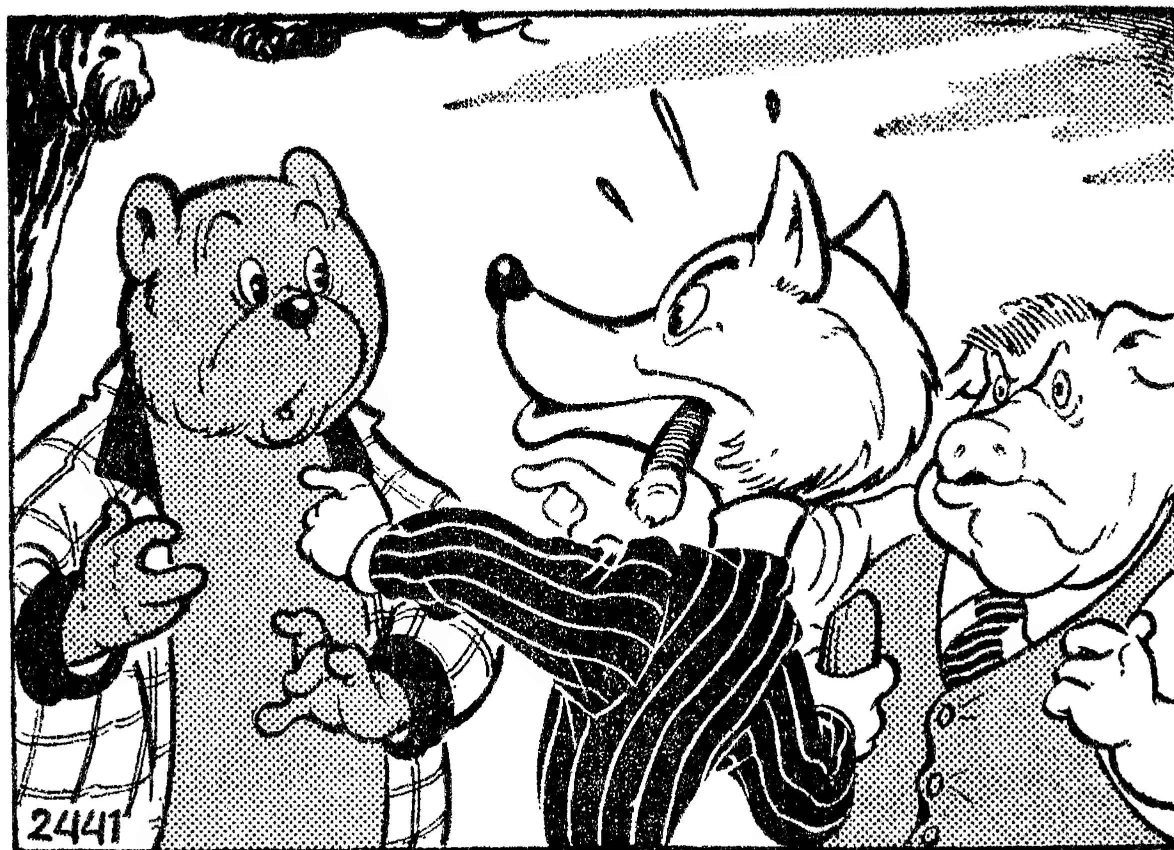
Hij staarde heer Bommel vol haat aan en knarste met zijn tanden. Het was duidelijk, dat zijn beheersing niet lang kon duren, doch daar snelde reeds een goed geklede vreemdeling uit het huis en tikte hem op de schouder.

„Dit was fout, mijn waarde!" sprak hij met aangename stem. „Denk toch aan mijn boekje: „Hoe leer ik zelfbeheersing?" Bent U de zinsnede vergeten: „Men kan slechts anderen beheersen, wanneer men zichzelf beheerst?" Welnu, laten wij het nu nog eens over doen. Wij beginnen helemaal opnieuw. Let op: Borst vooruit, buik intrekken, het bekken een weinig kantelen. Juist! Nu de rechtervoet vooruit gezet en de arm krachtig uitgestoken. Hebt U dat?"

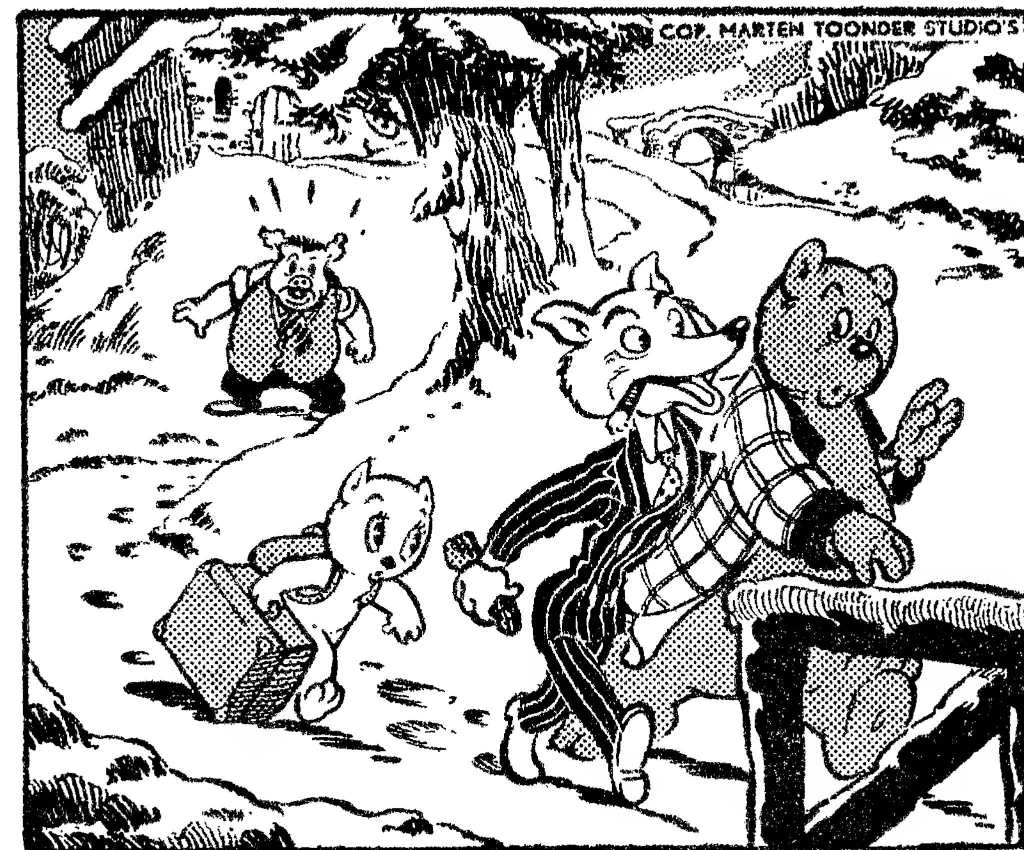
Heer Bommel en Tom Poes keken verbaasd toe, zonder te begrijpen, wat deze gebaren te beduiden hadden.

„Dit is de houding, die bij mijn slaag-systeem hoort!" hernam de vreemdeling. „Onthoud dat! Nu zegt U met krachtige stem:

„Mijnheer! Ik behoud mij het recht voor genoegdoening te eisen! Wat betekent dit gedrag? Herhaal dat!"

Heer Bommel keek een weinig verwilderd naar de beide vreemdelingen die met indrukwekkende gebaren naar hem stonden te wijzen. Want, hoewel de opmerkingen die de heren maakten beledigend genoemd konden worden, voelde hij, dat het noodlot zich voltrok; zijn wens was bezig in vervulling te komen.

„Zei U daar iets over een slaag-systeem?" vroeg hij dringend.

Nu liet de laatst-aangekomene zijn fraaie houding varen. Hij nam de sigaar uit de mond en sprak met aangename stem: „Zeer juist! Ik ben de bekende Simon O. Slagslager — directeur van de slaag-systeem-cursussen. Wenst U te slagen? Wendt U tot Slagslager! U weet wel — van de advertenties. Dank zij mijn systeem zijn duizenden geslaagd in het leven! Kijk naar deze heer!"

Hij wees op de eigenaar van het huis, die enigszins onthutst toeluisterde.

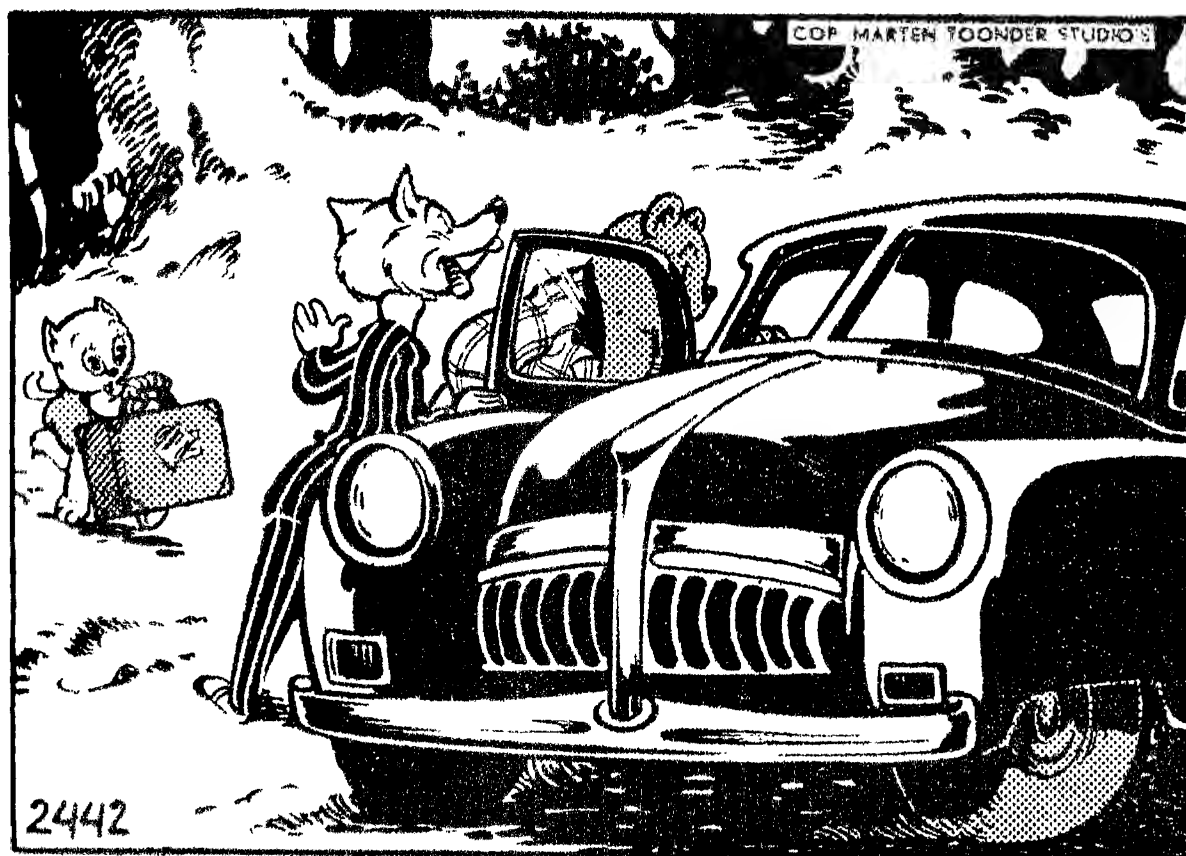
„U ziet het!" hernam de heer Slagslager. „Een geslaagd, welvarend iemand, nietwaar? Deze figuur was voorheen een zorgelijk straatveger. Totdat hij mij ontmoette schrobde hij in kommervolle omstandigheden de stoepen. Thans is hij bankdirecteur — dank zij mijn slaag-systeem! Het is voor iedereen weggelegd!"

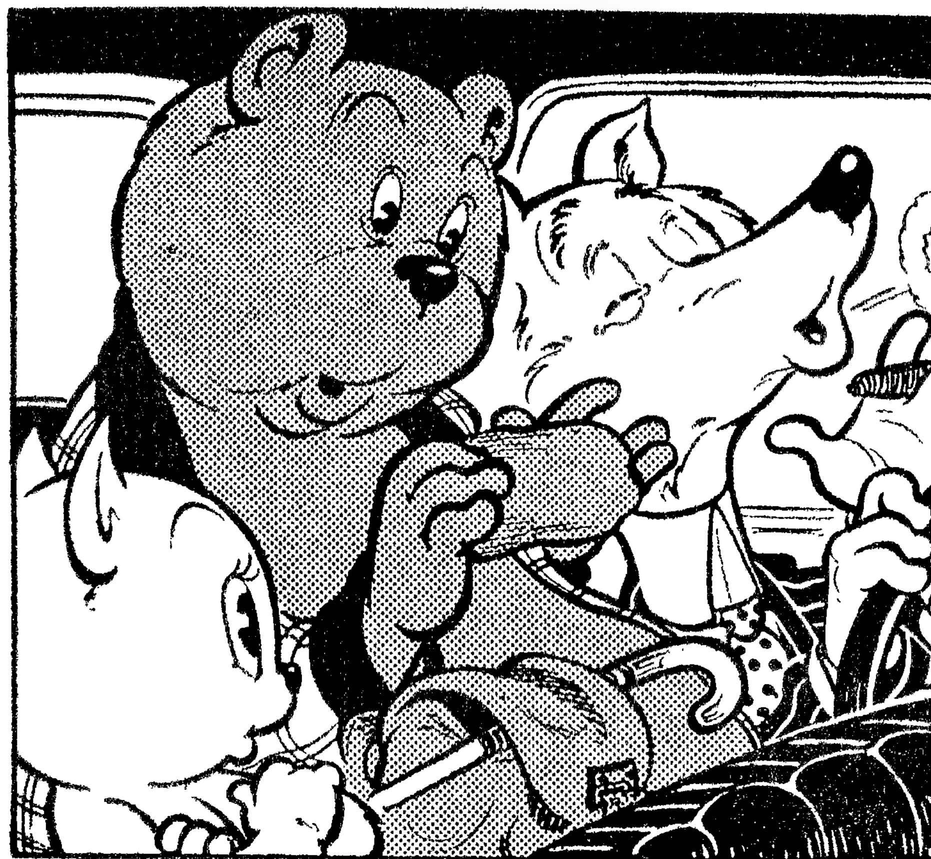
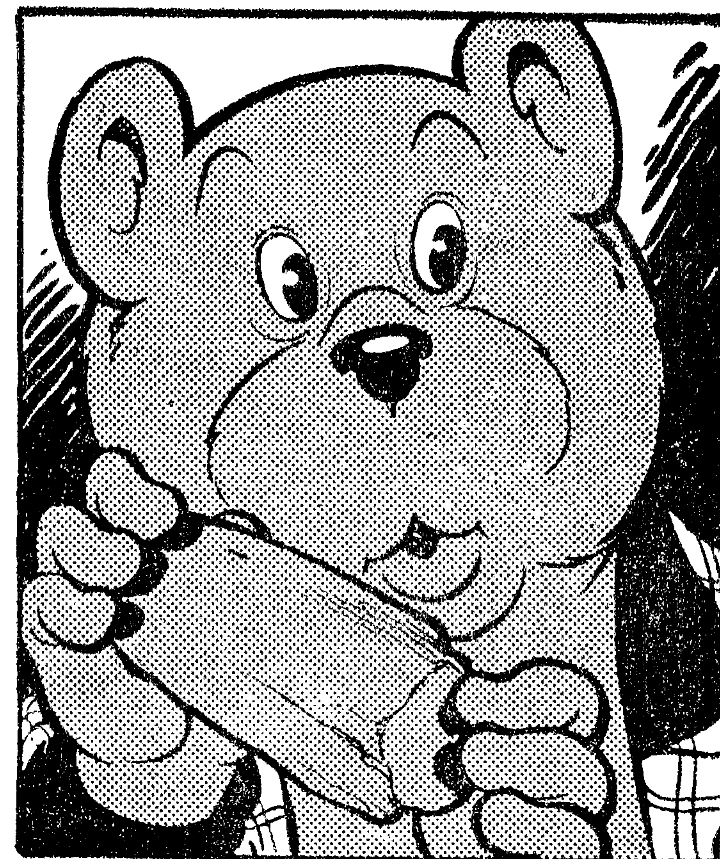
„Dat is héél merkwaardig!" zei heer Ollie getroffen. „Zo iets zocht ik nu net!"

„Dat treft dan mooi!" riep de ander uit. „Kom mee, geachte heer. Over de zakelijke kant worden we het wel eens!"

„O, ja," zei heer Bommel haastig. „Geld speelt geen rol wanneer U mij kunt leren slagen."

„Des te beter!" zei de ander. Hij sloeg een arm om heer Ollie's schouders en voerde hem de besneeuwde tuin uit. Tom Poes volgde en achter hen bleef de bankdirecteur sprakeloos achter.

Op de weg voor het landhuis stond een fraaie auto te wachten en de heer Slagslager opende glimlachend het portier.

„Stapt in, heren!" sprak hij. „Ik zal U gaarne naar huis rijden. Zegt maar waar U heen wilt!"

„Naar Rommeldam," zei heer Ollie. „Mijn naam is Bommel, ik woon op het slot Bommelstein. En dit is mijn jonge vriend Tom Poes."

„Kom, kom!" riep de ander uit, „heer Bommel? Ik heb Uw naam wel eens gehoord! Hoe maakt U het?"

„Slecht," zei heer Bommel. „Ik ben een miskend en ongelukkig heer. Alles loopt mij altijd tegen. Daarom heb ik in een wensgrot de wens gedaan om te slagen. En toen kreeg ik een stuk druipsteen op het hoofd. Dat was een bewijs, dat mijn wens zou uitkomen, zei de gids. Maar tot nu toe heb ik niets dan ongeluk gehad."

„Kom, kom!" riep de heer Slagslager uit. „Geen geval is hopeloos. Het is allemaal een kwestie van de hersenen. Als men de goede lobben maar aan het werk kan zetten!"

„Wat aan het werk zetten?" vroeg heer Bommel ongerust.

„De goede lobben," verduidelijkte de cursus-leider. „Wist U, dat de doorsneesukkelaar slechts een vijfde gedeelte van zijn hersens gebruikt? De rest ligt braak. Denk eens aan welk een schat aan vermogens daar sluimert!"

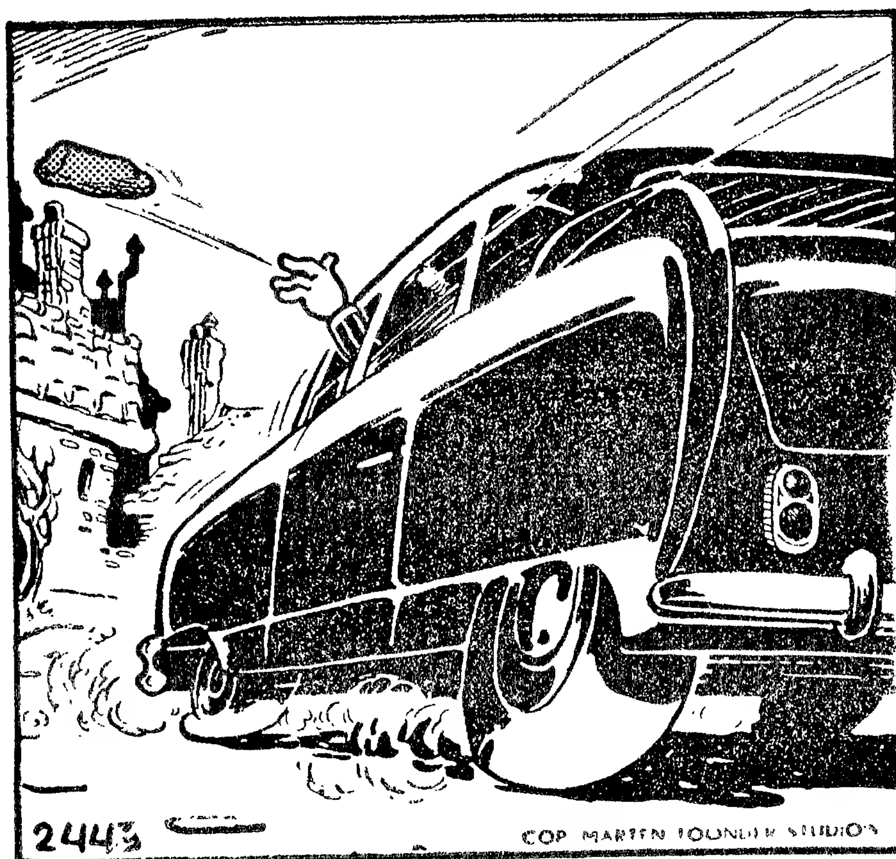
Heer Bommel betastte ongerust zijn schedel.

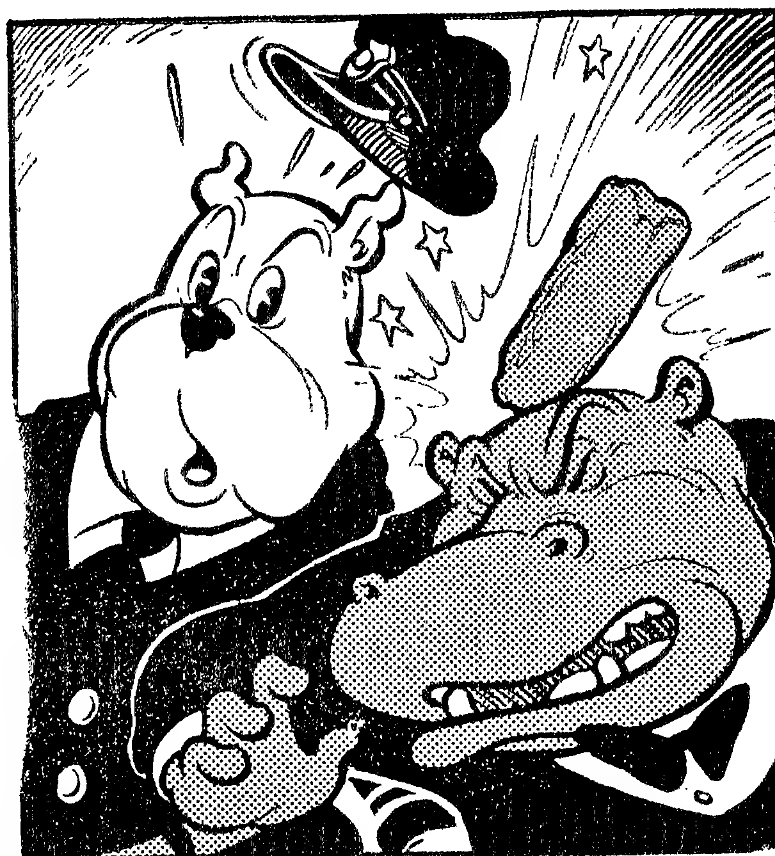
„Wie had dat kunnen denken?" mompelde hij zorgelijk. „Eén vijfde gedeelte."

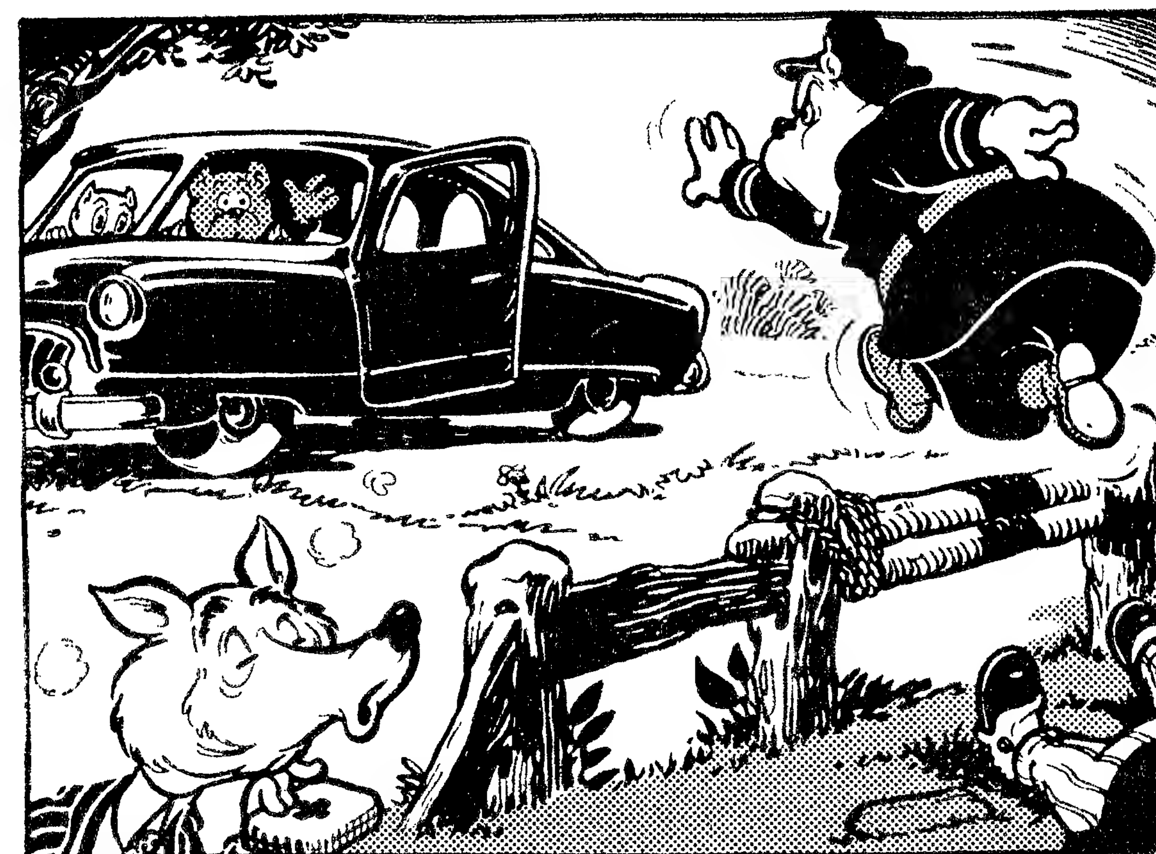
„Soms nog minder!" vulde de ander aan. „Bij U zal het werkzame lob-gedeelte ongeveer de grootte van een erwt hebben. Maar geen nood! Dank zij mijn slaag-systeem zullen we daar verandering in brengen. Eén waarschuwing echter! Bijgeloof is funest!"

Heer Ollie pakte het stuk steen op van de bank naast hem en bekeek het peinzend.

„Toch," zei hij, „is het een héél goede wenssteen, als U begrijpt wat ik bedoel."

De ondernemer van het slaag-systeem had snel voortgereden, zodat hij inmiddels het laagland had bereikt. De sneeuw was hier gesmolten zodat de wegen nogal modderig waren. Doch de heer Slagslager stoorde zich hieraan niet. Met grote vaardigheid stuurde hij zijn voertuig in de richting van het stadje Rommeldam, dat in de verte zichtbaar was.

„Dit is de wenssteen," zei heer Bommel, met het stuk rots gebarend. „Het is mogelijk dat U het bijgeloof noemt, maar soms werken die dingen toch wel eens. Ik heb nu bijvoorbeeld gewenst om een geslaagd heer te worden en kijk, daar ontmoet ik U!"

„Juist!" zei de heer Slagslager, „daar ontmoet U mij. Maar met bijgeloof houd ik mij niet op! Op de lobben komt het aan, onthoud dat, meneer Bommel!"

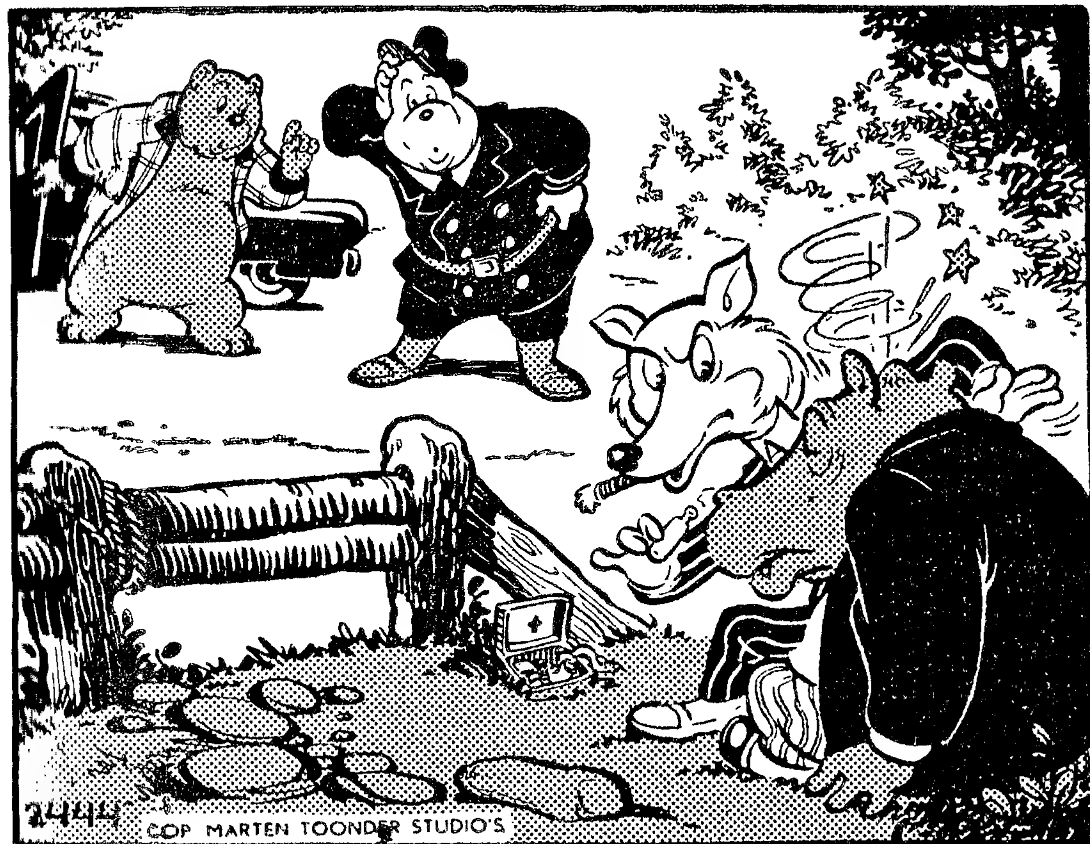
Zo sprekende remde de leraar zijn auto en wierp het stuk steen krachtig door het openstaande raampje. Met een boog suisde het kwarts door de lucht en raakte met een doffe klap de schedel van burgemeester Dickerdack, die juist met commissaris Bas doende was om de wegberm te keuren.

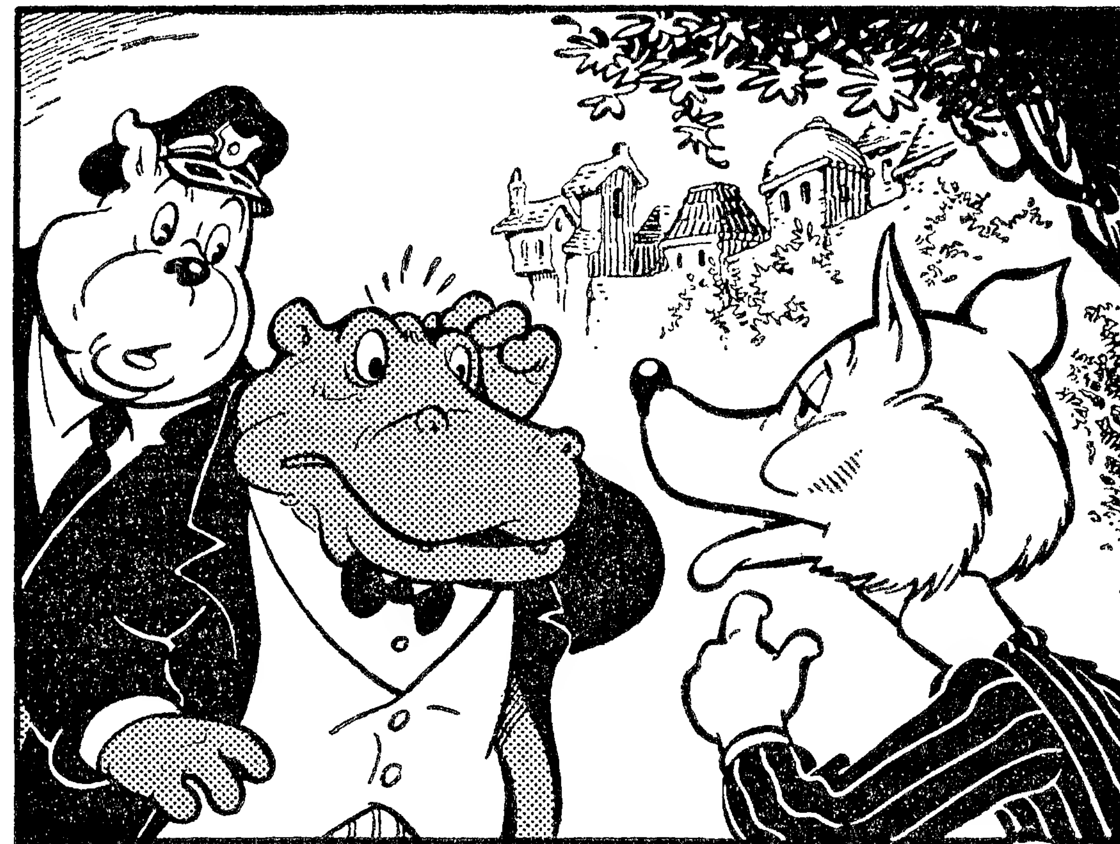
De magistraat uitte een enkele doffe kreet en zeeg toen versuft ineen voor de ogen van de geschrokken politiebeambte.

„Een aanslag!" riep deze uit. Hij wendde zich om en toen viel zijn blik op de glanzende automobiel.

„Als het Bommel niet is!" riep Bulle Bas woedend over een hek springend. „Altijd dezelfde! Maar dit keer ben je er bij. Ik zal je een bon geven waar je van staat te rillen!"

„Maar ik deed het niet!" riep de ongelukkige heer. „Die vreemdeling deed het! Die van het slaag-systeem!" Hij wees naast zich, doch toen ontdekte hij tot zijn verrassing, dat hij met Tom Poes alleen in de wagen zat.

Toen de heer Slagslager namelijk merkte, dat de door hem weggeworpen steen een aanzienlijk voorbijganger tegen het hoofd trof, was hij onmiddellijk uit de auto gestapt. Want, als uitvinder van het slaag-systeem wist hij, dat men moet zorgen nooit dáár te zijn waar klappen gaan vallen.

Langs een klein omwegje spoedde hij zich naar de getroffene, terwijl hij een doosje verbandartikelen uit een zak van zijn goed gesneden costuum trok.

„Arme sukkelaar," sprak hij, zich over de burgemeester buigend, „een flauwte, vermoed ik? De schrik en de schok hebben een storing in Uw bloedbaan teweeg gebracht. Maar dank zij mijn cursus „Hoe slaag ik als Eerste Hulp bij Ongelukken" kan ik U spoedig weer tot Uzelf brengen."

Zo sprekende hield hij een flesje vlugzout onder de neus van de wezenloze magistraat, die daarop snel begon bij te komen.

Intussen was op de achtergrond de luide stem van heer Bommel hoorbaar.

„Hij deed het!" riep heer Ollie. „Hij gooide die steen! Die kerel die daar bij de burgemeester zit!"

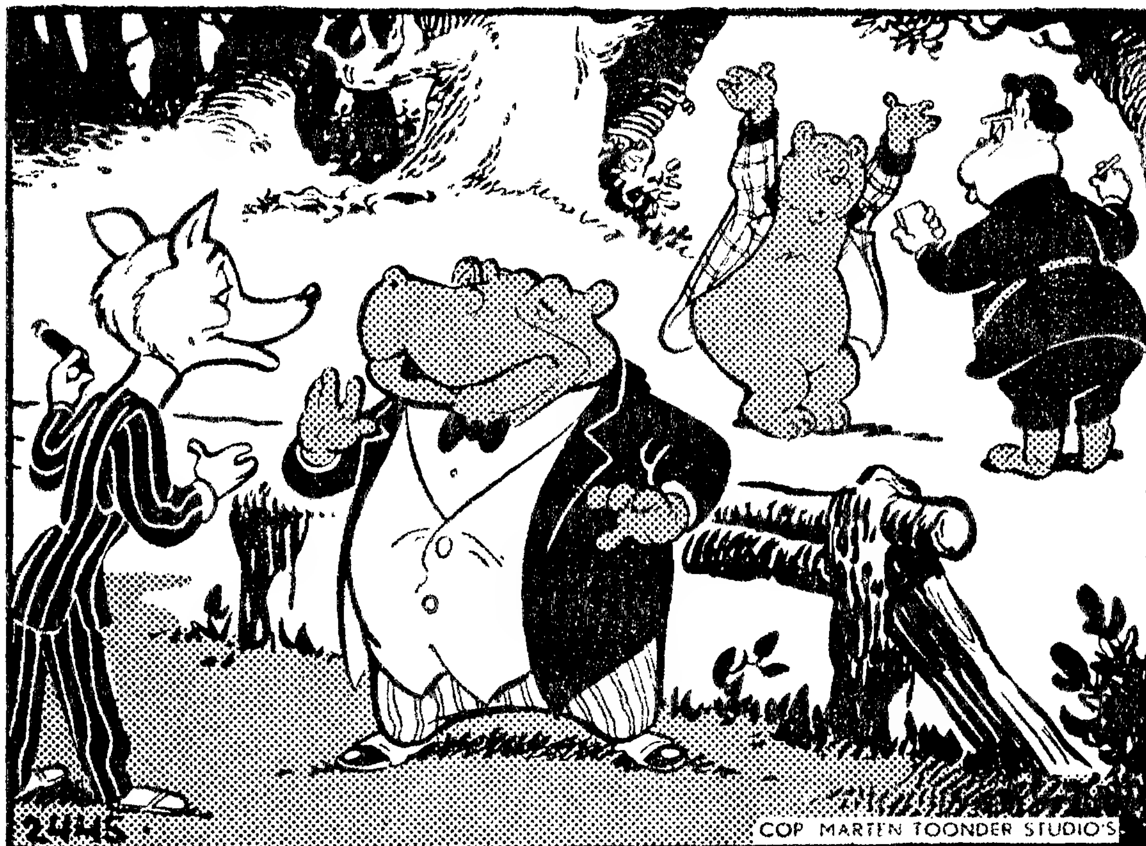
De heer Slagslager wendde zich een weinig om en haalde de schouders op. „Een misverstand, vermoed ik," sprak hij. „Ik ken die meneer helemaal niet. Ik tracht hier slechts een verkeersslachtoffer te helpen!"

„Natuurlijk die Bommel weer," bulderde nu de heer Dickerdack opstaande. „Met stenen gooien, huh? De schuld op een ander gooien, wat? Slinger hem op de bon, Bas!"

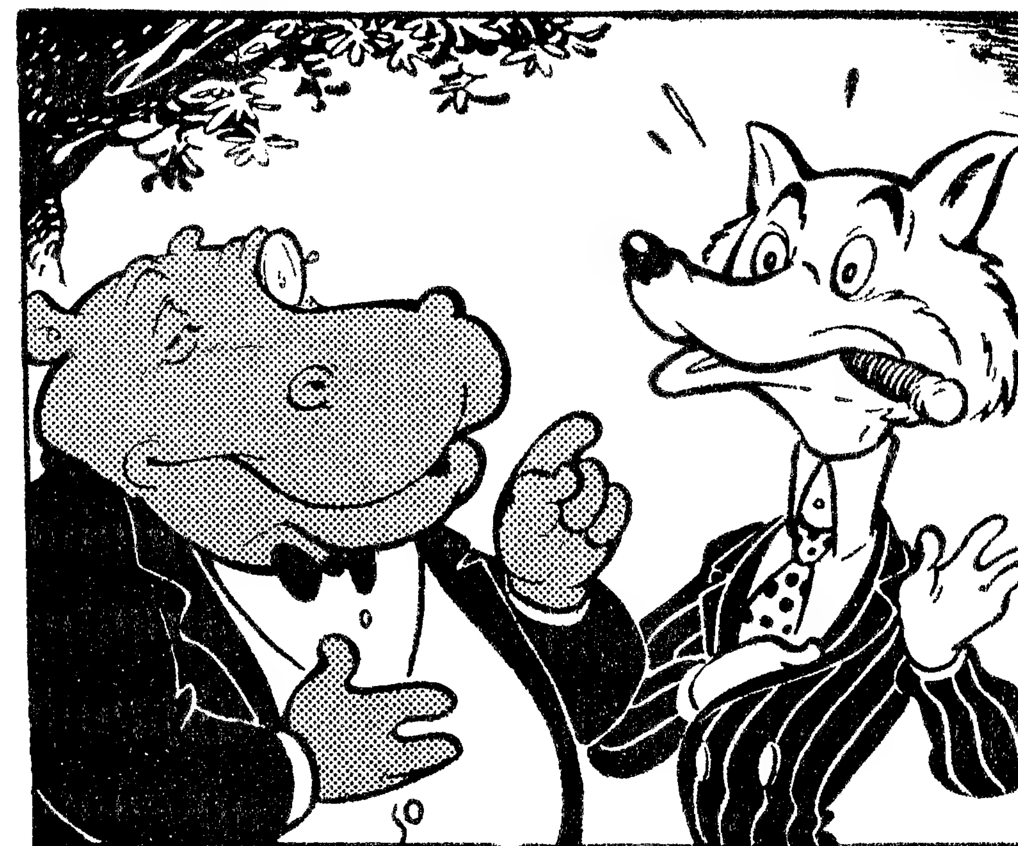
„Jawel, burgemeester," zei de commissaris gretig.

Doch nu kwam de cursusleider tussenbeide.

„Ik betwijfel of een bon die dikke heer zal helpen," zei hij peinzend. „Wetenschappelijk gezien behoort hij tot het tellurische type; een haspelend lodderaar, met een uitgesproken neiging tot gruizeling. Hij zou echter alles kunnen leren door mijn slaag-systeem!"

„Zou Bommel alles kunnen leren?" riep de burgemeester honend. „Onzin! Hij is hopeloos. Met stenen gooien en liegen bovendien! Zet hem op de bon, Bas!"

De commissaris wendde zich weer tot heer Ollie en trok gewichtig zijn zakboekje. „Je naam?" vroeg hij.

„Maar ik heb niet met stenen gegooid!" riep heer Bommel. „Dat deed die Slagslager! Dit is zijn auto! Iedereen weet, dat ik een heel andere wagen heb! Vraag hem zijn papieren maar, dan zult U het zien! Hij reed ons naar de stad en toen...."

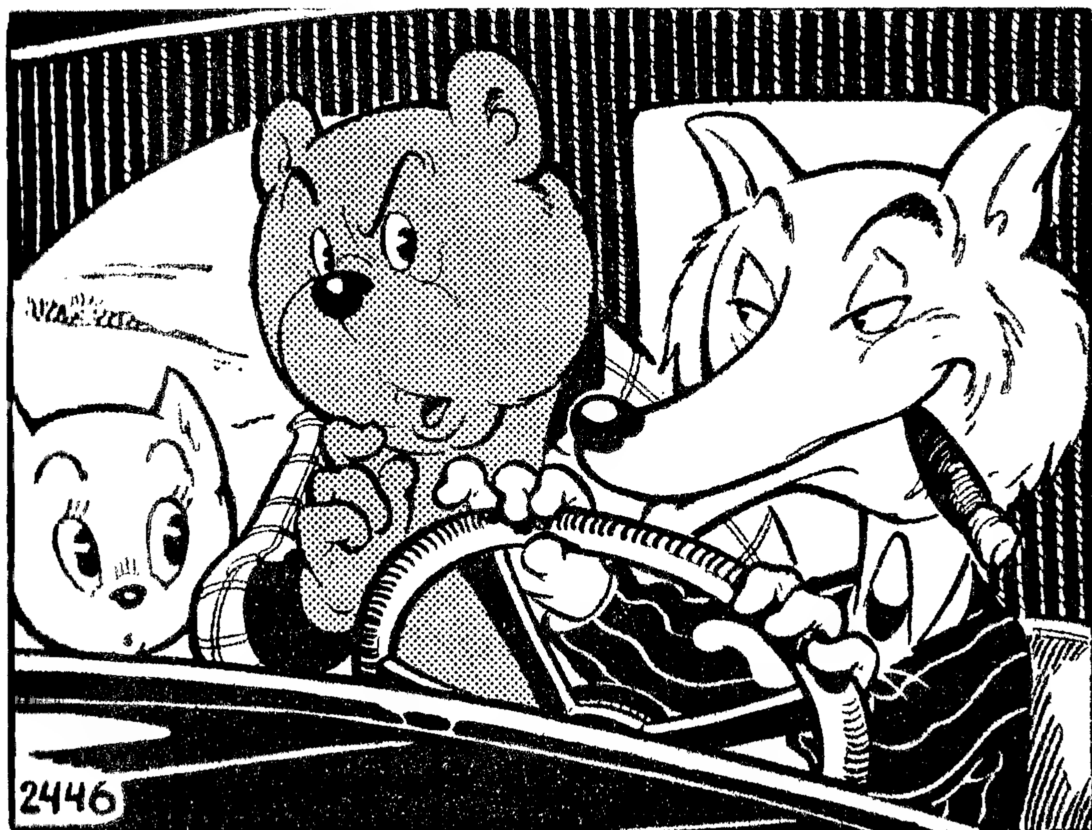
„Een ogenblikje!" sprak de heer Slagslager. Als leider van een cursus in het slagen, wist hij wanneer er ingegrepen moest worden en daarom nam hij nu snel de slaaghouding aan zoals die beschreven wordt in deel één van de reeks: „Hoe te slagen in het leven?" (Borst vooruit, buik in, bekken kantelen, rug recht.)

„Kijk naar deze armzalige figuur!" voer hij voort, met een ruim gebaar op heer Ollie wijzend, „een ingekalfde lammelot, gekneusd door het leven, zonder zelfvertrouwen voortmiezerend, botzinnig van de ene mislukking naar de andere haspelend. En toch met ingeschapen mogelijkheden! En toch niet hopeloos. Want door mijn slaagsysteem heeft iedereen een kans om iets te bereiken! Iedereen! Ook deze beklagenswaardige!"

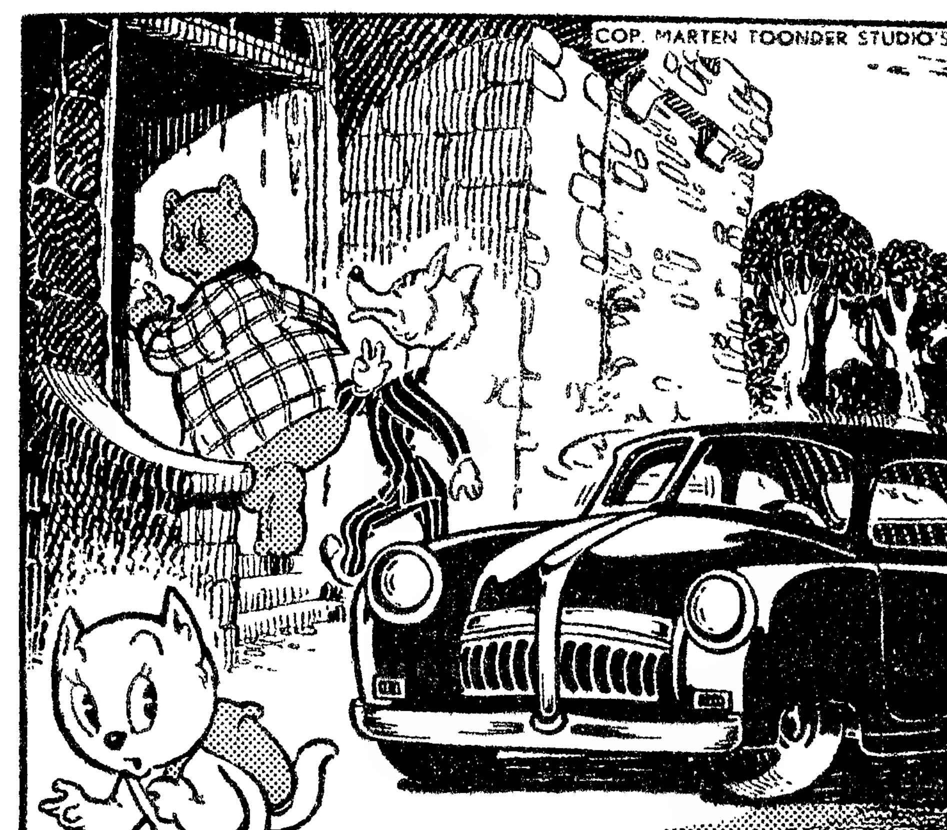
Heer Ollie liep rood aan en zwol zichtbaar op. Maar voordat hij gelegenheid kreeg om uit te barsten nam de burgemeester het woord.

„Dat is interessant!" zei hij nadenkend. „Dat wil ik wel eens zien. Hm, ik weet wat. Wanneer U deze Bommel binnen een maand tot een geslaagd iemand kunt maken krijgt U een gemeentesubsidie voor Uw onderneming en bovendien een leerstoel aan de universiteit van Rommeldam. Want dat wil ik wel eens meemaken. Neemt U het aan, meneer.... eh....?"

„Slagslager is de naam!" zei de cursusleider met een opgewekte glimlach. „Natuurlijk neem ik het aan, burgemeester! U kunt die stoel wel vast klaar zetten, want U zult verbaasd zijn over het resultaat!"

Goedkeurend knikkend liepen de burgemeester en de commissaris verder en nu stapte de heer Slagslager weer in zijn auto en startte de motor.

„Dat is dat!" sprak hij opgewekt. „Geen slecht resultaat!"

„Niet slecht?" riep heer Bommel bitter uit. „U hebt me verraden en bedrogen. U bent geniepig uitgestapt, toen het hier gevaarlijk dreigde te worden. U hebt gezegd, dat U me niet kende en U hebt me de schuld gegeven van iets, dat U zelf gedaan had! Maar dat neem ik niet! Dat is geen stijl!"

„Geen stijl?" vroeg de ander verbaasd. „U bent nog een beginneling, heer Bommel, anders zoudt U dat niet zeggen! Want wat ik gedaan heb wordt beschreven in deel vier van de reeks: „Hoe kan ik nadeel in voordeel doen verkeren?" Een methode die door duizenden succesrijke zakenlieden gevolgd wordt. Ontelbare brieven liggen ter inzage!"

„Ik vind dat geen goeie methode!" zei Tom Poes die zich tot dusverre overal buiten gehouden had om rustig te kunnen kijken. „Het is niet eerlijk!"

„Met jou heb ik niets te maken, mijn vriend," zei de heer Slagslager koeltjes. „Ik ga van deze heer een geslaagd iemand maken en daar moet jij je buiten houden."

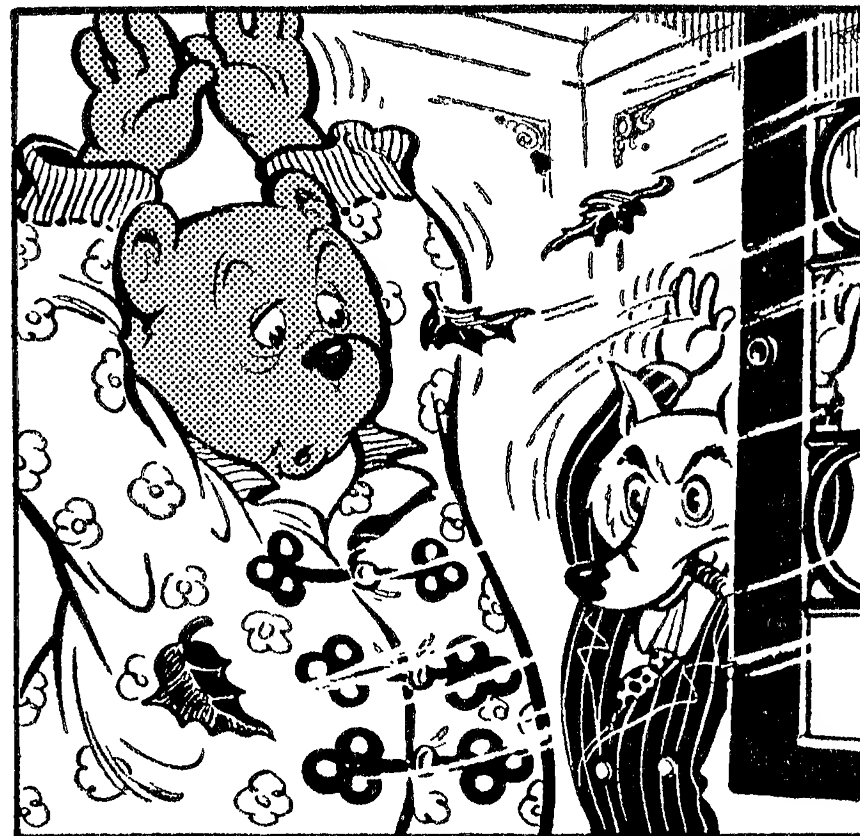
„Ja," zei heer Bommel, „jij moest je er buiten houden, jonge vriend! Een heer die wil slagen moet zijn eigen, eenzame gang gaan, als je begrijpt wat ik bedoel."

„Goed," zei Tom Poes. „Zet me hier dan maar af. Over een maand zullen we dan wel zien hoe ik U er uit moet helpen!"

„Over een maand," hernam heer Bommel waardig, „ben ik geslaagd!"

„Dank zij mijn slaag-systeem," vulde de onderwijzer aan. Hij had zijn auto inmiddels tot voor de ingang van slot Bommelstein gereden en stapte nu met heer Ollie naar binnen.

Er braken nu harde tijden voor heer Bommel aan. De heer Slagslager maakte grote ernst met de studie, want een maand is een korte tijd om van iemand een geslaagd heer te maken. De onderwijzer had dan ook besloten om alles op alles te zetten.

„Wanneer U slaagt krijg ik een gemeente-subsidie en een leerstoel!" sprak hij. „Dus is het duidelijk, dat U moet slagen!"

„Natuurlijk moet ik slagen!" zei heer Ollie. „Ik heb het immers zelf gewenst in die wensgrot? Daar houd ik mij aan!"

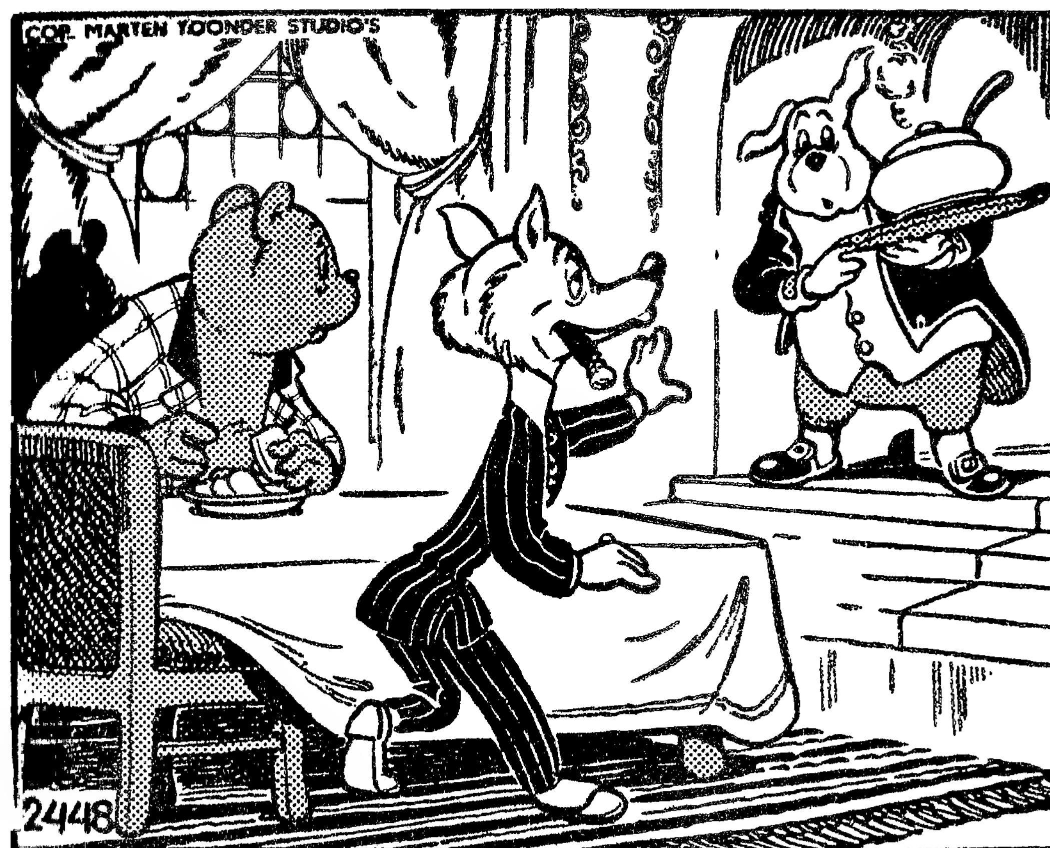
„Ach wat, wensgrot!" riep de cursusleider uit. „Mijn systeem is geschoeid op wetenschappelijke leest. Daar kunt U zich beter aan houden! Ik blijf hier logeren en vanaf morgenochtend gaan wij aan de slag!"

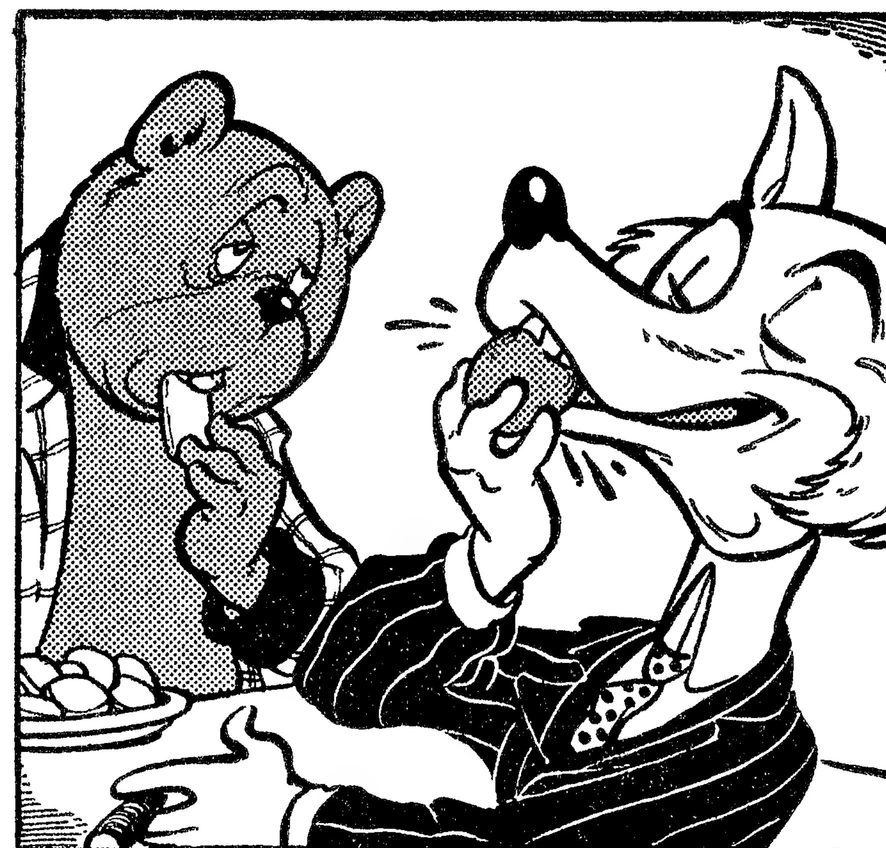
Zo gebeurde het. De volgende morgen om vijf uur trad de heer Slagslager, correct gekleed, heer Bommel's slaapkamer binnen en opende met een kittige beweging de gordijnen.

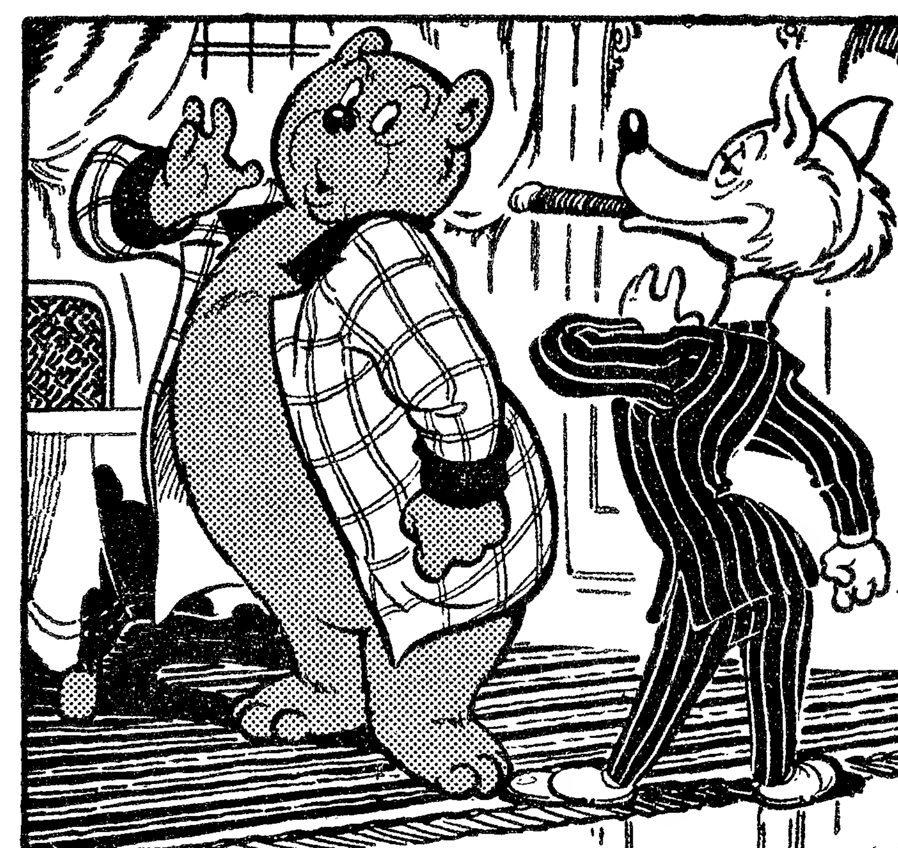
„Vóór het bed!" riep hij met schallende stem terwijl hij een raam openwierp. „Wij beginnen de dag met een eenvoudige ademhalingsoefening. Rechtop staan, armen heffen.... ahmm!" Hij zweeg en staarde verwijtend naar heer Ollie, die traag en verward tussen de dekens omhoog rees.

„Komaan!" hernam hij ongeduldig, „uit de veren. Zo komen we er niet. Fris en monter aan het ademen, mijn vriend! Een beetje reine buitenlucht om het muffe binnenwerk aan de gang te zetten! Dus nogmaals: „Rechtop staan, armen heffen, langzaam inademen.... komaan! Komaan! Niet verder getalmd!"

Heer Bommel gehoorzaamde met de moed der wanhoop. Doch toen hij een half uur later naar beneden wankelde om te ontbijten was hij een volkomen ineenstorting nabij.

Uitgeput zette heer Bommel zich achter de ontbijttafel en staarde hongerig naar de deuropening. Daar verscheen de trouwe bediende Joost met een grote schaal pap, zoals zijn gewoonte was.

„Excuseer, heer Olivier," sprak hij, „deze heer vertelde mij, dat U Uw dagindeling wenst te veranderen. Inplaats van thee met beschuit op bed om negen uur, voortaan ontbijten om zes uur als ik het goed begrepen heb!"

Heer Bommel haalde diep adem om iets te zeggen, doch de heer Slagslager was hem vóór.

„Je hebt het uitstekend begrepen," zei hij prijzend. „Ontbijt om zes uur! Juist! Maar wat zie ik daar? Pap?"

„Ja, pap," zei heer Ollie. „Wij Bommels eten altijd pap 's morgens. Dat geeft steun voor de hele dag, zei mijn goede vader altijd en daar houd ik mij aan. Zet maar neer, Joost...."

„Geen sprake van!" zei de cursusleider streng. „Pap stremt de stofwisseling en zet vet aan. En wij zijn er op uit om hersenlobben te ontwikkelen. Weg met die pap. Breng maar enkele droge kaakjes voor heer Olivier — en voor mij een citroen, Joost!"

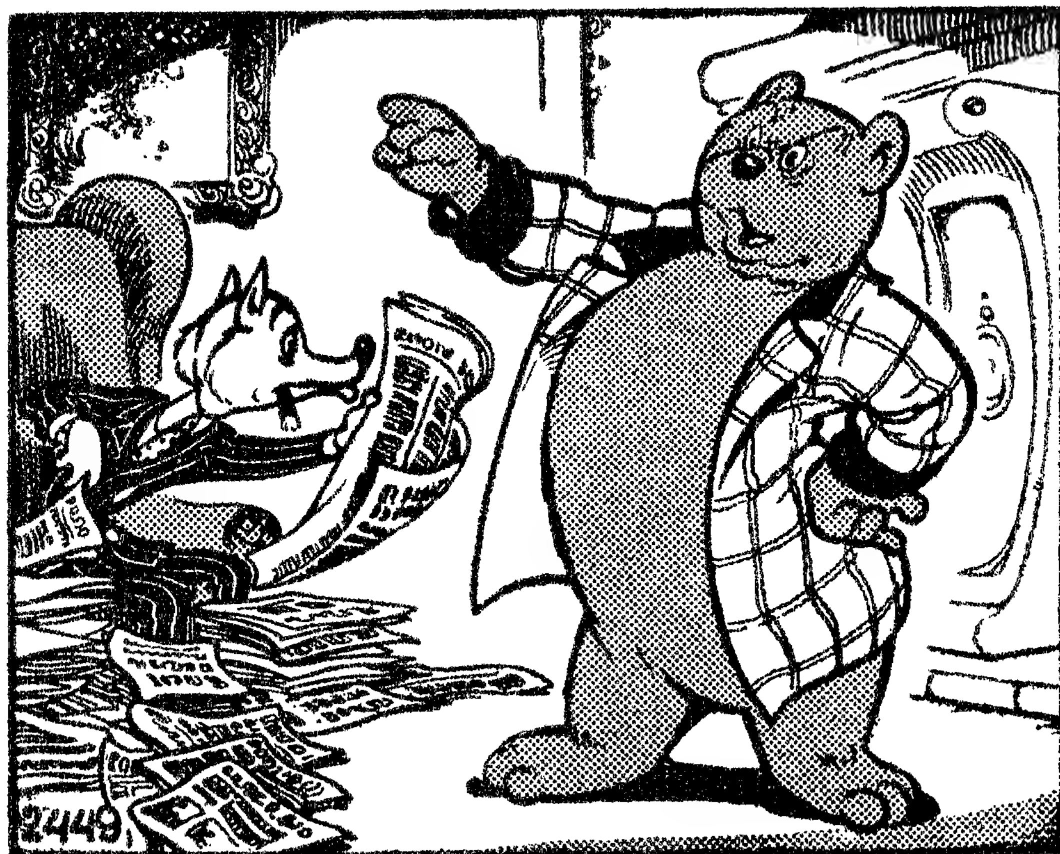
Heer Bommel zuchtte diep en knabbelde met lange tanden aan het harde baksel dat de trouwe knecht hem even later voorzette.

„Dit houd ik niet vol," mompelde hij. „Als een dwaas voor een open raam staan springen en dan niets dan dit dorre meel om weer op krachten te komen. Dit ondermijnt mijn gestel, als U begrijpt, wat ik bedoel."

„Geen sprake van," riep de leraar goedgeluimd. „Na enkele dagen zult U zich geheel anders voelen. Fris en als herboren. Komaan, we moeten aan het werk!"

Met een ferme hap slikte hij het laatste stuk van zijn citroen met schil en al naar binnen en stond op.

„We beginnen met de slaaghouding!" hernam hij. „Let op! Houd het hoofd rechtop! Fier en met vaste blik. Nu de borst vooruit en de buik ingetrokken. Hm! De rug recht mijn vriend, U moet het bekken een weinig kantelen!"

Na veel getob was heer Bommel er in geslaagd om de slaaghouding aan te nemen. Nu stond hij indrukwekkend midden in de kamer en sprak met krachtige stem de zinnen na, die de heer Slagslager hem geleerd had.

De cursusleider bestudeerde intussen de kranten om een passende werkkring voor zijn leerling te vinden.

„Het gaat er niet zozeer om, dat men iets kan!" riep heer Ollie uit. „Men moet iedereen de indruk geven, dàt men het kan...."

„Niet met het hoofd waggelen!" zei de onderwijzer opkijkend uit zijn lectuur. „Houd het bekken gekanteld! Leg de klemtoon niet verkeerd! Nogmaals!"

Heer Bommel verwrong zich zuchtend, strekte opnieuw de arm uit en hernam: „Men moet iedereen de indruk geven, dat men het kan.... eh.... ahmmm. Dat men het kan als iemand begrijpt wat ik bedoel...."

„Slecht!" mompelde de leraar. „U klutst met de knieën en U spreekt de taal van een haspelaar. Houdt U aan de tekst! Opnieuw!"

Terwijl heer Bommel kreunend weer wat adem in de borstkas zoog, bladerde hij koortsachtig verder in de dagbladen.

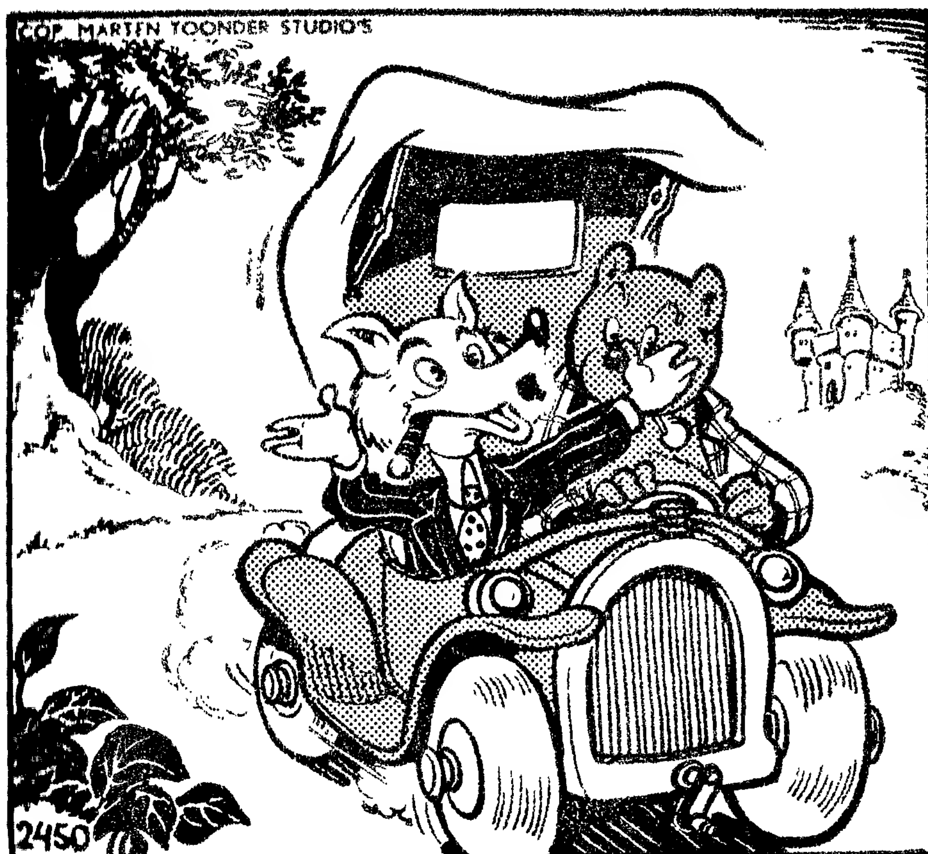
„De tijd dringt!" prevelde hij zorgelijk. „Hoe kan ik deze simpele tot een succes maken in zo'n korte tijd? Politiek? Kunst? Wetenschap? Sport?"

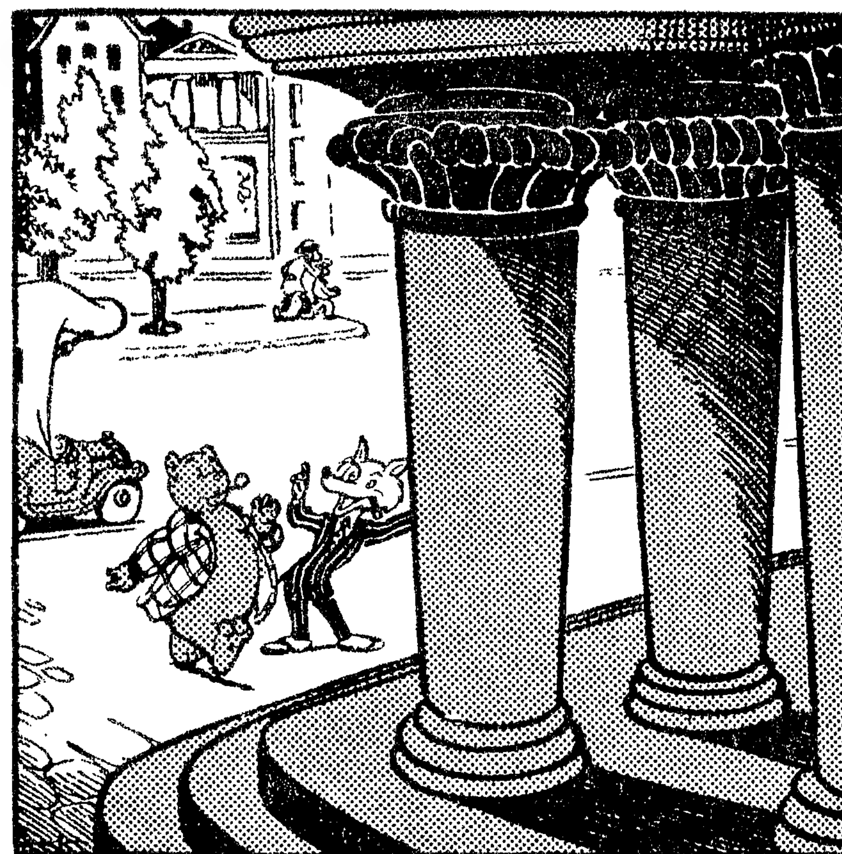
„Het gaat er niet zozeer om, dat men iets kan...." zei heer Bommel met zwakke stem. „Men moet iedereen de indruk geven, dàt men het kan...."

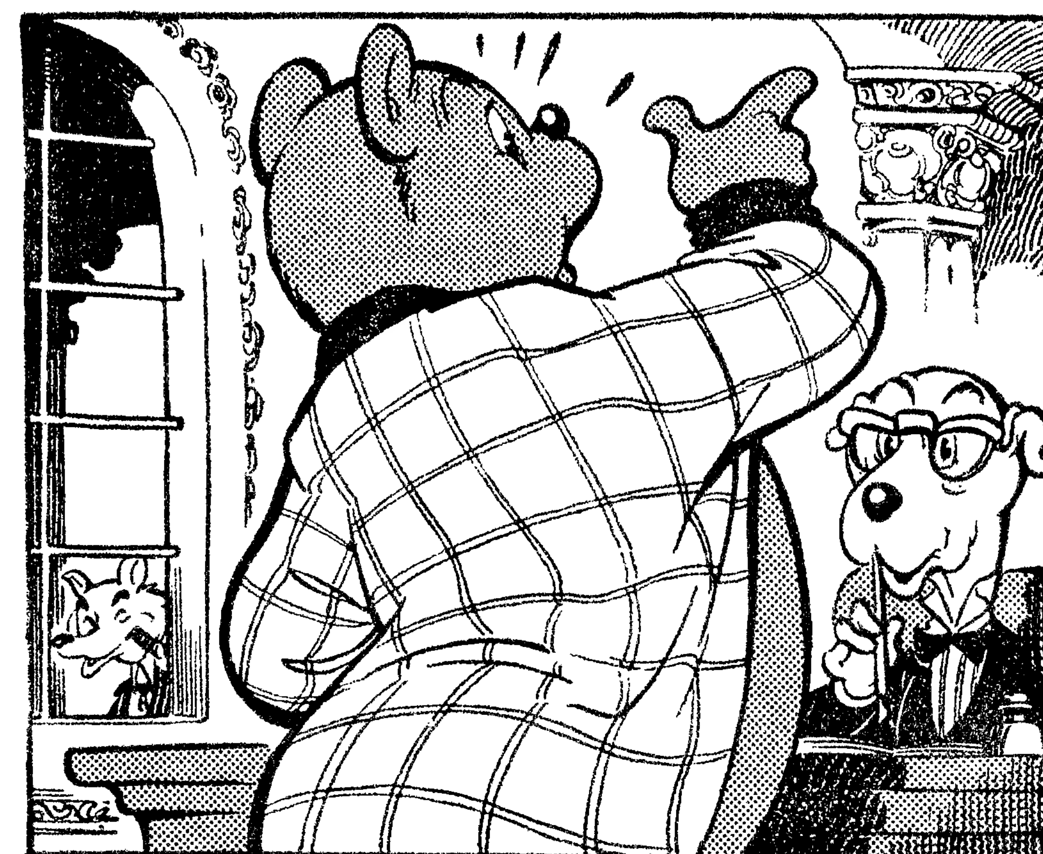
„Stop!" riep de heer Slagslager uit. „Ik heb hier iets! De Rommeldamsche Bank zoekt een directeur! Dat is goed voor een begin. Kom mee, mijn waarde."

Heer Ollie zakte plotseling in en keek onthutst.

„B-bankdir-directeur?!" stamelde hij.

Met een hoofd vol gedachten reed heer Ollie even later zijn oude Schicht uit de garage.

„Bankdirecteur," prevelde hij. „Ik weet het niet.... Is men een geslaagd heer wanneer men directeur van een bank is?"

„De meeste heren zouden hun vingers aflikken!" riep de heer Slagslager uit. Heer Bommel schudde echter het hoofd.

„Dat doen heren niet," verklaarde hij. „En eh.... bovendien.... het lijkt me een erg moeilijke betrekking! Ik weet erg veel, als U begrijpt wat ik bedoel.... Maar ik weet toch niet of ik een bank zou kunnen leiden!"

„Aha! Let op!" sprak nu de cursusleider. „Dat is héél eenvoudig. Punt één: de slaaghouding! Buik in, borst vooruit, bekken kantelen! Punt twee: begin altijd met over de moeilijke tijden en over het monetaire evenwicht te praten! Bepaal altijd de snelheid van de geldsomloop op X. Dat staat goed. Laat daarna de ander praten en spreek hem dan altijd tegen. U zult zien, hoe eenvoudig dat is! Het werkt altijd! Duizenden brieven van geslaagde bankdirecteuren liggen ter inzage!"

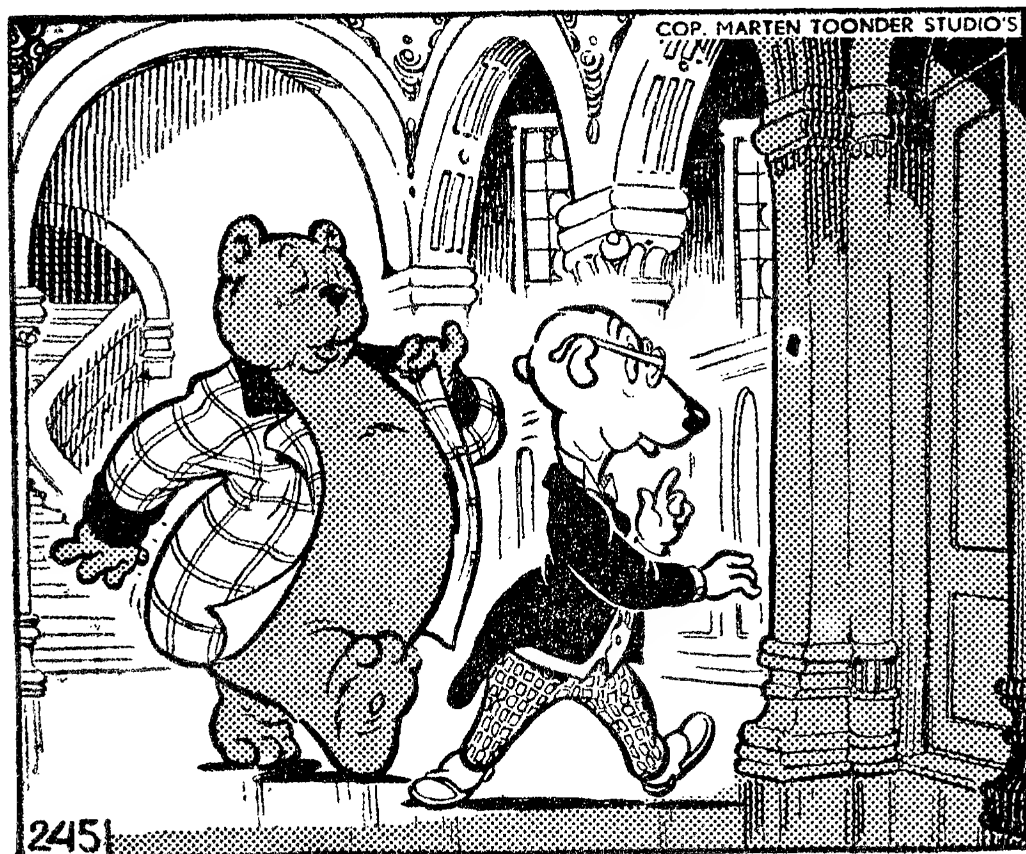
Heer Ollie bracht zijn auto voor het Rommeldamsche Bankgebouw tot stilstand en stapte hoofdschuddend uit.

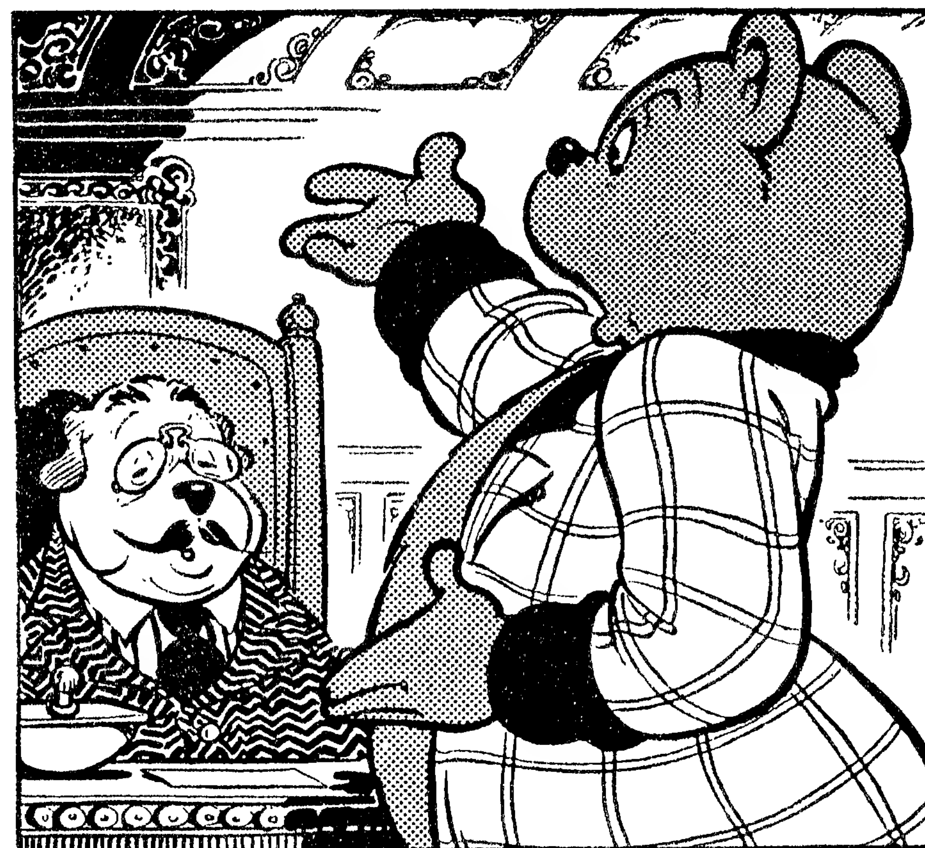
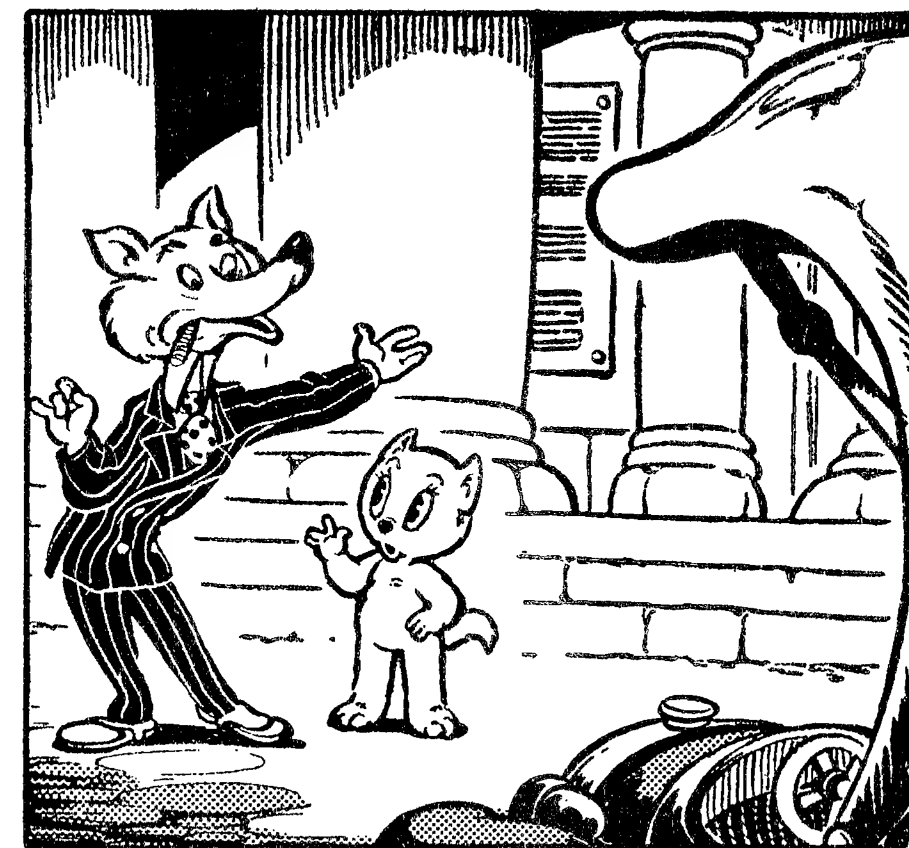
„Monetaire snelheid is X", mompelde hij.

„Dat is ook goed!" prees de heer Slagslager. „Het is allemaal onzin en daarom is alles goed. Wanneer U maar op de slaag-houding let en helder en duidelijk spreekt. Gaat Uw gang en doet Uw best — ik wacht hier!"

Heer Ollie haalde diep adem en trok zijn buik in. Daarop trad hij waardig het gebouw binnen en liet zich aandienen bij de procuratiehouder.

„Ik wens de president-directeur te spreken!" riep hij met doordringende stem. „De tijden zijn moeilijk en het evenwicht van de monetaire omloop is X! Dat staat goed. Dien mij aan, goede vriend, ik ben de nieuwe directeur!"

De procuratiehouder van de bank keek enigszins onzeker naar de waardige figuur van heer Bommel en stond toen eerbiedig op.

„Ik weet niet, of de president U kan ontvangen," zei hij. „Maar ik zal U bij de adjunct-directeur brengen. Wilt U mij volgen?"

Heer Ollie schreed zeer waardig achter hem aan naar een volgende deur en trachtte intussen om zich precies te herinneren wat de heer Slagslager hem voorgezegd had.

„Punt één: de slaaghouding," mompelde hij. Hij trad voor het bureau van de adjunct-directeur, zette een voet vooruit en blies zijn borstkas op.

„Ik wens de president te spreken," sprak hij met heldere stem. „De tijden zijn moeilijk en ik wil beginnen met over het monetaire evenwicht te praten, als U begrijpt wat ik bedoel......"

„Ik begrijp het," zei de ander onthutst. „Maar wie bent U, meneer?"

„Ik ben de nieuwe directeur van deze bank," zei heer Ollie.

„Mijn naam is Bommel. Ik wil de snelheid van het geld op X stellen. Ik wil horen, wat de president te zeggen heeft en dan wil ik hem tegenspreken. Breng me bij hem, goede vriend!"

„Dat is interessant," zei de adjunct-directeur. „Een ogenblikje!"

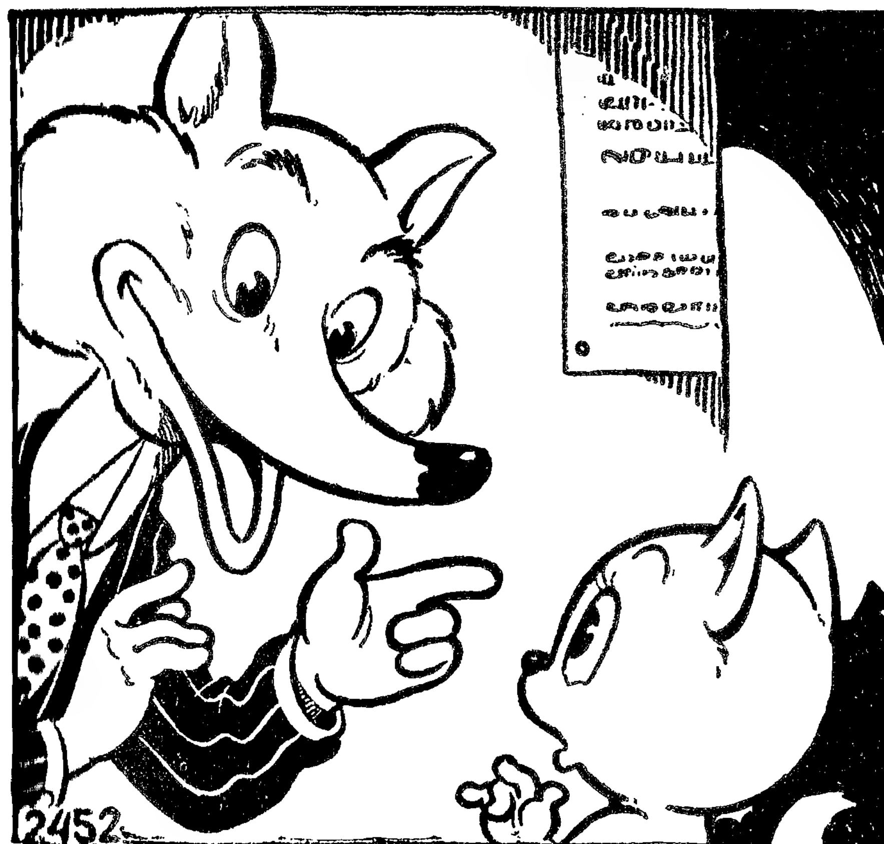
Intussen stond de heer Slagslager buiten het bankgebouw op zijn leerling te wachten. En terwijl hij daar gespannen zijn sigaartje rookte kwam Tom Poes voorbij.

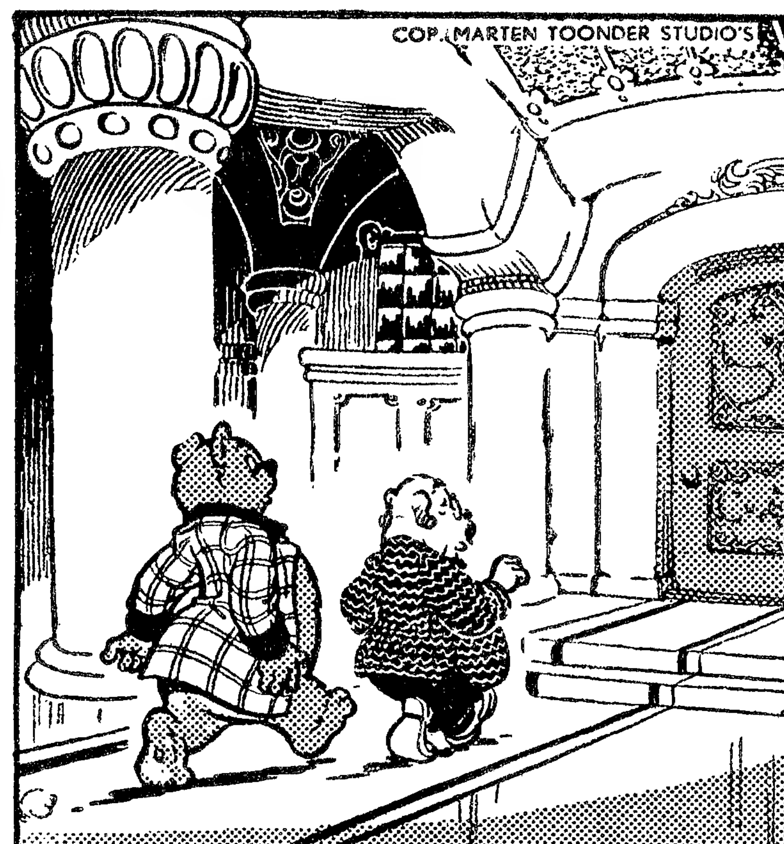
„Hoe gaat het met heer Bommel?" vroeg die. „Is hij al geslaagd?"

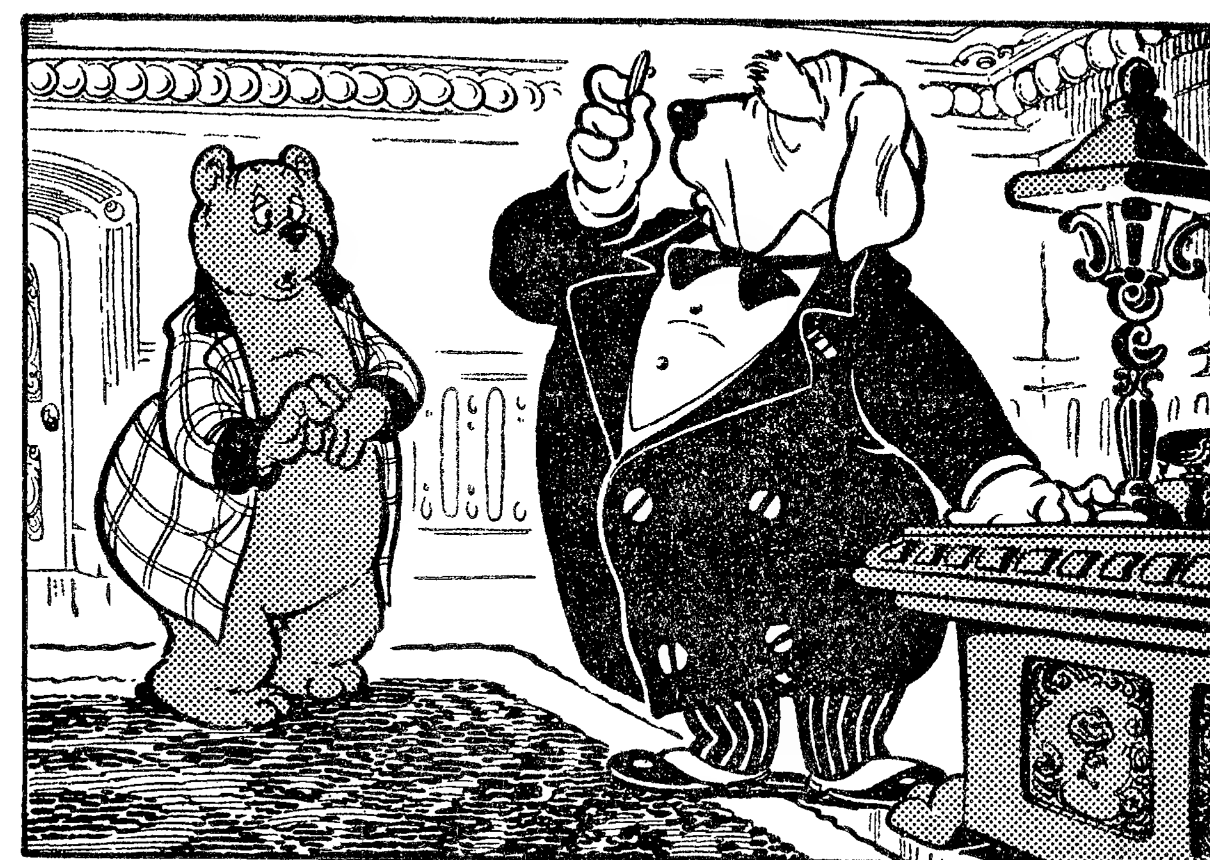
„Nog niet, nog niet," zei de cursusleider.... „Hoewel het niet veel scheelt. Deze bank vraagt een directeur en Uw vriend is nu binnen om die functie op te eisen. Nog even geduld!"

„U schijnt er nogal zeker van te zijn, dat hij die baan krijgt!" zei Tom Poes verbaasd.

„Och, het is erg eenvoudig," hernam de ander. „Hij heeft enige lessen gehad. Maar de tijd van voorbereiding was kort, dat is waar. Er is een kans, dat hij inkalft."

„Uw vriend is een héél moeilijk geval," zei de heer Slagslager tegen Tom Poes. „Eén van de moeilijkste uit mijn praktijk. De goede houding heeft hij wel geleerd — maar ik ben bang, dat hij de juiste woorden nog niet weet te gebuiken. Het geheim is, dat men een korte opmerking maakt, die vakkundig schijnt en daarna afwacht wat de ander te zeggen heeft. De rest is eenvoudig, want men moet gewoon alles tegenspreken wat men gehoord heeft! Dit werkt altijd — als men de juiste houding maar heeft. Ik kan dit niet vaak genoeg herhalen: Op de houding komt het aan!"

Nu, daar had heer Bommel op dat moment grote moeite mee. Zo op het oog schreed hij waardig genoeg achter de adjunct-directeur aan naar de kamer van de president van de bank. Maar innerlijk kraakte het.

„Borst vooruit. . . ." sprak hij tot zichzelf, „buik in. . . . Oef! Dit is niet vol te houden voor een heer van mijn stand. . . . Ik krijg oorsuizingen en ik ben bang, dat de gal me in de lever slaat. . . . En nu moet ik nog onthouden, dat monetaire moeilijkheden X zijn!"

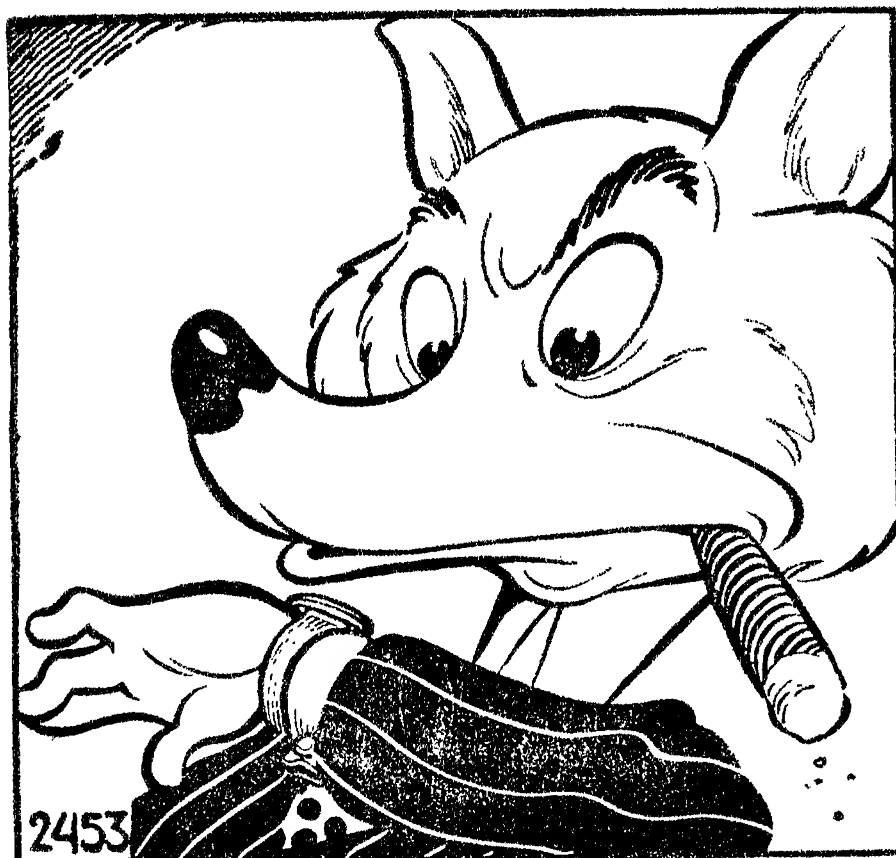
Met zijn laatste krachten stapte hij de deur binnen die zijn begeleider voor hem opende en nam wat beverig de slaag-houding aan.

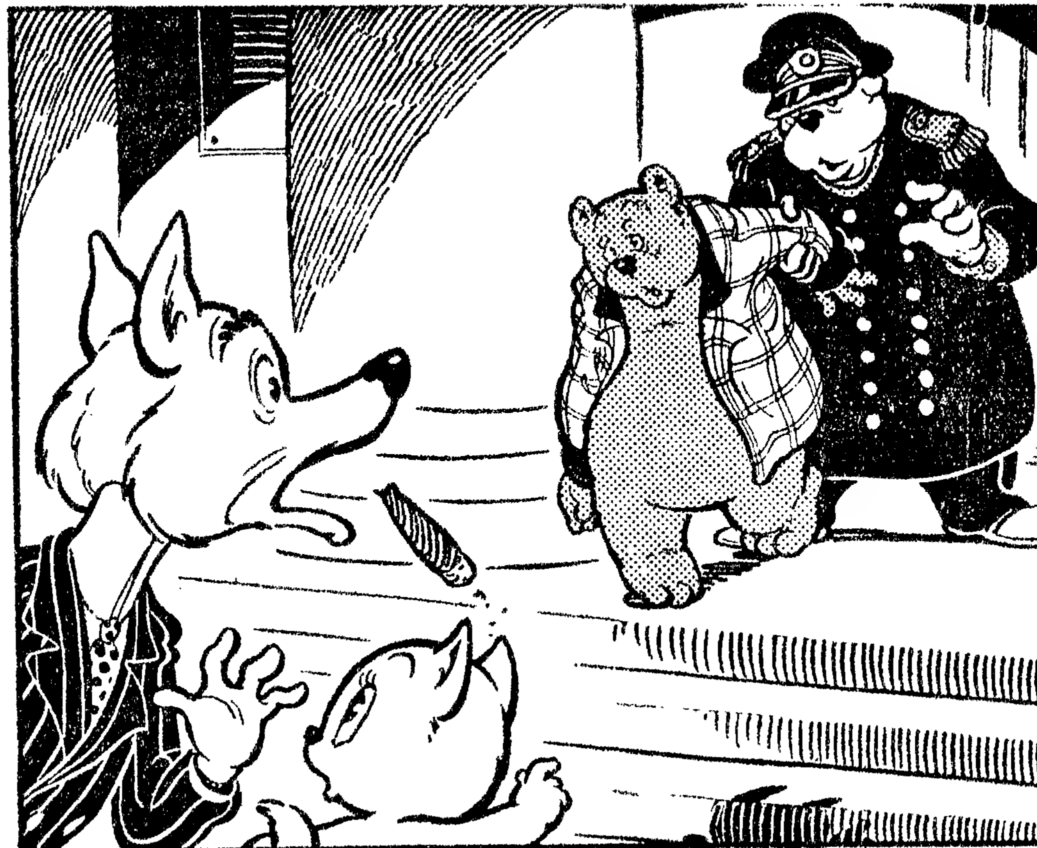
„De toestand is moeilijk," riep hij met bevende stem. „De monetaire omwentelingssnelheid bedoel ik. Die is X, als U begrijpt wat ik bedoel. Het evenwicht zit eh. . . . het evenwicht van de gal is eh. . . ."

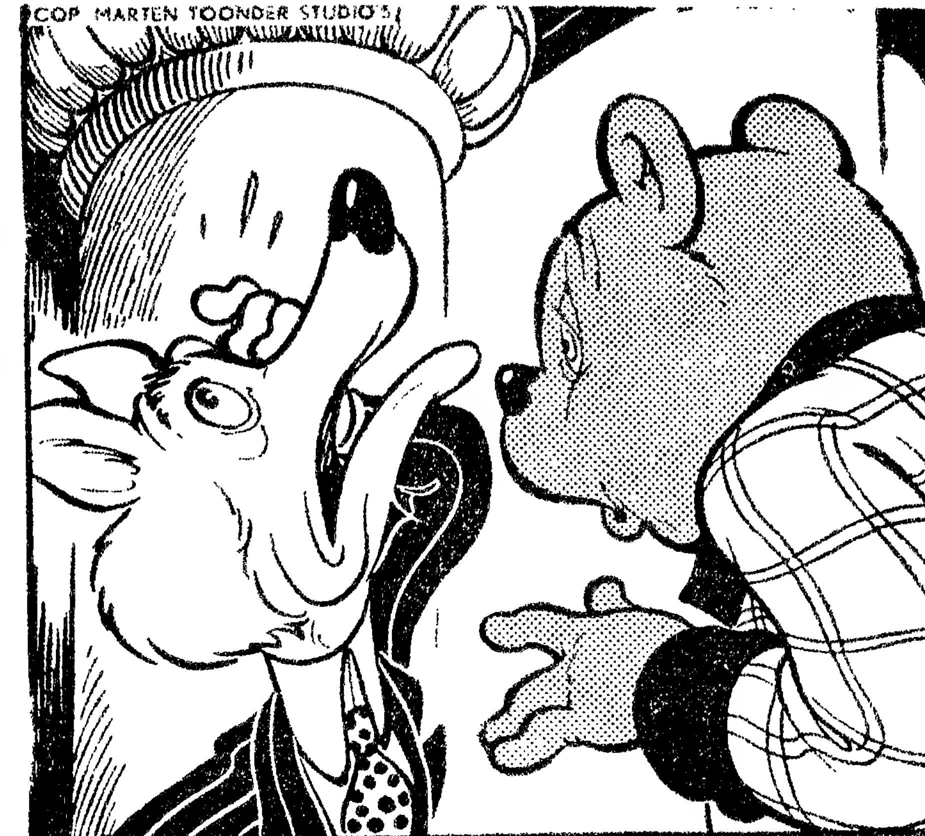
Heer Bommel zweeg en staarde ontdaan naar de machtige gestalte van de president-directeur die langzaam opstond, een voet vooruit plaatste, de buik introk en hem doorborend aankeek.

„Wat wenst U?" vroeg de bankchef met bronzen stem.

Heer Ollie liet uitgeput zijn borstkas in zijn buikholte leeglopen. Hij voelde, dat hij zijn meester gevonden had. . . .

Buiten, voor het bankgebouw wierp de heer Slagslager gespannen een blik op zijn horloge. „Uw vriend blijft lang binnen," zei hij. „Dat lijkt mij een goed teken."

„Ik weet het niet," zei Tom Poes. „Ik ken heer Bommel al een hele tijd. En het is niet altijd goed, wanneer hij lang wegblijft."

„Kom, vriendje," hernam de cursusleider afkeurend. „Als hij de betrekking van bankdirecteur wil hebben is het nodig, dat hij rustig naar iedereen luistert. Hoe langer hij luistert, hoe beter het is. Onthoud, dat een geduldig luisteraar altijd voor verstandig zal worden gehouden. Daarom heb ik goede hoop op de uitslag van deze sollicitatie."

„Hm," zei Tom Poes. Het was niet nodig, dat hij meer zei, want op dat moment werd de deur van het bankgebouw geopend om doorgang aan heer Ollie te verlenen. Hij werd ondersteund door een stevig gebouwde portier, die hem zorgzaam, doch met kracht van de stoep af hielp.

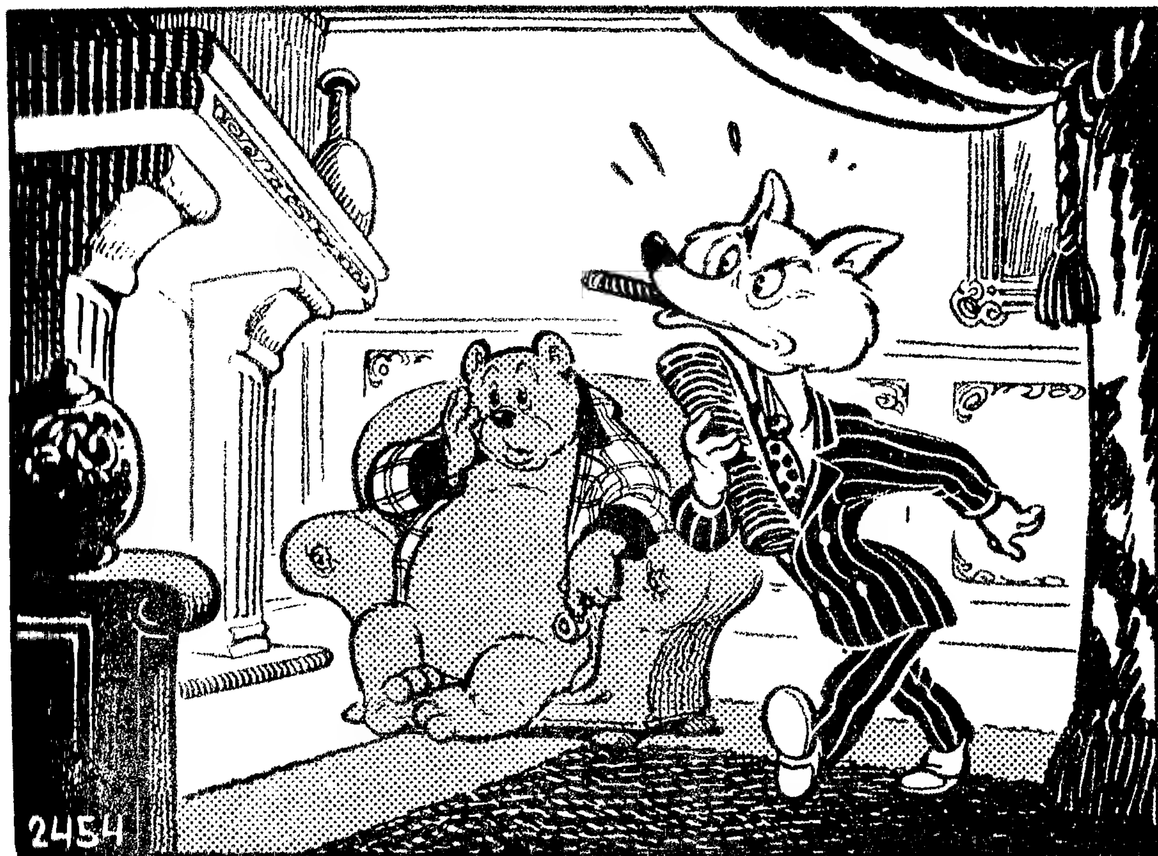
„Wat betekent dit?" riep de heer Slagslager onthutst.

De portier haalde de schouders op. „De een of andere dwaas, die beweerde, dat hij de nieuwe directeur was," legde hij grommend uit. „Viel de president lastig. Bazelde wartaal. Een brutale, opgeblazen sukkel, als U mij vraagt!"

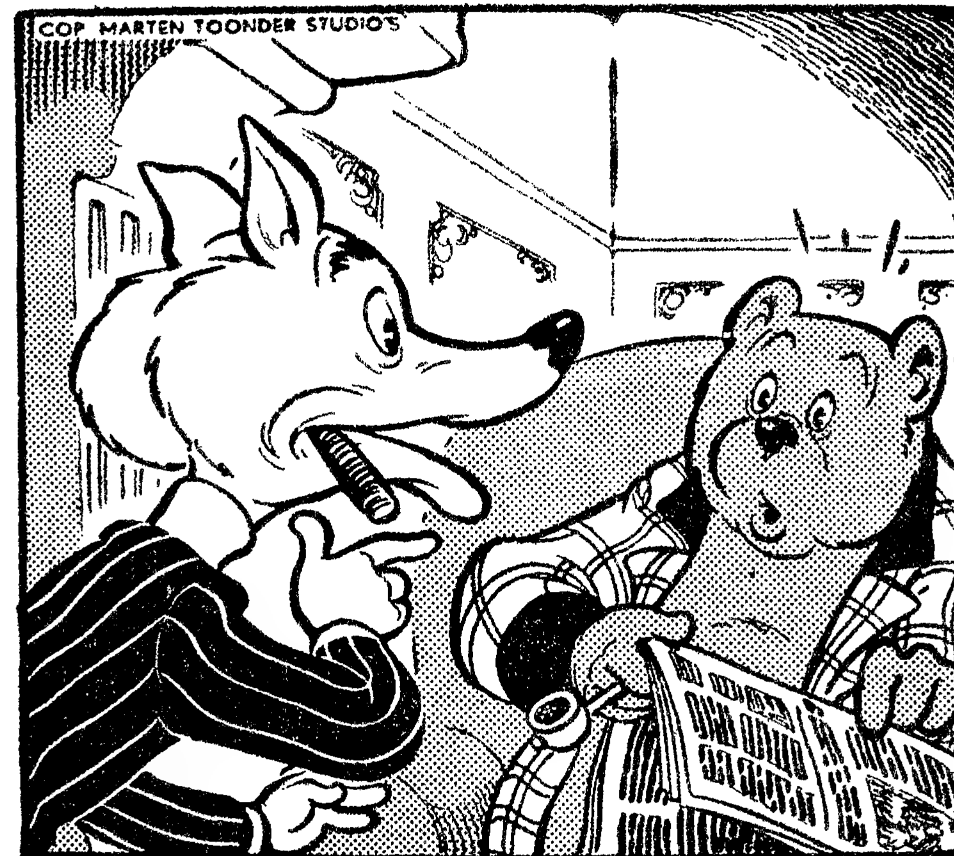
Met deze woorden verdween de bewaker weer in het gebouw en liet heer Bommel aan zijn onderwijzer over. Deze sloeg een enkele blik op het versufte, uitgeputte gelaat van zijn leerling en greep toen in wanhoop naar zijn kruin.

„Monetair gekanteld bekken. . . ." stamelde heer Bommel, „. . . . . het is te veel voor een heer. . . ., als iemand begrijpt wat ik bedoel. . . . ik ben leeggelopen."

„Inderdaad, het was te veel, dat is wel duidelijk," gaf de cursusleider zuchtend toe. Toen herstelde hij zich. „Komaan, niet bij de pakken neerzitten!" riep hij uit. „We gaan onverschrokken verder! We beginnen aan plan twee!"

De volgende dag zat heer Bommel voor de haard een beetje uit te blazen van de oefeningen die zijn leraar hem had laten doen, toen deze opgewekt naar binnen stapte met een krant in de hand.

„Komaan, mijn waarde!" zo riep hij uit. „U wilt slagen in het leven, nietwaar?"

„J-ja," zei heer Ollie aarzelend, „dat is te zeggen.... in die wensgrot bedoelde...." ik...."

„Ach wat wensgrot!" hoonde de onderwijzer. „Men slaagt niet door wensen. Men slaagt door daden! Onthoud dat! En daarom gaan we het nu met iets anders proberen. U gaat nu het snelheidsrecord voor automobielen breken! U bent een geslaagd coureur!"

„Koe.... koereur?" stamelde heer Bommel. Hij wierp een onthutste blik op de krant, die de cursusleider hem toewierp en ontwaarde een portret, dat hem vaag bekend voorkwam.

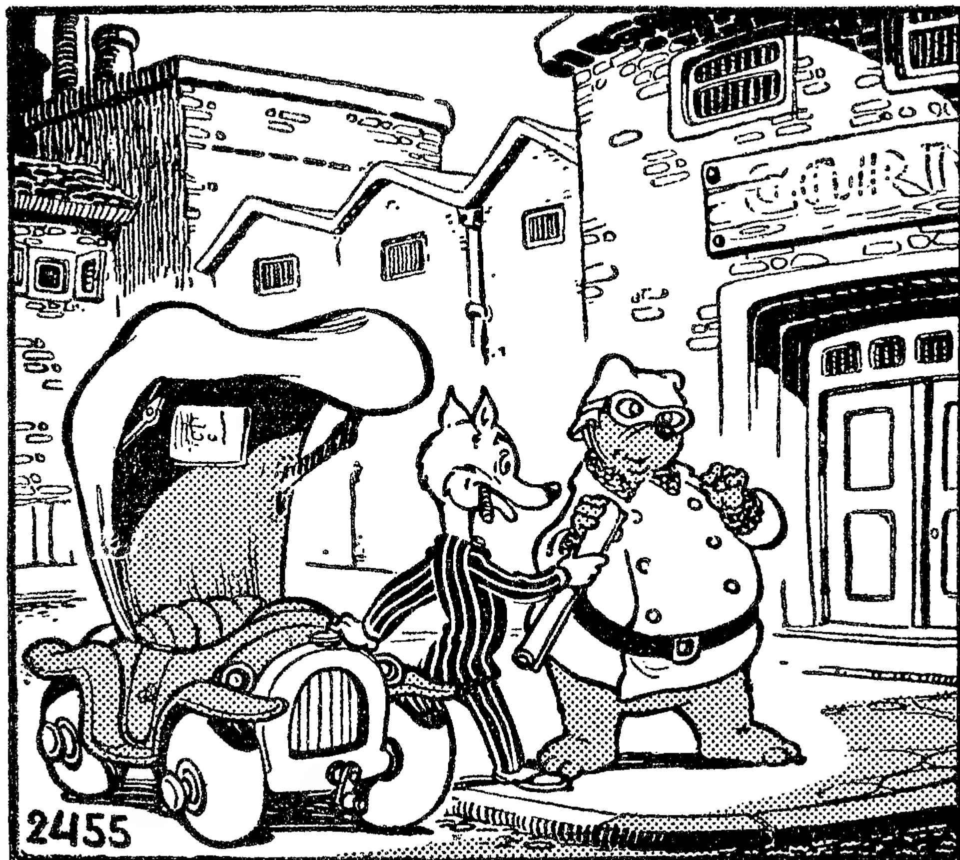
„De bekende coureur Olivier B. Flits is in onze stad," stond er onder. „Hij heeft een uitnodiging ontvangen van de Cycloon-Automobiel-Fabrieken om het nieuwste model race-wagen te proberen. Hiermede zal hij een poging wagen het snelheidsrecord te breken."

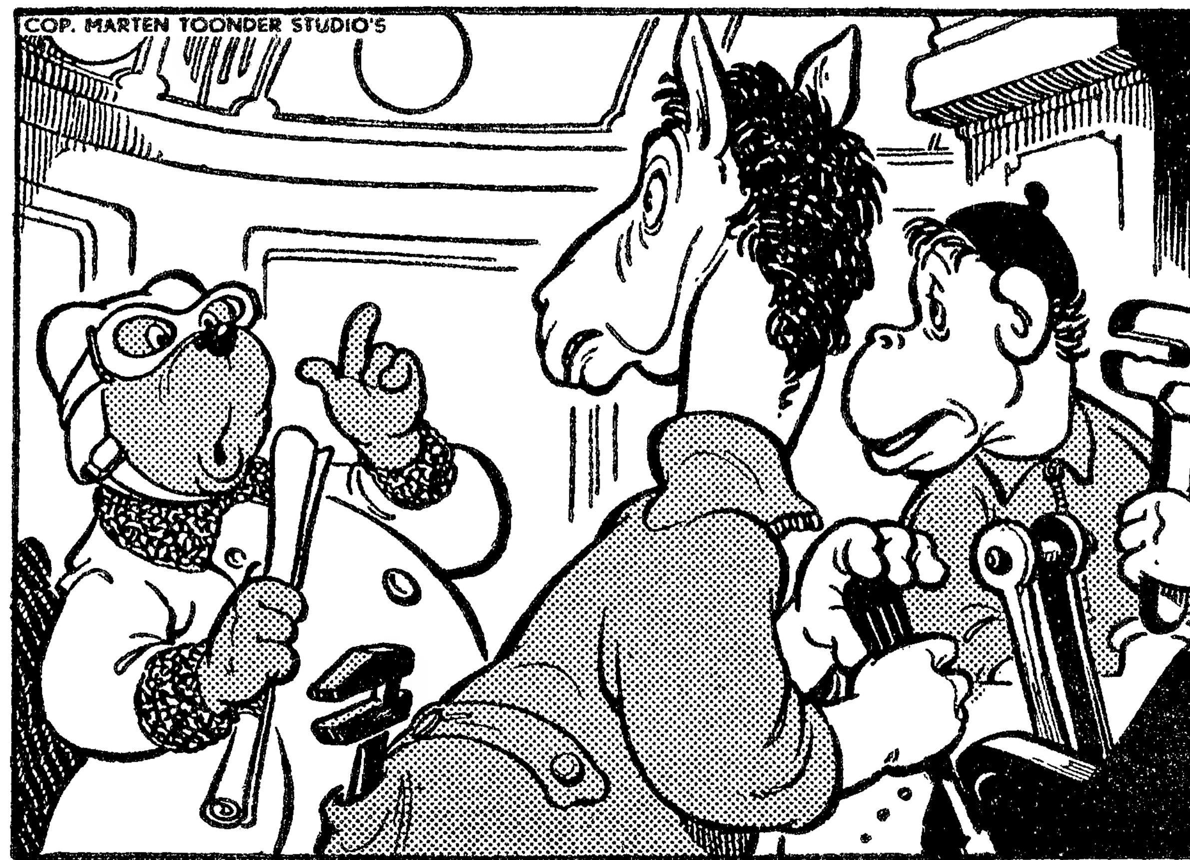
„Olivier Flits?" herhaalde heer Ollie. „Die ken ik niet.... hoewel ik hem vaker gezien heb, geloof ik...."

„Dat hebt U zeker!" riep de heer Slagslager opgewekt lachend. „Dat bent U zèlf! Ik heb dat berichtje in de krant laten zetten, met die bijgetekende foto er bij!"

„Maar ik hèb helemaal geen uitnodiging van die fabriek ontvangen!" riep heer Bommel ontdaan.

„Juist!" gaf de ander toe. „En daarom gaat U nu naar de Cycloon-Automobiel-Fabrieken om op hoge toon te vragen wat dat betekent! Begrepen?"

Enkele uren later stopte de oude Schicht al voor de Cycloon-Automobiel-Fabrieken, die sinds enige tijd in Rommeldam gevestigd waren. Heer Bommel stapte uit het voertuig en schoof zijn stofbril recht.

„U ziet er keurig uit!" prees de heer Slagslager. „Precies de foto in de krant! Hier is een rol erediploma's van de prijzen die U als coureur gehaald hebt. Ze zijn eerste klas — ik heb ze vannacht laten drukken! En nu gaat U naar binnen en vraagt op hoge toon wat dat berichtje in de dagbladen betekent. Denk om de houding en de hoge toon! Ik kan dat niet dikwijls genoeg herhalen!"

Heer Ollie greep de papieren, haalde diep adem en betrad aarzelend het fabrieksterrein. Doch toen hij enkele monteurs gewaar werd nam hij als vanzelf de slaag-houding aan en trad voorwaarts.

„Ik wens de directeur te spreken!" riep hij krachtig. „Ik wens te weten, wat dat krantenbericht te betekenen heeft. Ik ben Olivier B. Bom.... eh v....Flits en ik heb helemaal geen uitnodiging gehad om een snelheidsrecord te breken!"

„Nee, waarom zou je?" vroeg een van de werklieden, die nooit een krant las en er dus niets van begreep.

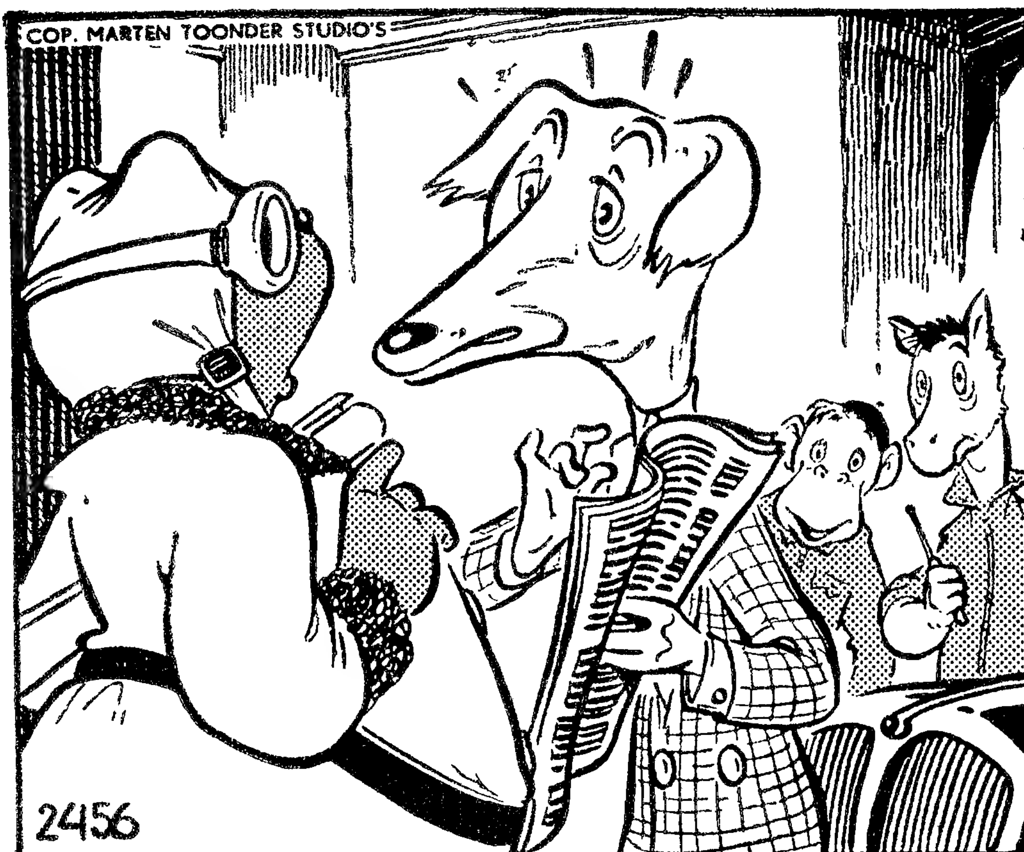
Dit antwoord had de heer Slagslager in zijn lessen niet voorzien en misschien zou de zaak hier al misgelopen zijn, wanneer de directeur van de fabrieken niet juist gepasseerd was.

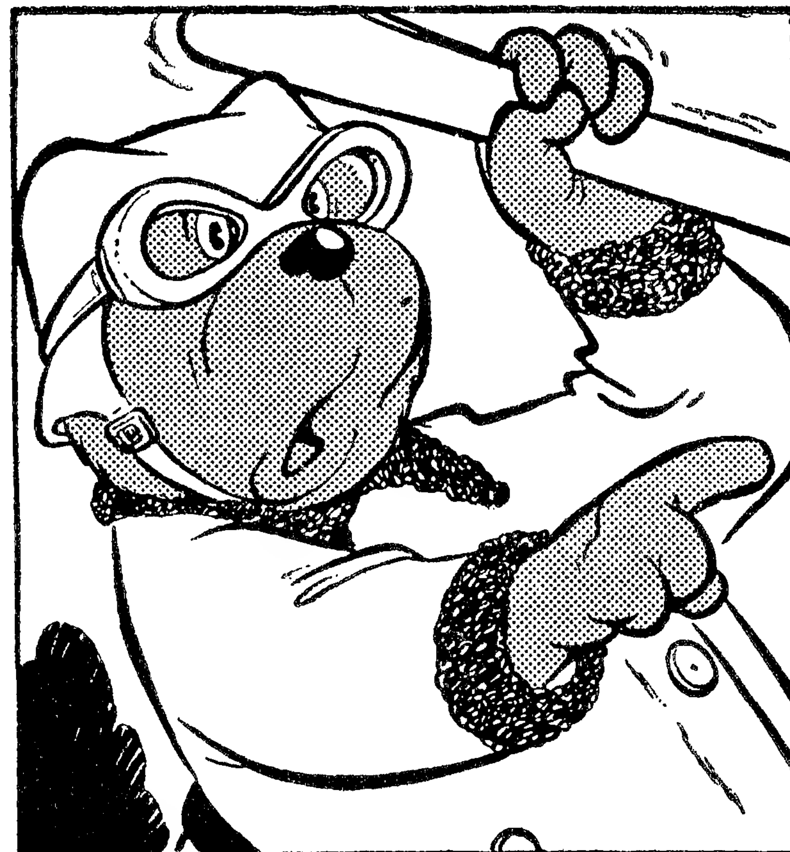
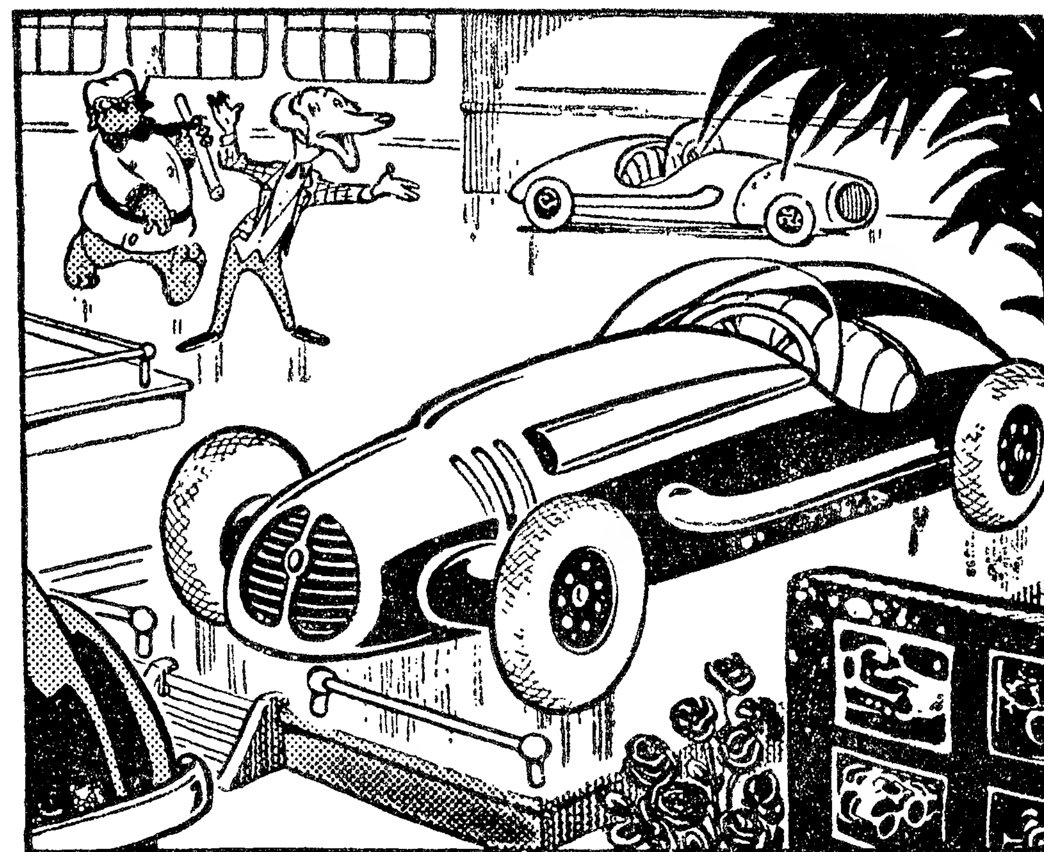
Verrast bleef de ondernemer staan.

„Dat gelaat!" mompelde hij. „Dat moet de coureur zijn!"

Hij greep zijn dagblad en vergeleek de foto met het uiterlijk van zijn bezoeker.

„Het is hem!" riep hij uit. „Hoe is het mogelijk? Ik begrijp niet hoe dat bericht in de krant komt, maar deze figuur komt als geroepen!"

De directeur van de Cycloon-Fabrieken haastte zich naar heer Bommel, die nog steeds in de slaaghouding tegenover de monteurs stond.

„Mijn naam is Dubbelknaller!” sprak hij. „Als ik het goed begrijp, wenst U mij te spreken?”

„Ah.... ehrmpf....” zei heer Ollie verrast. Hij pompte snel zijn enigszins leeggelopen borstkas weer vol en keek doorborend door zijn stofbril....

„Ik wens de directeur te spreken!” voer hij voort. „Ik ben Olivier B. eh.... Flits! Ik ben een breker van snelheidsrecords — en mijn erediploma's liggen ter inzage! Ik wens te weten wat dat krantenbericht betekent! Ik.... eh.... vraag rekenschap, als U begrijpt wat ik bedoel!”

„Ja, ja, ik volg U!” zei de heer Dubbelknaller haastig.

„Ik begrijp ook niet, hoe dat bericht in de krant komt. Ik wist werkelijk niet, dat U in de stad was. Maar nu U toch hier bent kunnen we misschien van de nood een deugd maken!”

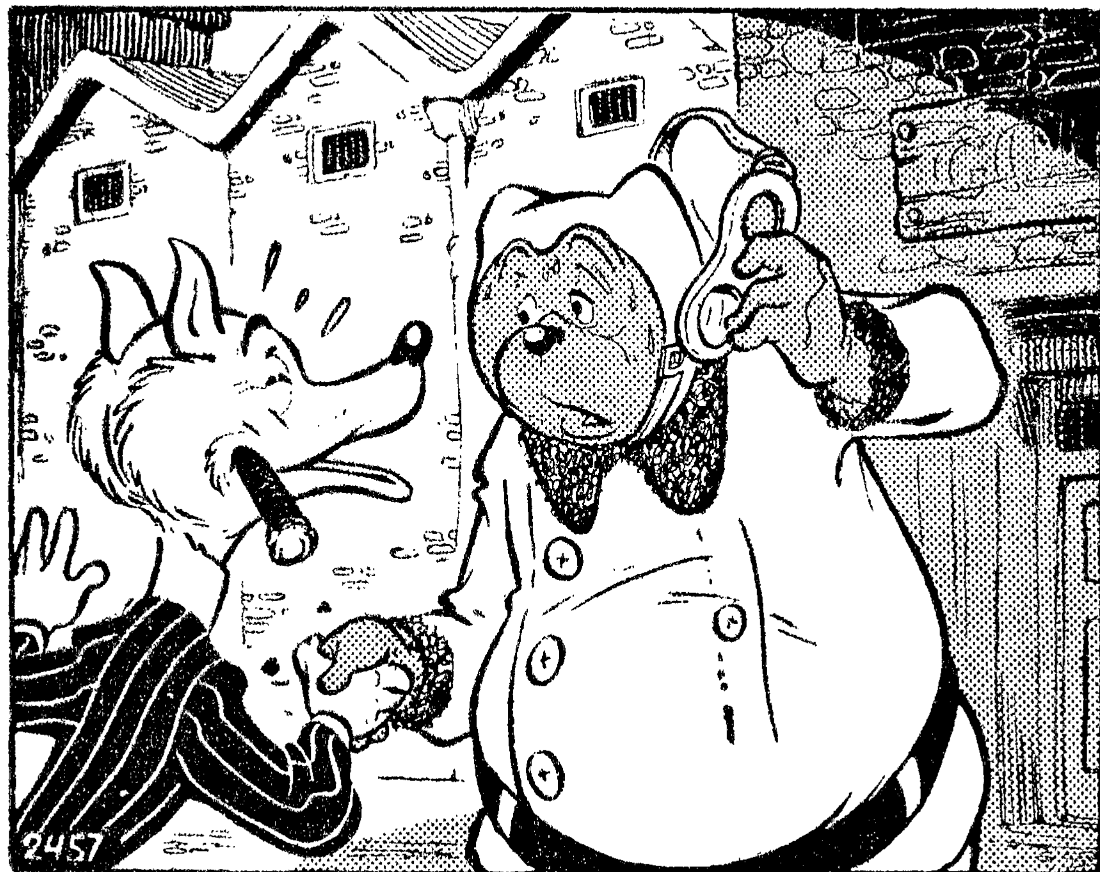
„Wat maken?” vroeg heer Bommel onthutst. Het kostte hem grote moeite om zijn buik op te houden; zijn knieën begonnen te klutsen en het gesprek kwam hem steeds verwarder voor.

„Kijk,” hernam de directeur, „ik heb hier heel toevallig een nieuw model race-wagen staan. Net klaar gekomen. Moet nog getest worden. Is het geen juweel?”

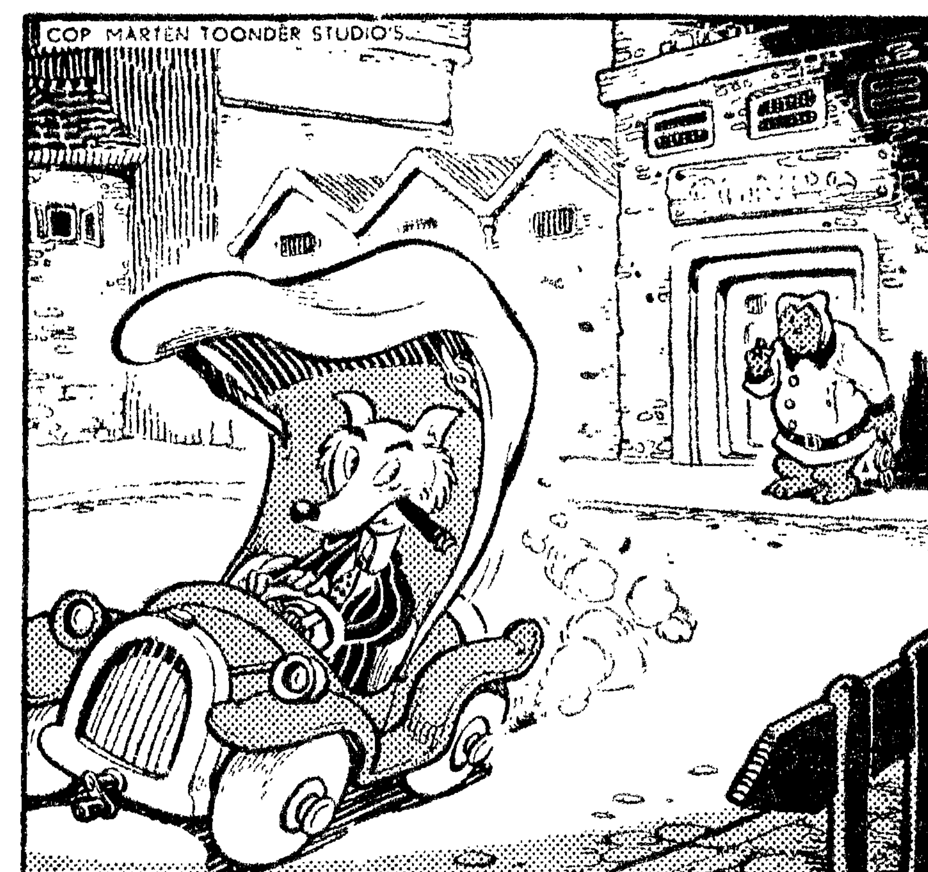
Zo sprekende liep hij voor heer Ollie aan naar een hall, waar een fraai gestroomlijnde auto stond te glanzen.

„Mooi,” zei heer Ollie vermoeid. „Een vlug modelletje, heel mooi, werkelijk!”

„Dat doet me plezier,” zei de heer Dubbelknaller. „Wilt U hem soms proberen? Ik wil U graag de kans geven om met deze Cycloon 55 het snelheidsrecord te breken. Neemt U het aan?”

Buiten de fabriek stond de heer Slagslager geduldig te wachten tot heer Bommel naar buiten kwam.

„Nu?" vroeg hij. „Hoe is het gegaan?"

„Goed," zei heer Ollie mat. Hij nam de stofbril af en ontblootte zodoende zijn vermoeid en vervallen gelaat. „Ik moet een cycloon testen. Morgenochtend om acht uur. Ze dachten werkelijk, dat ik een hardrijder was...."

„Prachtig!" riep de cursusleider uit. Hij drukte heer Bommel warm de hand en glimlachte tevreden.

„Dat is dan goed gegaan tot dusverre," hernam hij. „Nu nog even doorzetten, dan bent U een geslaagd coureur!"

„Hoe kan ik nu doorzetten?" vroeg heer Ollie klagelijk. „Ik heb nog nooit in zo'n race-wagen gezeten! Ik kan helemaal niet...."

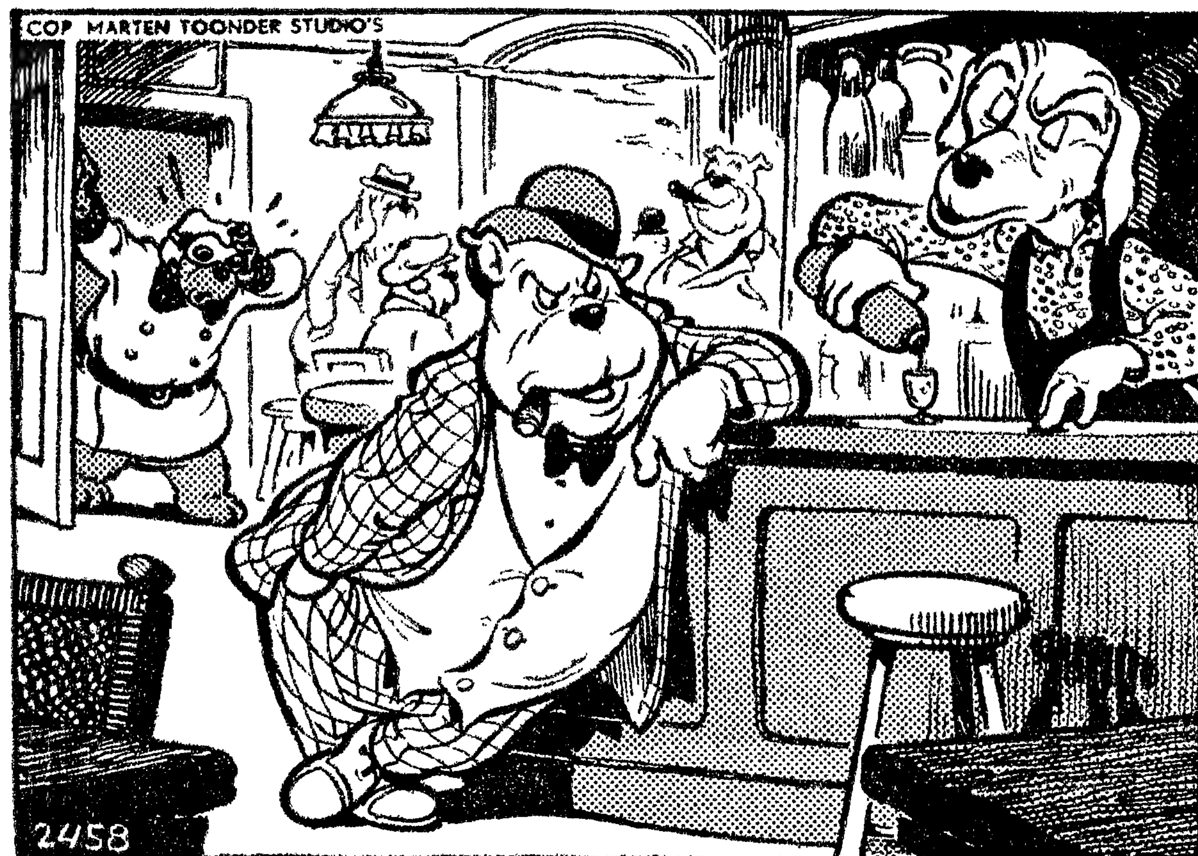
„Oho!" onderbrak de heer Slagslager hem streng. „Het gaat er niet om, dat men iets kan, maar dat men de indruk wekt, dat men iets kan, weet U nog wel?"

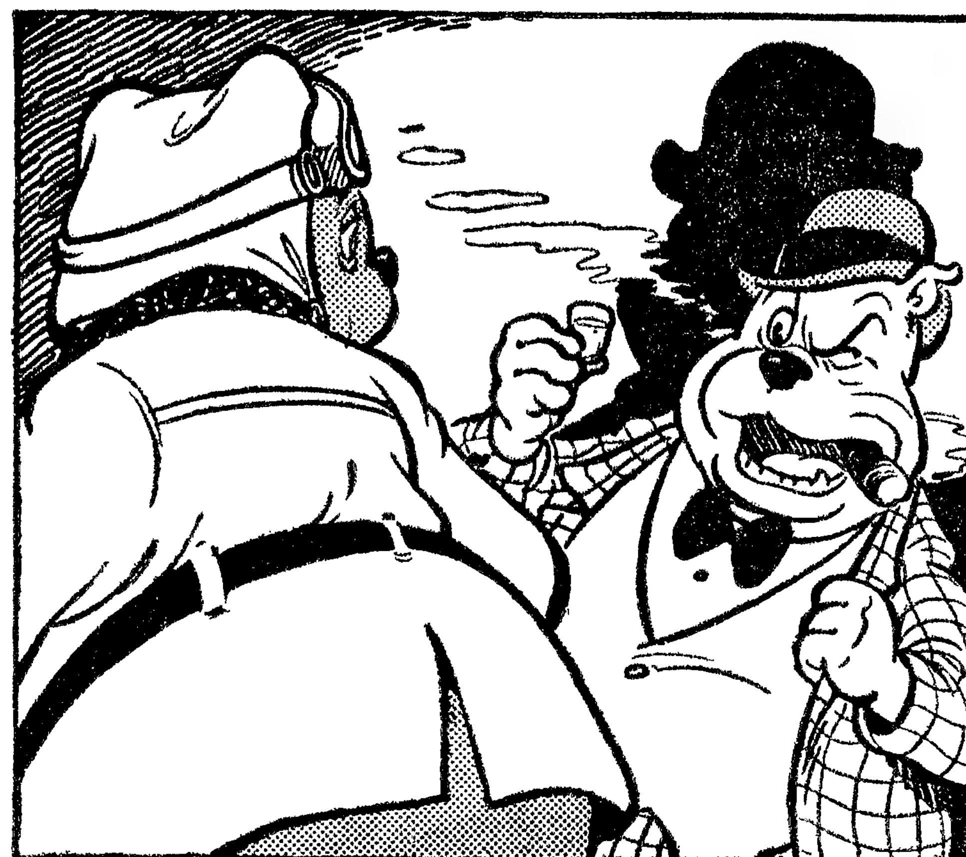
„J-ja, ja," prevelde heer Bommel. „Maar een snelheidsrecord breken in zo'n glimmende auto heb ik...."

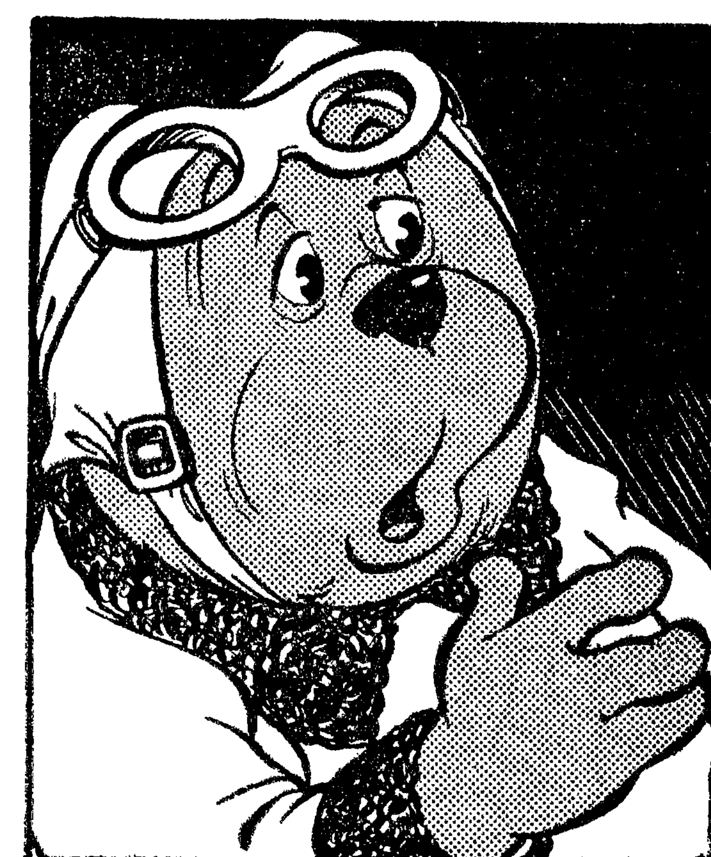
„Dat is kinderspel!" riep de leraar uit. „Dat kan iedereen! Op de houding komt het aan! Dat kan ik niet dikwijls genoeg herhalen! Alles los maken! Ademhaling regelen! Losjes instappen met gekanteld bekken. Remmen los maken, schakelen, gas geven en alles losmaken! Komaan, U gaat nu naar huis om deeltje tweeëndertig door te nemen: „Hoe word ik een geslaagd Rallye-rijder?" En ik ga nu een paar kranten opbellen. Er moeten morgen een paar journalisten aanwezig zijn, wat U? Tot morgenochtend, mijn waarde!"

Hij stapte opgewekt in de oude Schicht en heer Ollie bleef bekommerd op het trottoir staan.

„Alles losmaken," mompelde hij. „Bekken losmaken, ademhaling inschakelen en gas geven.... Ach dat is niets voor een heer van mijn stand.... daar komt niets van terecht! Ik had mij het slagen heel anders voorgesteld!"

Toen de avond was gevallen slofte heer Bommel moe en lusteloos een klein cafétje binnen om een verversing te kopen. Hij voelde, dat hij het nodig had.

Toen hij nu vol zorgen op de toog leunde en iets bestelde ontdekte hij plotseling naast zich de figuur van Bul Super die hem grijnzend stond op te nemen.

„Ha, die Bolle!" riep de ruwe kwant uit. „Kerel, wat zie je er uit! Heb je ongare bonen gegeten? En wat moet je met dat leren hoedje en die schertsbril? Heb je een bromfiets gekocht?"

Heer Ollie's bekommerd gelaat betrok nog meer. Het stuitte hem tegen de borst om met deze onbeschaafde lomperik een gesprek te voeren. Maar aan de andere kant drukten de omstandigheden hem zó zeer, dat hij blij was zijn hart te kunnen luchten.

„Ik ben een koe.. een koer.. een hardrijder, als je begrijpt, wat ik bedoel," sprak hij „Mijn erediploma's liggen ter inzage."

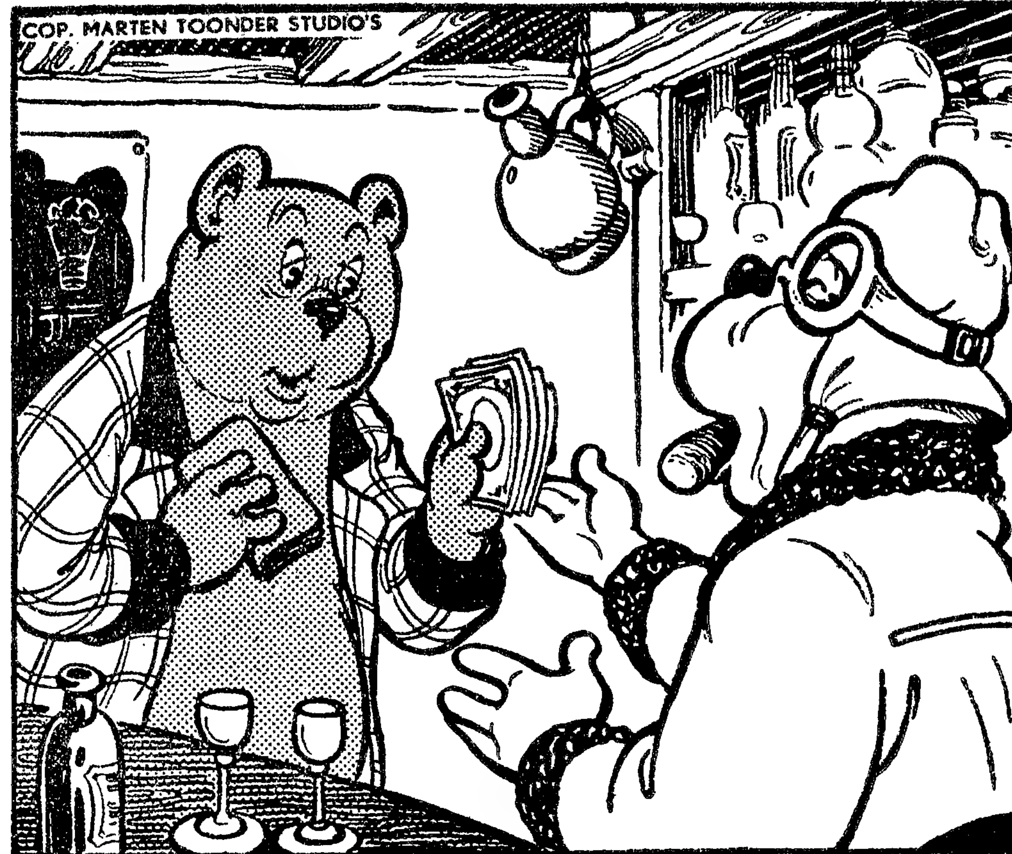
Super, die net een kelkje geledigd had, verslikte zich op vreselijke wijze.

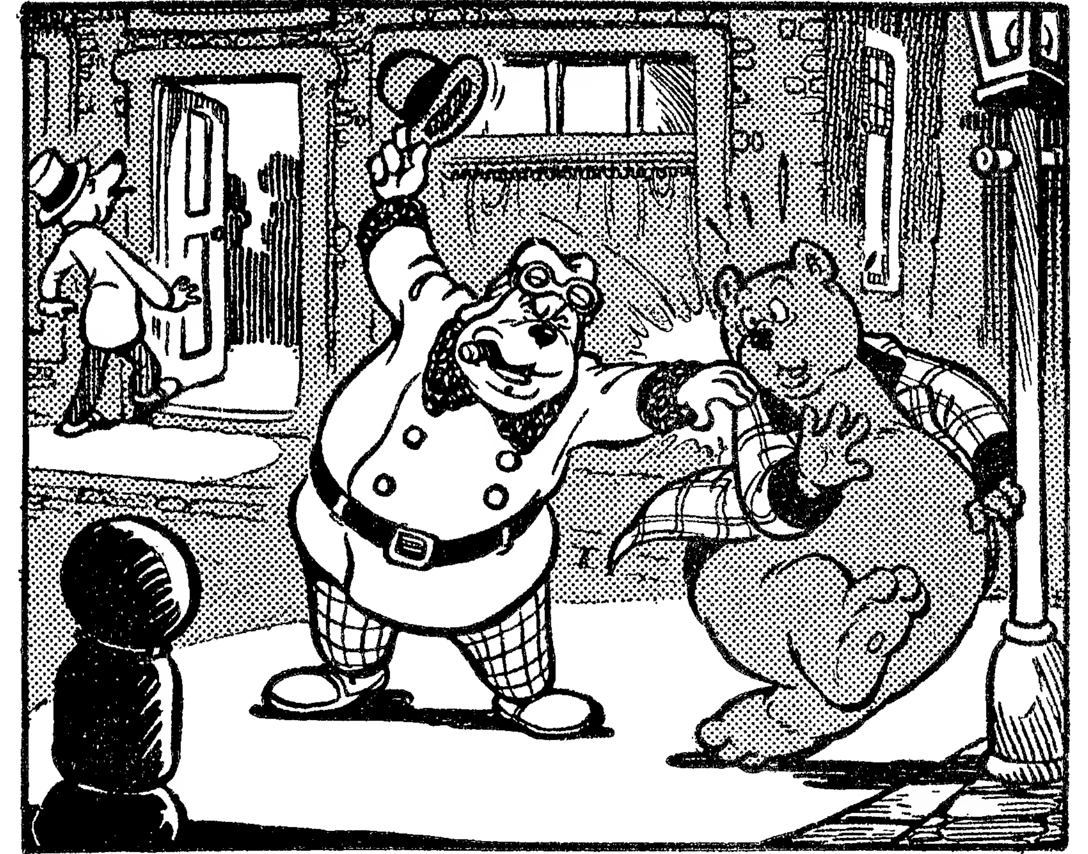
„Ha!" riep hij uit. „Haha! Uche uche! Een hardrijder! Haha! Net wat ik dacht! Je bent toch een olijkerd, Bolle! Ik geef een rondje! Haha!"

„Lach niet!" zei heer Ollie bedroefd. „Ik ben bezig om een geslaagd heer te worden.... en dat is héél, héél moeilijk. Morgenochtend moet ik het snelheidsrecord breken!" Hij ledigde zuchtend zijn glaasje en toen begon hij op klagelijke toon zijn zorgen te vertellen.

Super's glimlach verstierf langzaam en terwijl hij aandachtig toeluisterde verscheen er een listig lichtje in zijn ogen. Het was duidelijk, dat zich een plan in zijn ongunstig brein begon te vormen....

Toen heer Bommel eenmaal begonnen was om zijn zorgen te vertellen kon hij niet zo gemakkelijk weer ophouden. Hij sprak lang en ernstig over het slagen van een heer, over het aardige van wensgrotten en het ruwe van een slaag-systeem. Hij zegde al zijn leed uit totdat Super plotseling zijn hand ophief.

„Schei nu maar uit met dat gesnotter, Bolle," sprak de ruwe klant. „Laten we ter zake komen. Wat is het je waard als ik je rol overneem?"

„Rol overneem?" herhaalde heer Ollie onthutst. „Wat bedoel je?"

„Wel, jij moet morgen voor autorenner spelen, niet?" hernam de ander. „En jij weet niet wat de voor- of de achterkant van een auto is Dat is toch de moeilijkheid, huh? Nou, ik kan dat klusje van je overnemen. Ik trek dat jasje van je aan en ik zet dat hoedje en dat brilletje op en dan lijken we op een afstandje wel wat op elkaar. Wat zeg je daar van? Wat betaal je me als ik het doe?"

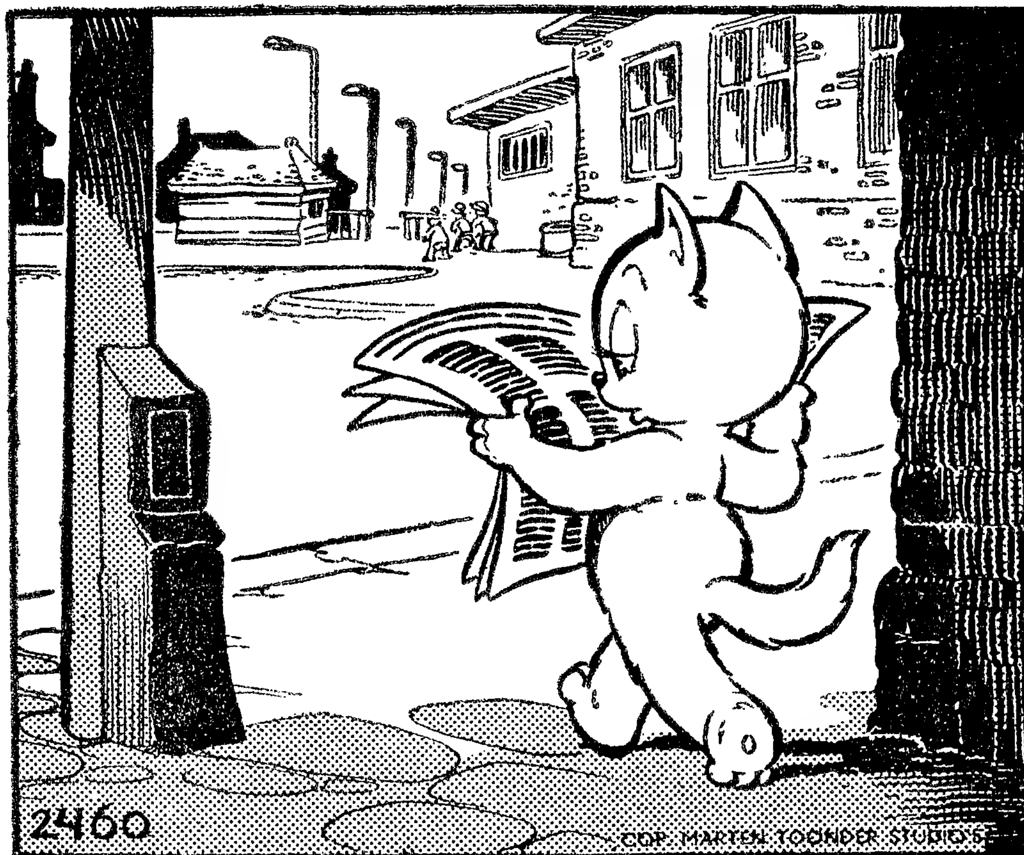
Het was duidelijk, dat heer Bommel een grote innerlijke tweestrijd voerde. Maar na enkele ogenblikken zuchtte hij diep en begon zijn zware bontjas uit te trekken.

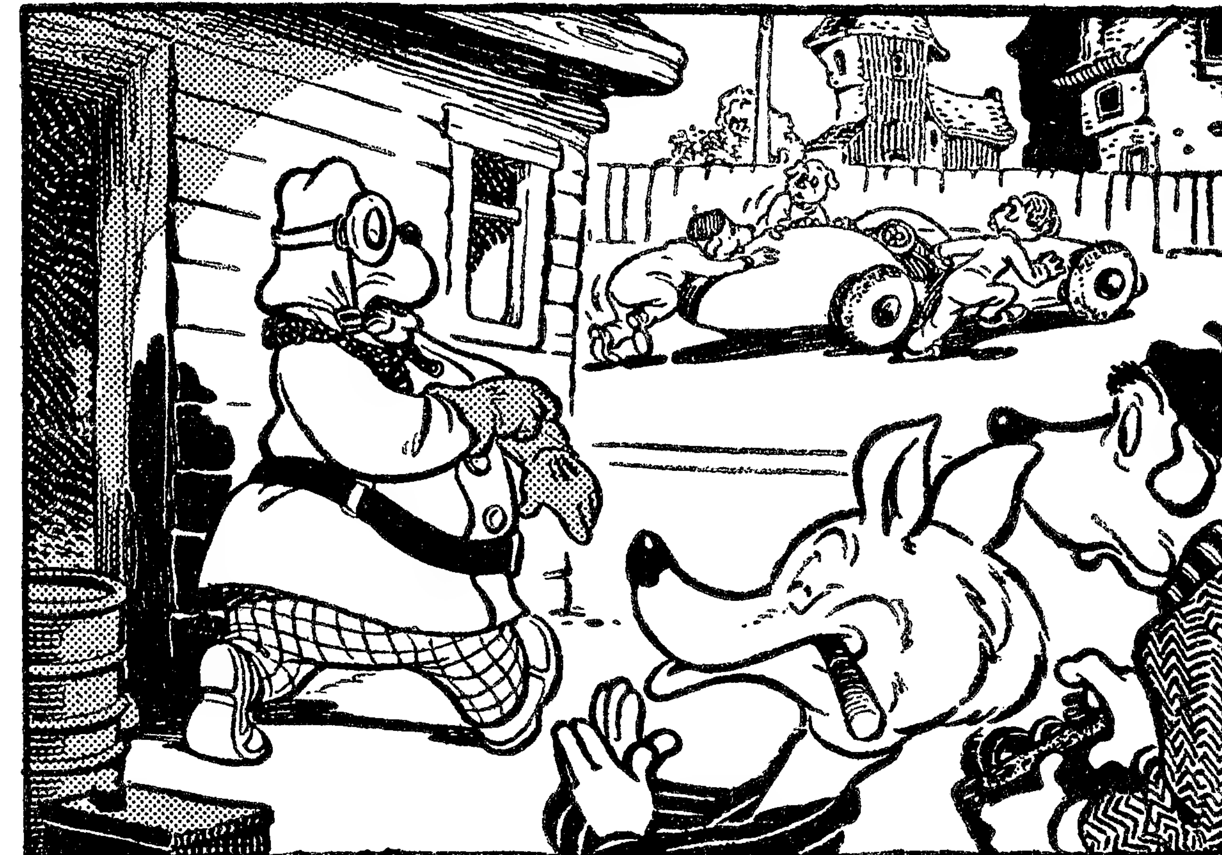
„Hier," zei hij. „Ik doe het. Honderd florijnen betaal ik je vooruit en nog eens honderd wanneer je het er goed afbrengt."

„Top!" riep Super. Hij schoot in heer Ollie's coureursuitrusting en nam het geld in ontvangst.

„Ik moet zeggen, dat je zo wel iets op mij lijkt" zei heer Bommel aarzelend toen ze samen de deur van het cafétje uitliepen. „Op een afstandje tenminste."

„Haha!" riep de ander, de ongelukkige heer vrolijk op de schouder slaande. „Dat lijkt maar zo. Bij jou is het vet en bij mij zijn het spieren! Haha! Tot morgen, Bolle!"

Toen Tom Poes de volgende morgen in zijn krant las, dat de bekende Olivier B. Flits het snelheids-record voor auto's ging breken, liep hij haastig zijn huisje uit om naar de Cycloon-Autofabrieken te gaan.

„Dat is een portret van heer Bommel met een stofbril op," mompelde hij. „Natuurlijk heeft Slagslager die arme heer Ollie op dit ongelukkige idee gebracht om hem te laten slagen. Maar dat kan nooit goed aflopen, want hij is helemaal geen coureur. Ik had hem nooit in de steek moeten laten!"

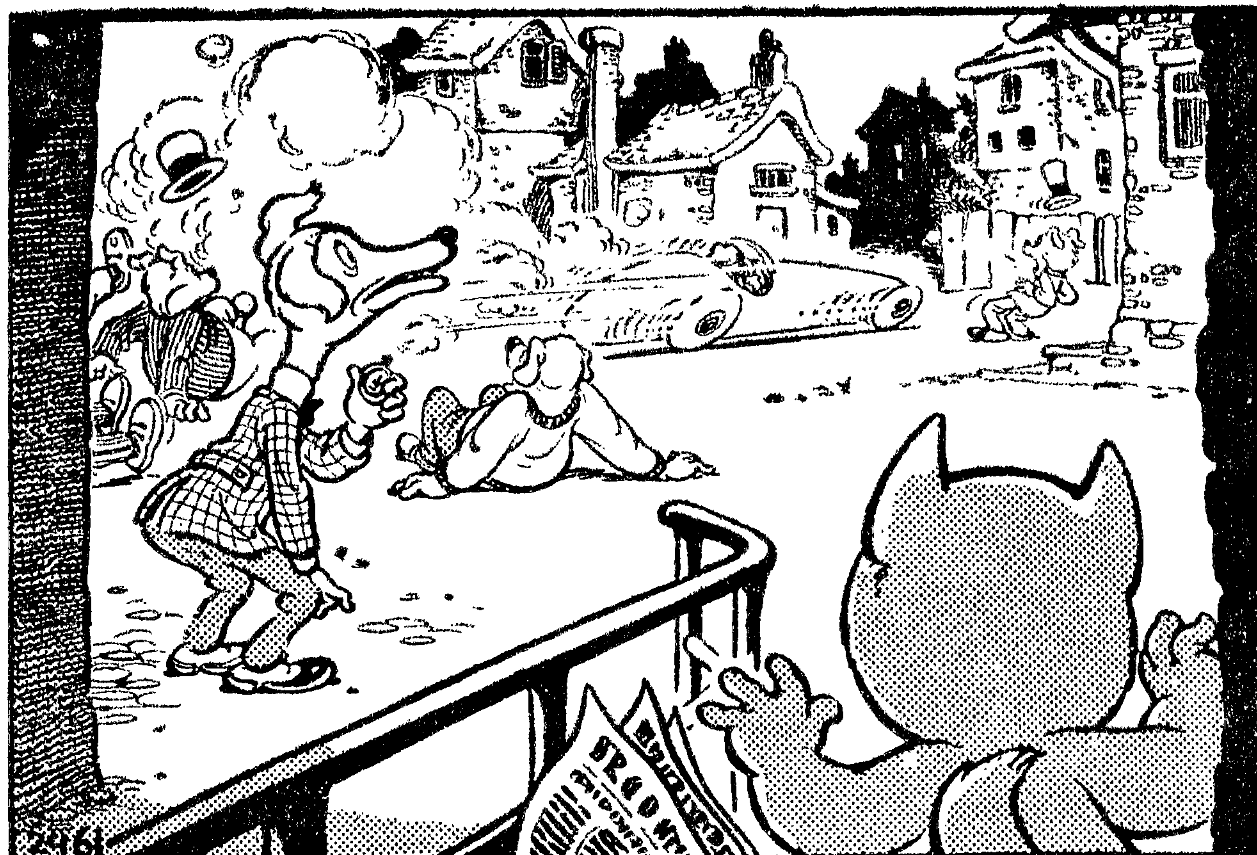
Ongerust liep hij de ingang van de fabriek door en kwam nu op een open terrein terecht, waar de heer Slagslager een aantal journalisten en fotografen bijeen gebracht had.

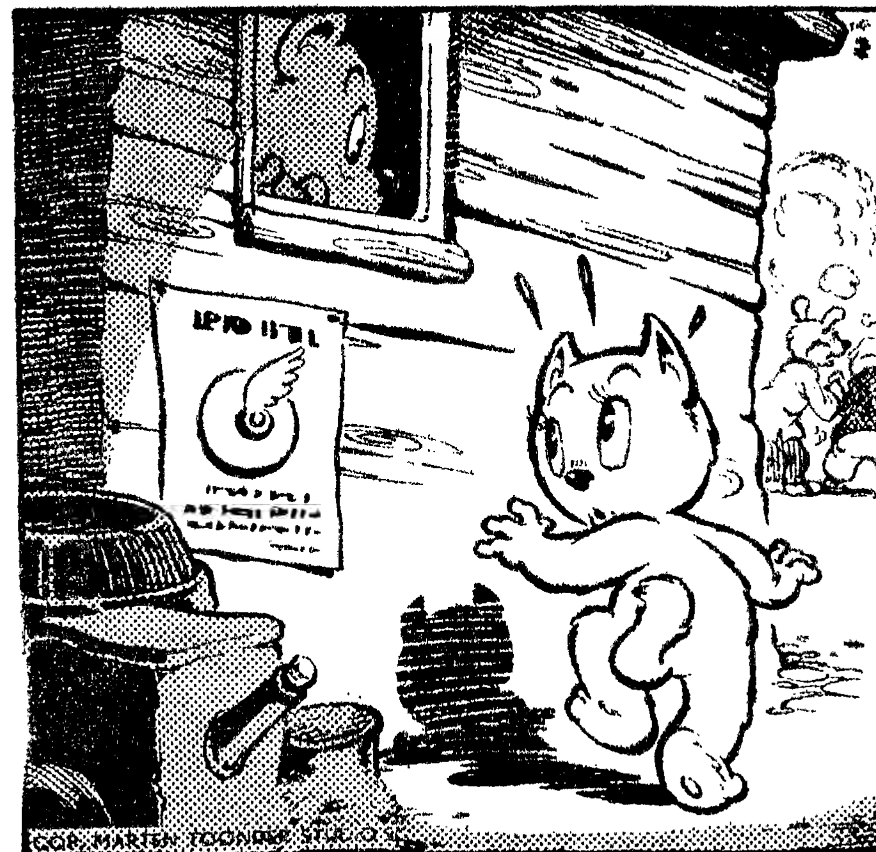
De directeur trad juist voorwaarts om een woordje te zeggen.

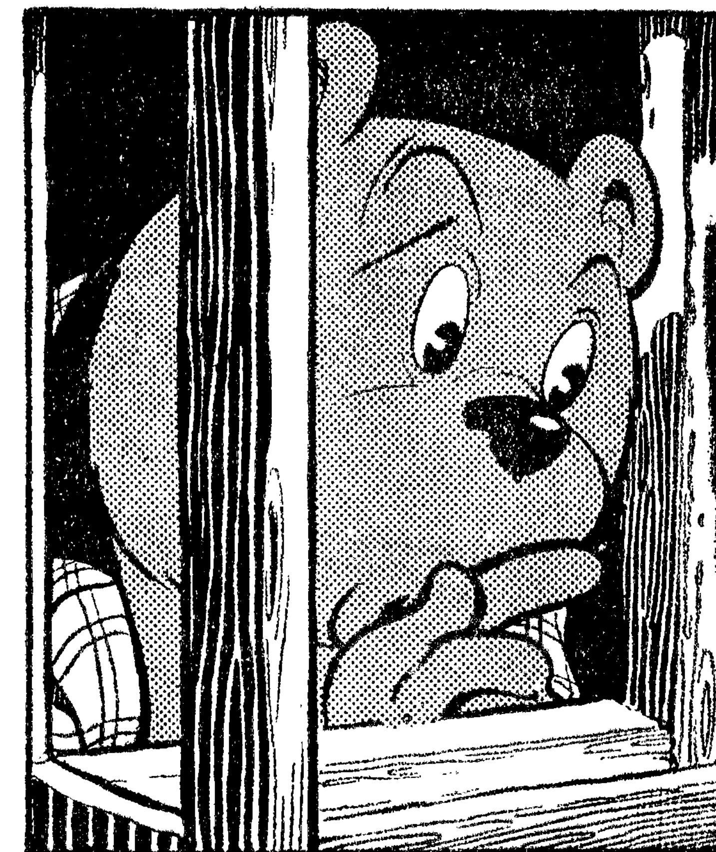
„Een belangrijk schouwspel staat ons te wachten!" sprak hij. „Na lange proefnemingen hebben wij een nieuw model racewagen samengesteld: de Cycloon 55! Het allernieuwste op dit gebied! Luchtgekoeld en met de beroemde cycloonacceleratie. Deze wagen zal gereden worden door de grootste coureur van de nieuwe tijd: Olivier B. Flits! Hij zal vanmorgen een poging doen om het wereldrecord te breken in deze supermachine!"

Bij deze laatste woorden werd de deur van een houten keetje geopend en stapte een zwaar gebouwde gedaante onder enig gejuich naar buiten. Met forse tred begaf hij zich naar de race-wagen, die door een paar monteurs op een lange asphalt-weg achter de fabriek gereden was, en liet zich op de zitplaats glijden.

„Nu begrijp ik er niets meer van!" mompelde Tom Poes. „Dat is heer Bommel toch niet. Dat is Bul Super!"

Tom Poes drong zich wat naar voren en staarde verbluft naar de beroemde autorenner die met een grove glimlach om de lippen achter het stuur van de Cycloon-racewagen zat. Veel tijd om te kijken had hij echter niet.

Directeur Dubbelknaller gaf een teken en schakelde zijn chronometer in. Op hetzelfde moment steeg er een brullend geloei uit het voertuig op, een zware walm benam plotseling ieders uitzicht en als een tijger sprong de machine voorwaarts.

„Een mooie start!” riep de heer Slagslager tevreden. „Zag U, hoe hij wegscheurde? Vergeet niet in Uw artikeltje te vermelden, dat Olivier Flits een van mijn leerlingen is, heren! Geslaagd door het slaag-systeem! Duizenden brieven liggen ter inzage!”

De journalisten begonnen druk te schrijven en Tom Poes liep peinzend weg. Hij begreep er nu niet veel meer van. Want, hoewel het portret in de kranten dat van heer Bommel was geweest, was hij er haast zeker van, dat de chauffeur niemand anders was dan Bul Super in een vermomming.

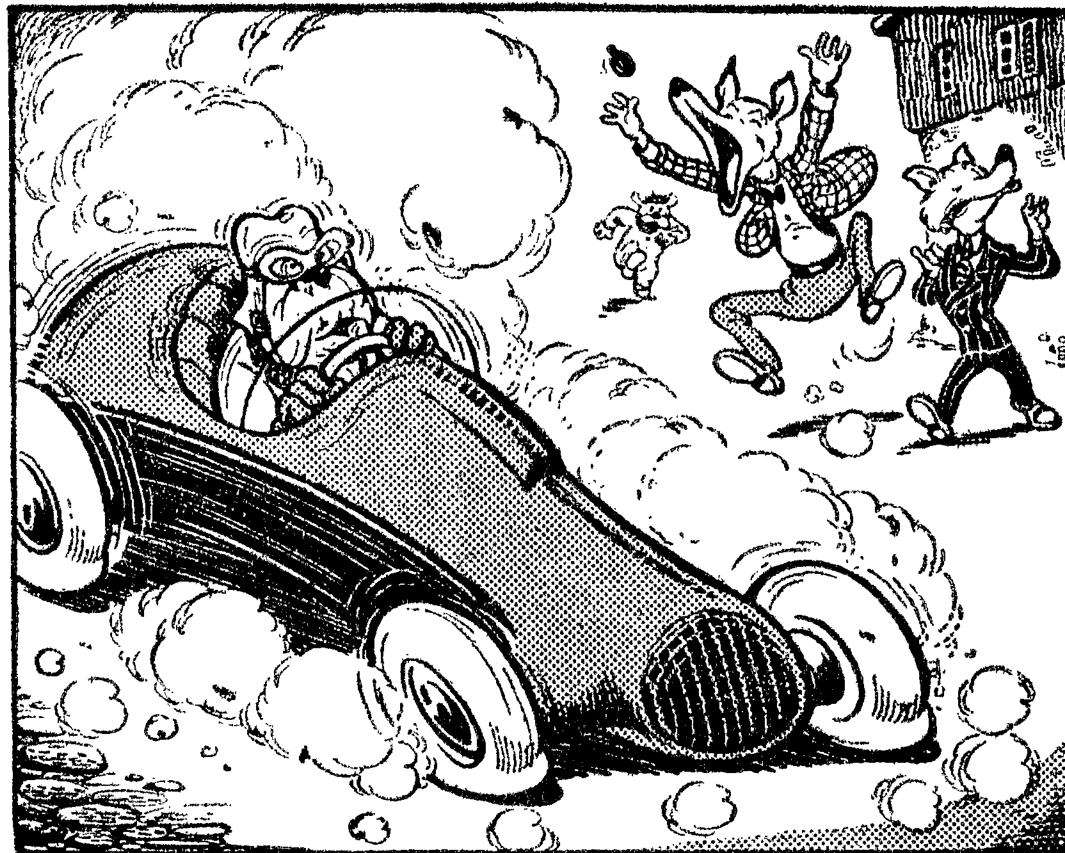
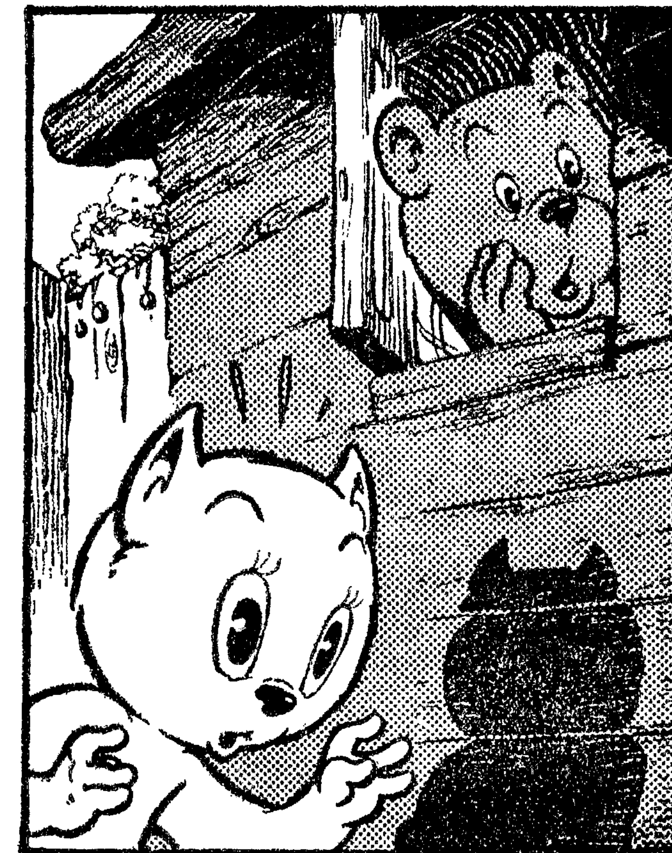
Nadenkend liep hij achter het houten gebouwtje langs en daar werd plotseling zijn aandacht getrokken door een gesmoorde uitroep. Verschrikt keek hij op zodat hij oog in oog stond met heer Ollie, die uit een klein venster naar buiten keek.

„Heer Bommel!” riep hij uit. „Wat betekent dit allemaal? Hebt U....”

„Ssstt!” siste heer Ollie. „Zachtjes, jonge vriend! Niemand mag me hier zien! Ik heb stilletjes een beetje van plaats geruild met Super. Die knapt dit hardrijderijtje even voor me op en dan ruilen we strakjes weer om, zodat iedereen denkt, dat ik het gedaan heb, als je begrijpt, wat ik bedoel. Het gaat er niet om, dat men iets kan, doch dat men iedereen de indruk geeft dat men het kan. Dat heeft het slaagsysteem me geleerd.”

„O,” zei Tom Poes.

Op de asphaltweg, achter de fabriek van de Cycloon-automobielen, stond directeur Dubbelknaller van het ene been op het andere te springen. Hij hield zijn chronometer dicht onder de ogen en telde met verstikte stem de seconden.

„Hij heeft het einde van de baan bereikt!" riep een assistent die door middel van een telefoon contact hield met het controlehokje. „Hij heeft gekeerd! Hij is op de terugweg! Hij is al weer uit het gezicht!"

„Daar komt hij aan!" riep de heer Slagslager. „Ik zie de stofwolk al!"

Een aanzwellend geraas overstemde zijn woorden. De racewagen stormde loeiend op het groepje af en remde toen met gillend gekrijs temidden van asphaltbrokken en een geur van smeltend rubber.

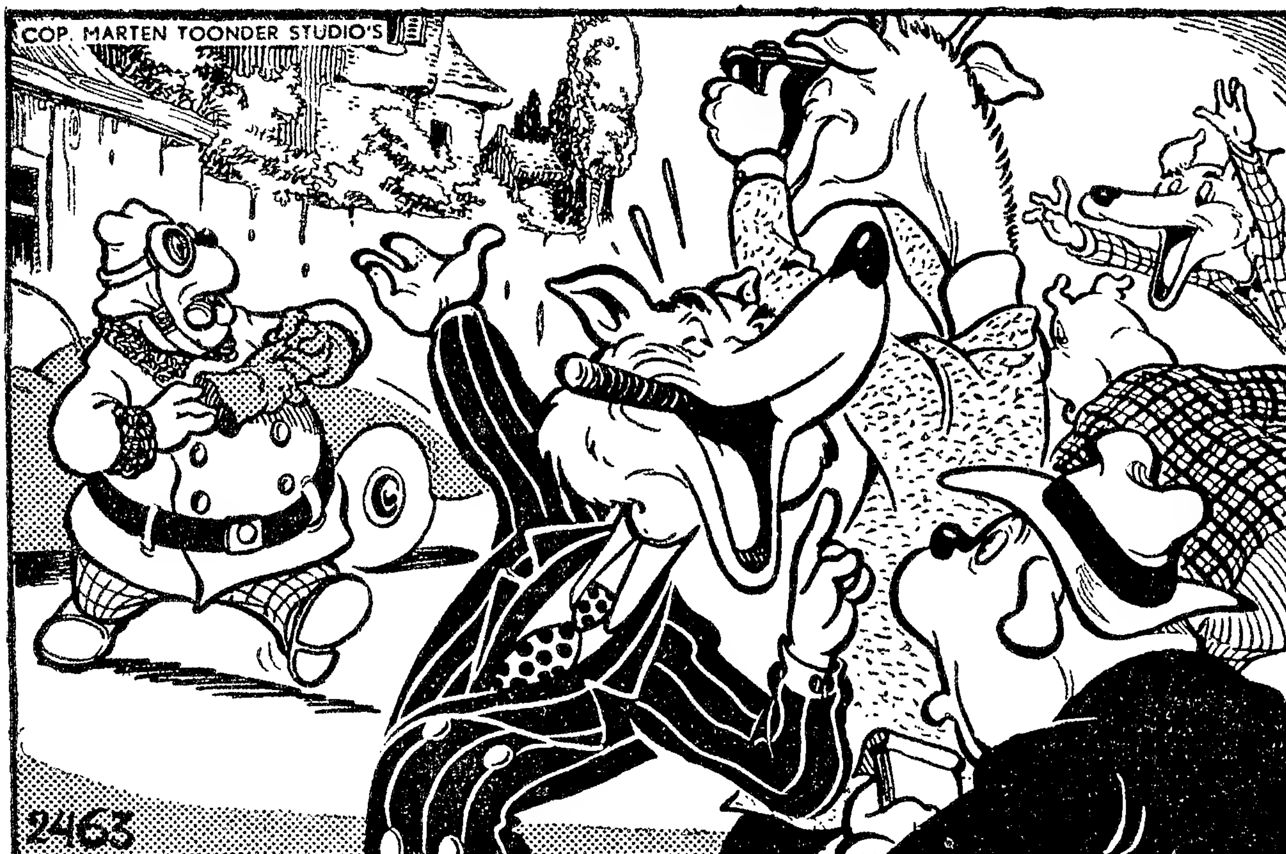
„Het is gelukt!" jubelde de directeur, wenend van vreugde. „Hij heeft het record gebroken met één negende seconde. Ach dat is het mooiste moment van mijn leven! De Cycloon 55 is wereldkampioen!"

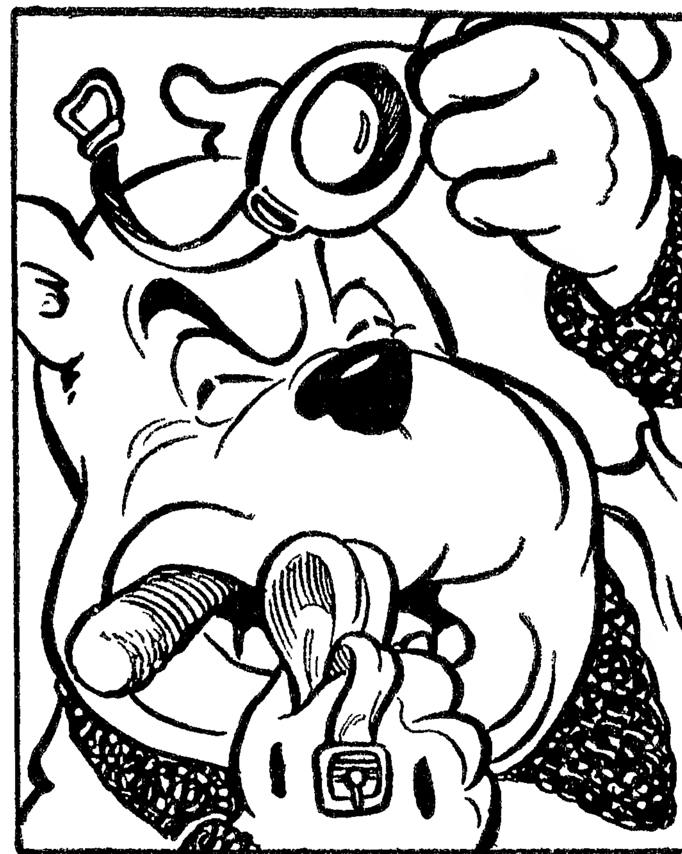
„De èchte kampioen is de heer Olivier Flits!" verbeterde de cursusleider haastig. „Flits is geslaagd dank zij mijn slaag-systeem!"

Hij stak een hand op om de aansnellende journalisten tegen te houden en vervolgde: „Nu heb ik nog een verrassing voor U! Olivier B. Flits is slechts de schuilnaam waarachter een bekend stadgenoot zich verbergt!"

„Nu gaat hij onthullen, dat ik Flits ben!" riep heer Bommel ontroerd uit het venstertje. „Let op, Tom Poes, nu wissel ik vlug om met Bul Super.... de afspraak is, dat Super nu naar dit keetje rent! Eh.... waar blijft Super nu, jonge vriend?"

„Dat vraag ik me ook af!" zei Tom Poes. „Hij komt niet, als U het mij vraagt."

De nieuwe wereldkampioen Olivier B. Flits, die glimlachend uitstapte, werd onmiddellijk omringd door journalisten en fotografen. Hij maakte helemaal geen haast om in het houten keetje met heer Bommel van plaats te verwisselen. Integendeel, de grote coureur leunde op zijn gemak tegen het voertuig en begon aan de riempjes van zijn zonnebril te futselen.

„De naam Flits is een schuilnaam!" hernam de heer Slagslager met luide stem. „Ik mag nu wel verklappen, dat zich achter dit pseudoniem een bekend Rommeldammer verbergt. Een heer, die tot dusverre eenvoudig en onopgemerkt door het leven ging. Totdat hij, niet lang geleden in aanraking kwam met mijn slaagsysteem. Na enkele lessen kwamen zijn onontwikkelde lobben in beweging en nu.... nu staat hij hier vóór U als de grootste autorenner van deze eeuw! Overtuigt U zelf, mijne heren! Olivier B. Flits is niemand anders, dan...."

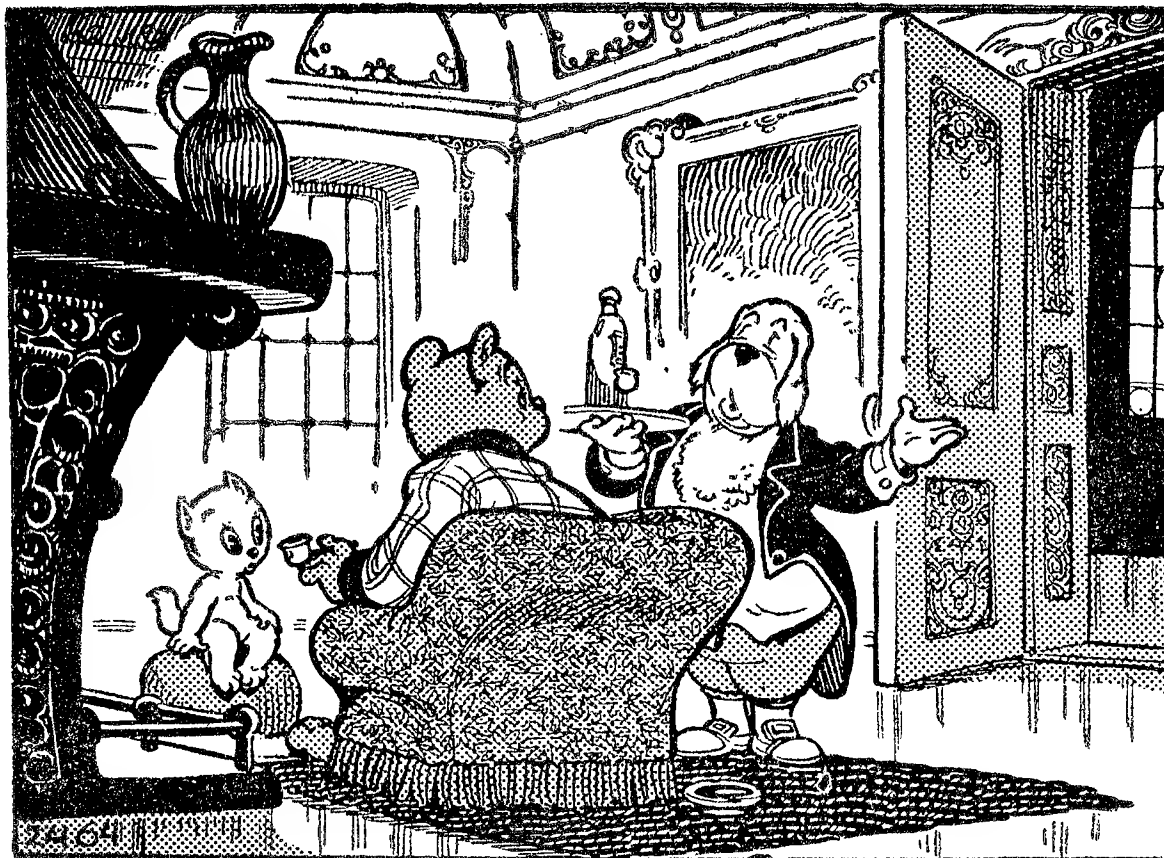
„Dan Bul Super!" sprak de grote automobilist. Hij trok met een kort gebaar de stofbril en het racekapje van zijn schedel en ontblootte zodoende zijn grove trekken.

De heer Slagslager stond een ogenblik als door de bliksem getroffen. Toen sloeg hij de handen voor het gelaat en wankelde weg. Achter hem steeg echter een luid gejuich op, de fotografen lieten hun lampjes flitsen en directeur Dubbelknaller omarmde de kampioen vol ontroering.

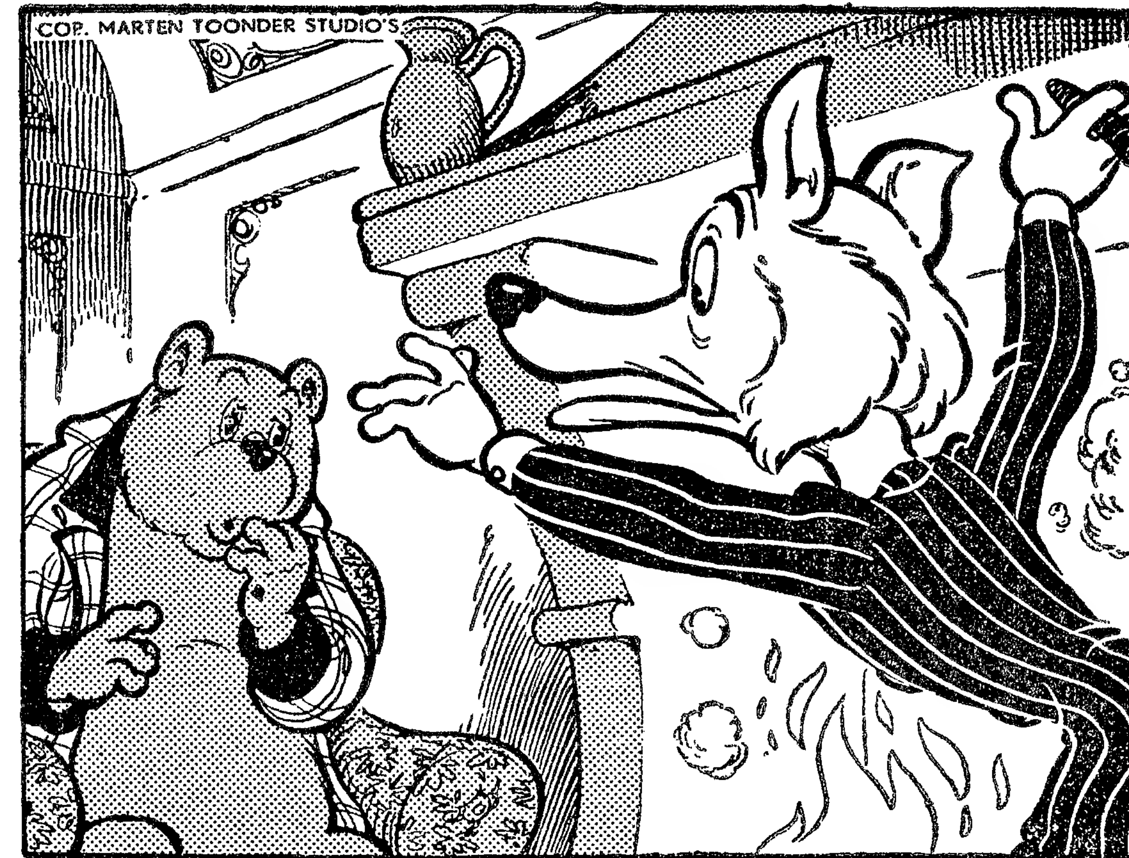
„Ik bied U een levenspositie aan!" stamelde hij. „Super — de kampioen der Cycloon-fabrieken! Dat is héél mooi! Dit is een groot moment!"

„Dat is waar," zei Super. „Maar het zal je geld kosten, vader! Zaken zijn zaken!"

Intussen had heer Bommel zich, onopvallend doch gebroken, met Tom Poes uit de voeten gemaakt en zich in de eenzaamheid van het slot Bommelstein teruggetrokken.

Daar beklaagde hij zich nu bitter over zijn moeilijk lot.

„Ik ben een verraden heer, Tom Poes!" sprak hij. „Super heeft misbruik van mijn vertrouwen gemaakt. Onder valse voorwendsels heeft hij zich in mijn plaats gedrongen en nu is hij geslaagd in plaats van ik, als je begrijpt wat ik bedoel."

„Nee," zei Tom Poes, „dat begrijp ik niet. Hij heeft dat record gebroken en niet U. Het zou oneerlijk geweest zijn wanneer U daarvoor de roem gekregen had."

„Toe maar!" riep heer Bommel bitter uit. „Zelfs mijn beste vrienden keren zich tegen mij. Ach, het is allemaal de schuld van die Slagslager! Ik ga hem ontslaan! Zijn systeem is waardeloos. Het leidt alleen maar tot ellende! Ik...."

„Excuseer, heer Olivier," zei de bediende Joost die met enkele verversingen binnentrad. „Hier is Uw onderwijzer, met Uw welnemen."

En ja, daar verscheen de heer Slagslager reeds in eigen persoon in de deuropening. Hij plaatste een voet vooruit, trok de buik in en liet zijn oog bliksemen terwijl hij een dreigende wijsvinger vooruitstak.

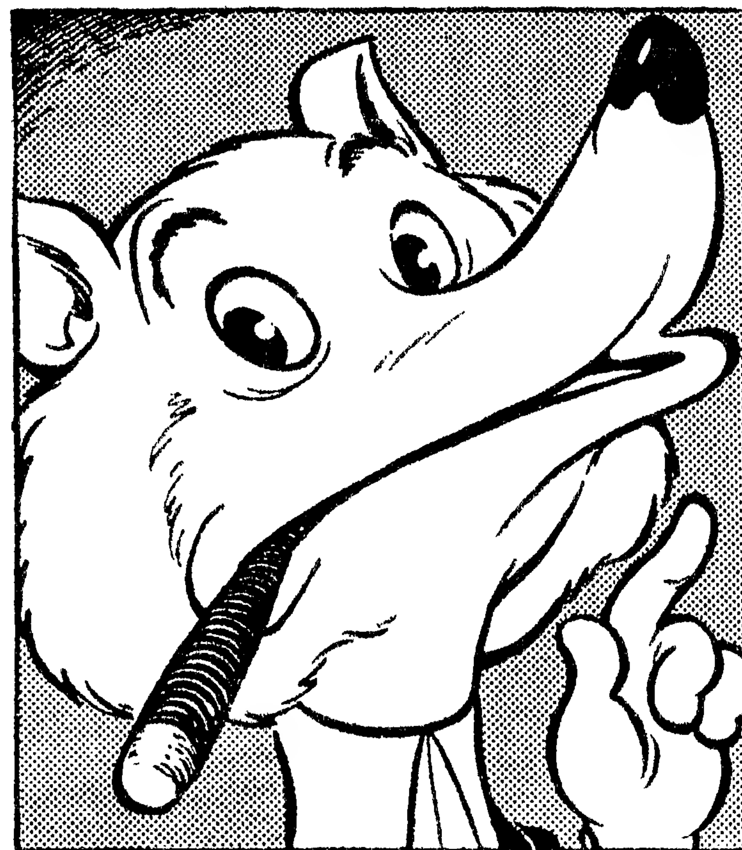
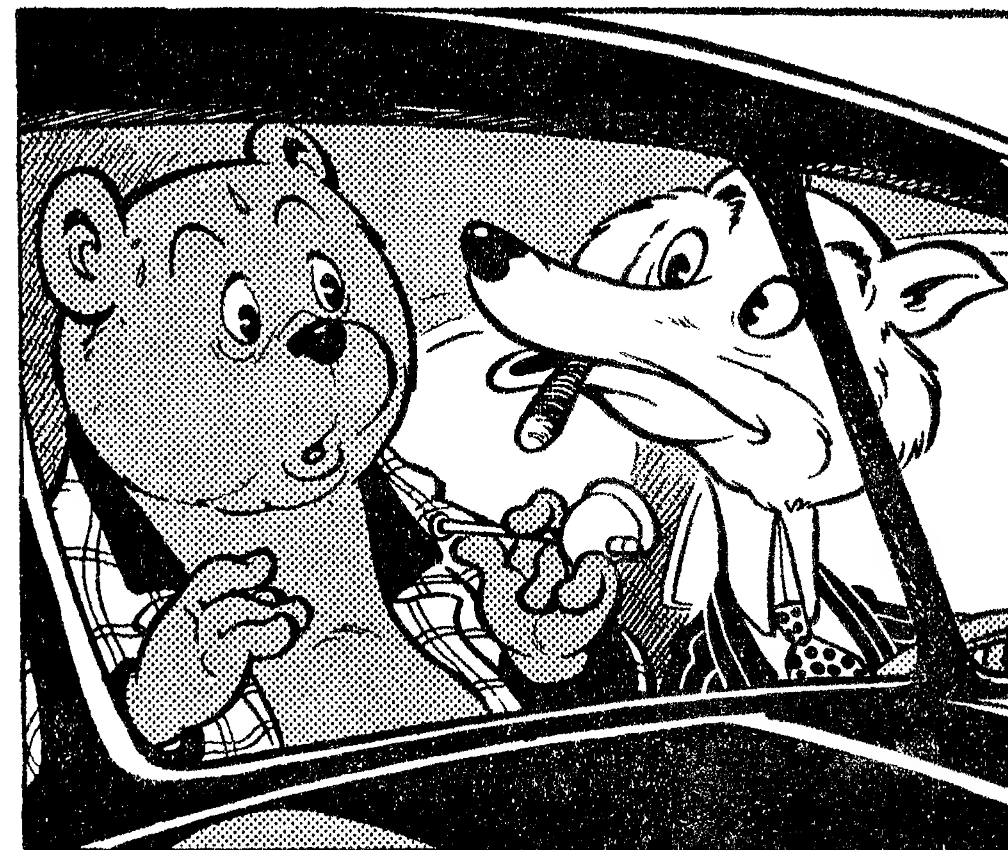
„Onwaardige!" riep hij met donderende stem. „Lodderaar! Lammelot! Tegen Uw gebroddel is zelfs mijn systeem niet opgewassen. Door Uw gehaspel en gekruk hebt ge mij voor lelijkerd laten staan!"

„Maar ik...." begon heer Bommel zwak.

„Zwijg!" raasde de leraar, voorwaarts tredend. „Ik heb overwogen om U te ontslaan, ware het niet, dat de subsidie en de leerstoel, die mij door de burgemeester zijn toegezegd als ik U zou doen slagen...."

Tom Poes luisterde niet verder. Hij begreep, dat de tijd toch nog niet rijp was en daarom verliet hij onopgemerkt het vertrek....

Enige tijd nadat heer Bommel zo'n bittere tegenslag in het slagen had gehad voerde zijn leraar hem naar zijn glanzende auto en reed met hem de hoofdweg op.

„Waar.... eh.... waar gaan we naar toe?" vroeg heer Ollie wat benepen. Het mislukken had zijn fier karakter een ernstige deuk toegebracht en hij was erg volgzaam geworden.

„We gaan naar de hoofdstad!" zei de heer Slagslager kort.

„Waarom?" hield heer Ollie zorgelijk aan.

„Kijk eens hier!" sprak de onderwijzer met nadruk, „U wenst te slagen, nietwaar?"

„Ja.... eh.... hm.... ja zeker," prevelde heer Bommel.

„Welnu," voer de ander voort, „dat treft dan uitstekend. Want ik wens dat U zult slagen. Dus dan zult U ook slagen. U hebt mij nu reeds enkele malen een figuur doen slaan door Uw inkalven en Uw lodderigheid. Daarom zullen we nu iets héél eenvoudigs nemen. Het is mij bekend, dat men een minister voor televisie-aangelegenheden zoekt. Welnu, dat bent U!"

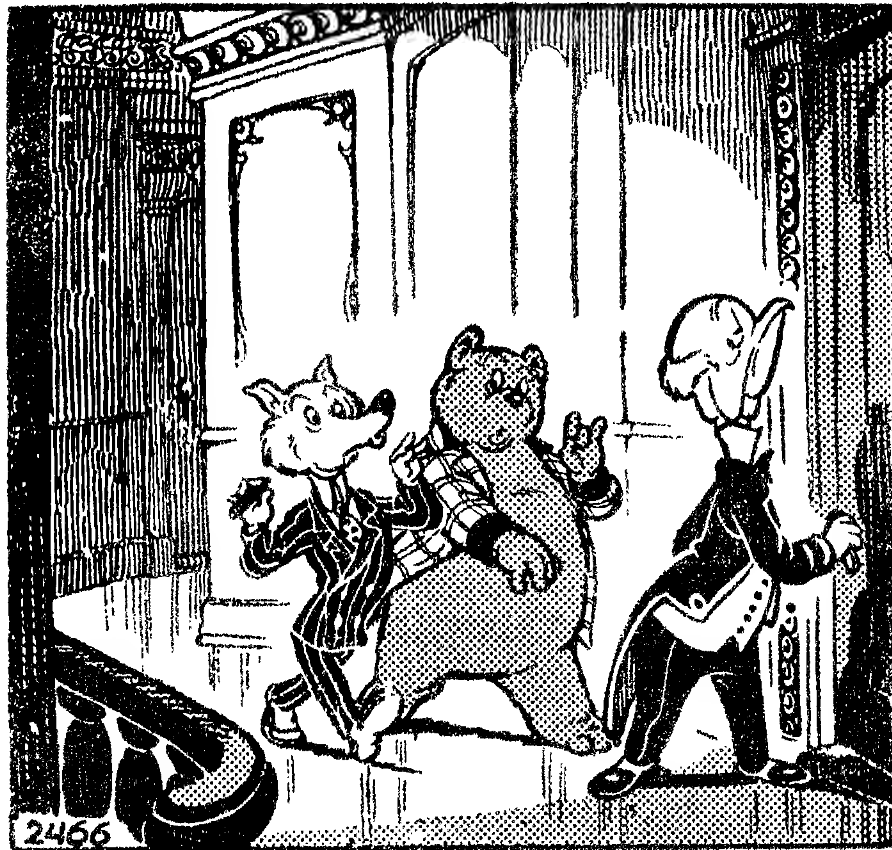
„Televisie?" riep heer Ollie op piepende toon. „Maar.... maar ik weet immers niets van televisie!"

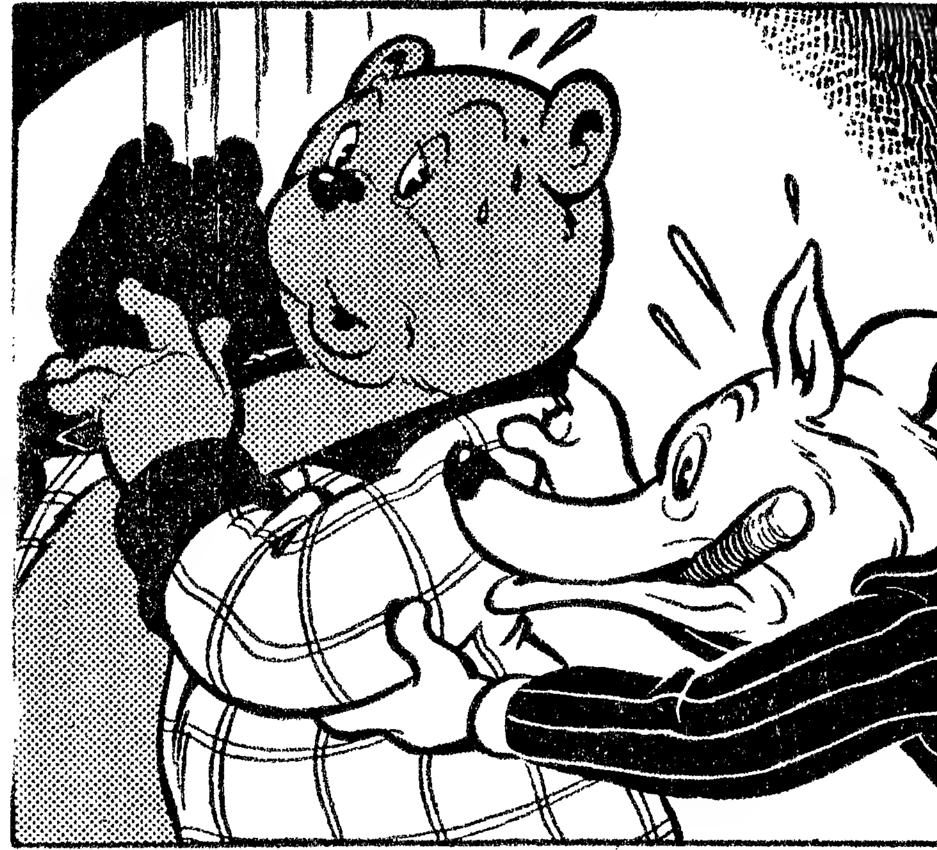
„Des te beter," hernam de heer Slagslager, „wanneer U er iets van wist, zou U geen kans hebben. Ik kan niet dikwijls genoeg herhalen: Het gaat er niet om, dat men iets kan, wanneer men maar de indruk geeft, dat men het kan!

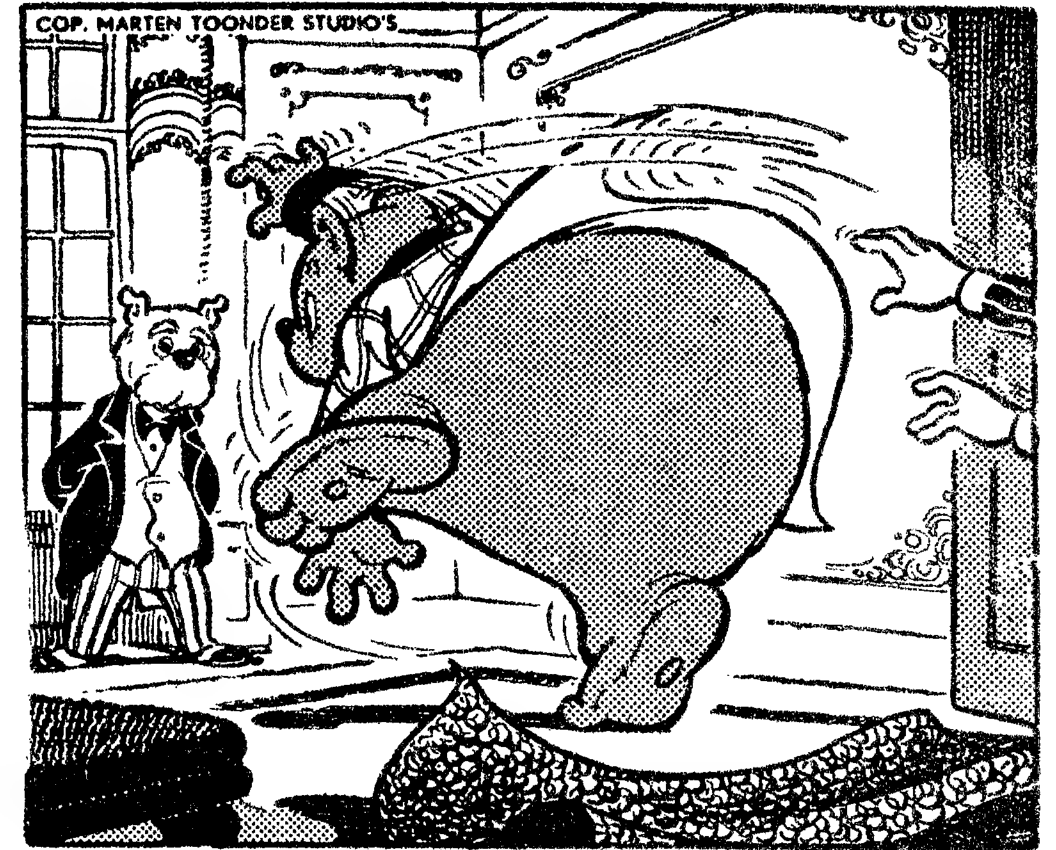
We gaan dus naar de minister-president. Hij weet al van Uw komst, want ik heb hem laten opbellen door een goede relatie. En daar gaat U beginnen aan systeem 2A".

„Systeem 2A?" vroeg heer Bommel geheel verward, „wat is dat? Heeft dat iets met televisie te maken?"

„Oh, nee," riep de leraar uit, „slaagsysteem 2A luidt: „Laat de ander over zijn hobbies praten.""

Zo liep heer Bommel dus even later met zijn leraar achter een bode aan door de gangen van het ministerie.

„M-maar, hoe moet dat nu?" vroeg hij, op van de zenuwen. „W-wat moet ik doen? Wat moet ik zeggen? Ik weet immers niets van televisie! Hoe kan ik dan minister van televisie-zaken worden?"

„Systeem 3A," herhaalde de heer Slagslager. „U treedt binnen in de slaaghouding, U weet wel. Niet meer met het hoofd waggelen, niet met de knieën klutsen! Zelfbewust en fier voor U uitblikken. En niets zeggen; vooral niets zeggen! Laat Zijne Excellentie over zijn hobbies en zijn kwalen spreken en luister aandachtig, met een verstandige uitdrukking op het gelaat. Meer niet. Vooral niet meer! Onthoud dat."

De bode had inmiddels een fraaie deur geopend en trad terzijde.

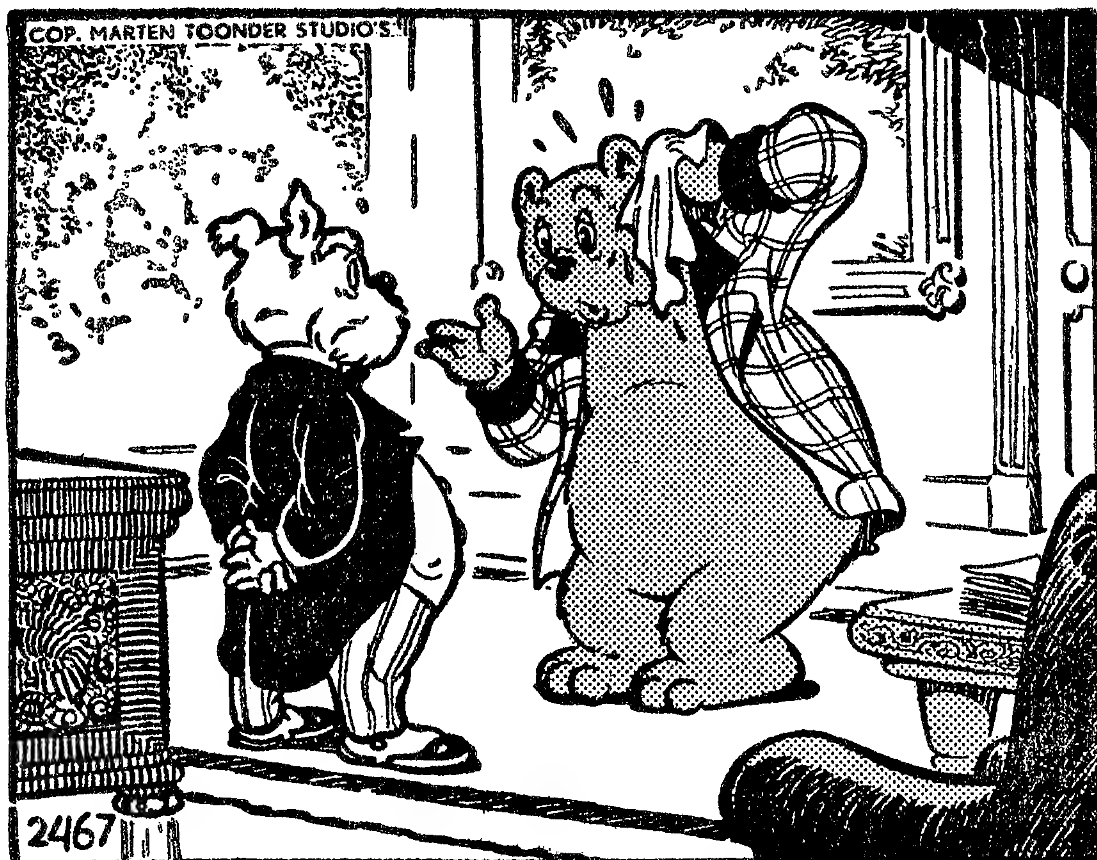
„Meer niet!" fluisterde heer Ollie ten einde raad. Hij haalde diep adem, trok de buik in en sperde zijn ogen open om er verstandig uit te zien.

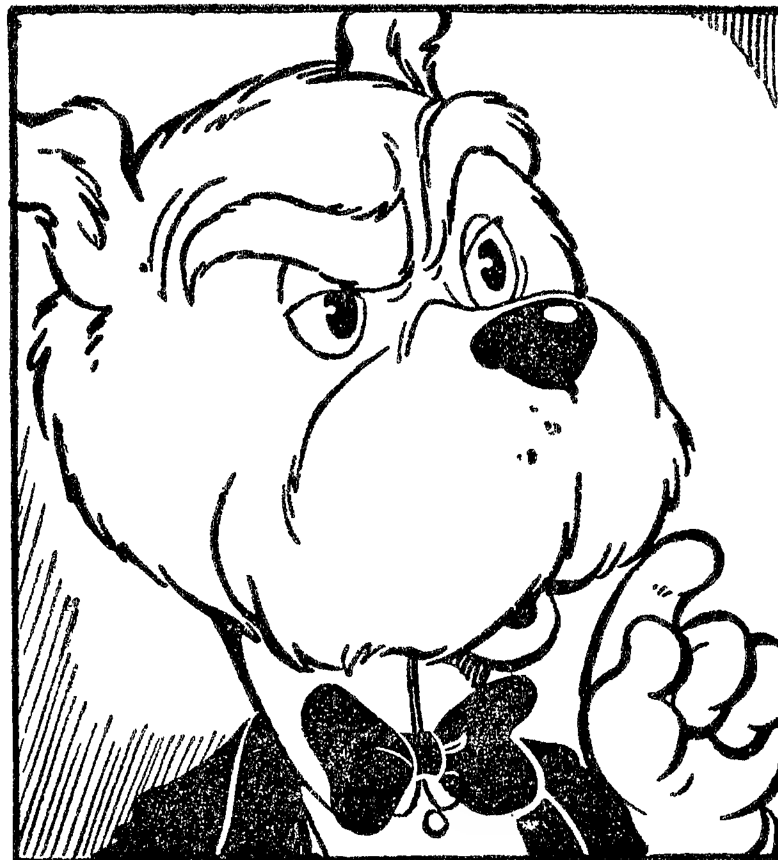
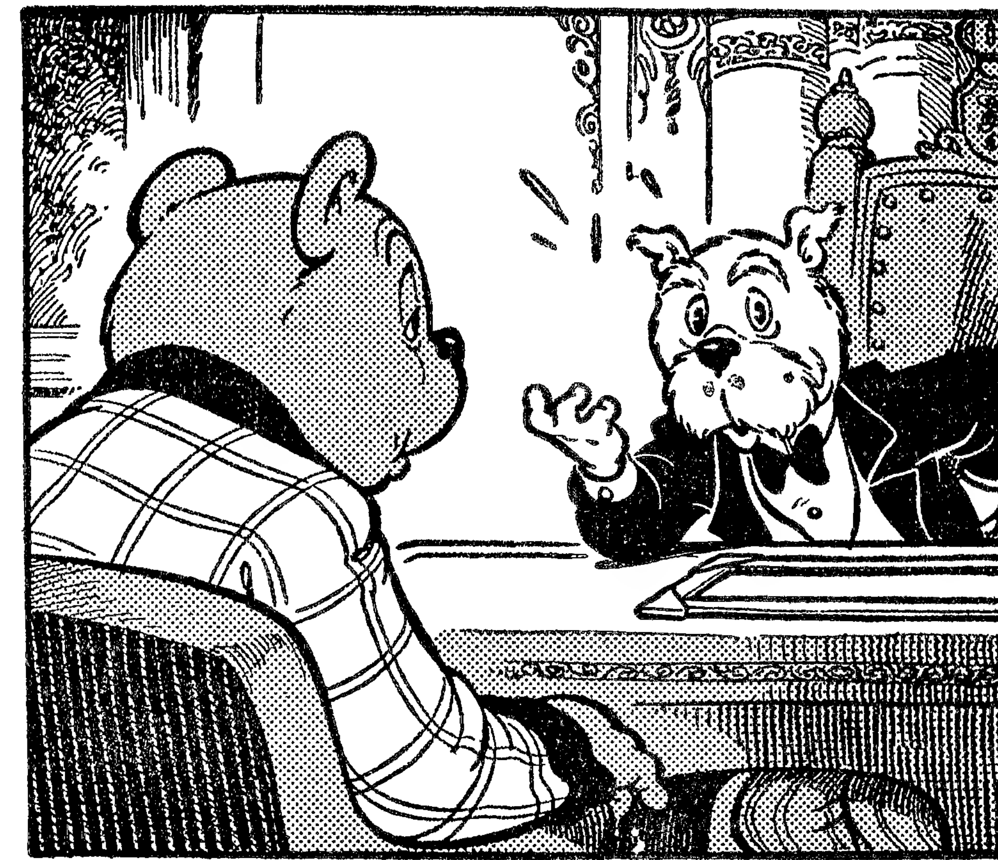
„Toe dan!" siste de onderwijzer. „Laat hèm praten en denk aan de houding!" Zo fluisterende gaf hij zijn leerling een duwtje om hem binnen te doen geraken. Dit was echter te veel voor heer Bommel.

Hij wankelde de kamer in en gleed uit over het kleedje, zodat de adem in zijn buikholte schoot. Struikelend daverde hij het vertrek binnen, behield met moeite het evenwicht en staarde met doorlopen ogen naar de minister die hem geschrokken opwachtte.

„Eh.... ahem.. o.. ach!" stamelde heer Ollie. Doch plotseling schoten de lessen van de heer Slagslager hem weer te binnen.

„Vertel mij alles van Uw hobbies en Uw kwalen," stiet hij wanhopig uit.

„Pardon?" vroeg de minister. „U bent toch die deskundige op televisiegebied, die mij door een relatie aanbevolen is?"

„Eh, ja.... dat is te zeggen...." stamelde heer Ollie. Met moeite vermande hij zich. Hij dwong zijn klutsende knieën recht, hield zijn waggelend hoofd stil en herhaalde met schorre stem:

„Vertel mij alles over Uw hobbies en Uw kwalen."

Dit verzoek verbaasde de minister wel enigszins.

„Waarom wilt U, dat ik over golf spreek en over de aanvallen van spit, die ik soms heb te verduren?" vroeg hij, terwijl hij aan zijn bureau ging zitten. „Of bent U soms zelf ook een lijder? Aan Uw gelaat te zien, zou ik zeggen...."

„Ja, ja," zei heer Bommel. „Een lijder, ja, dat ben ik!"

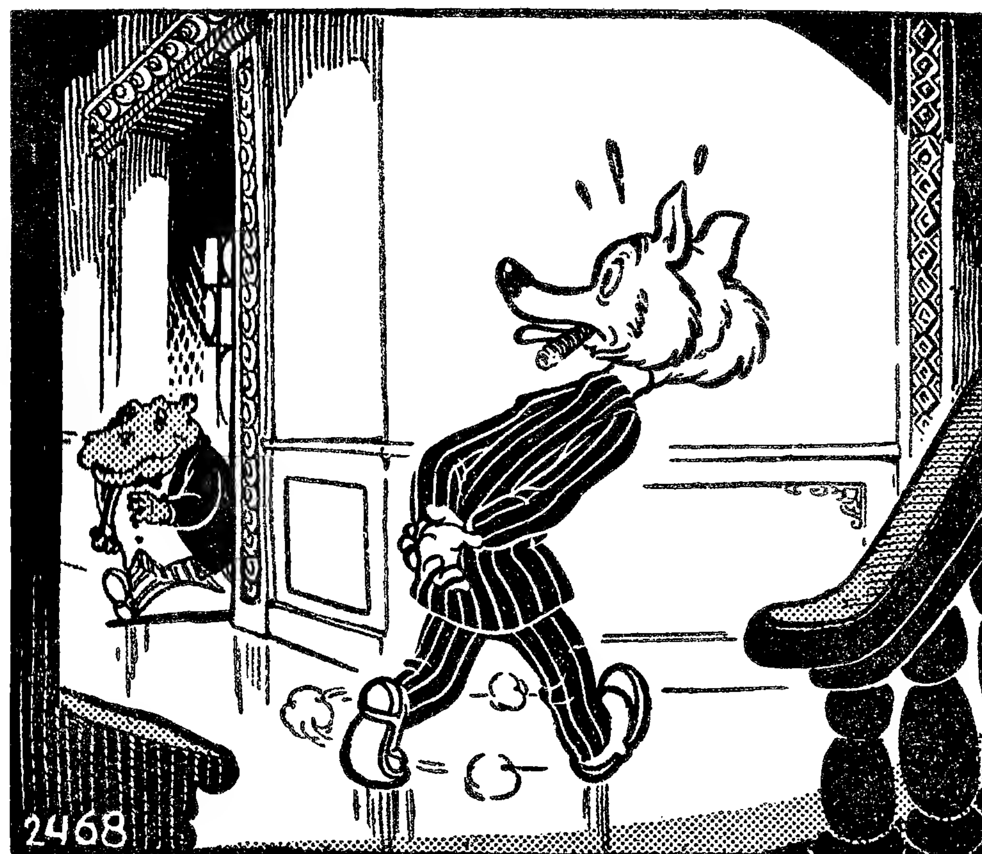
„Gaat U toch zitten," drong de staatsman aan. „Ik kan met U meevoelen. Het doet me genoegen iemand te treffen, die belangstelling heeft. En nu we het toch over spit hebben, ik geloof niet, dat er veel tegen te doen is. Ik heb al zóveel geprobeerd! Mosterdbaden en warme watten, rust en liggen, diëet en hoge lucht...."

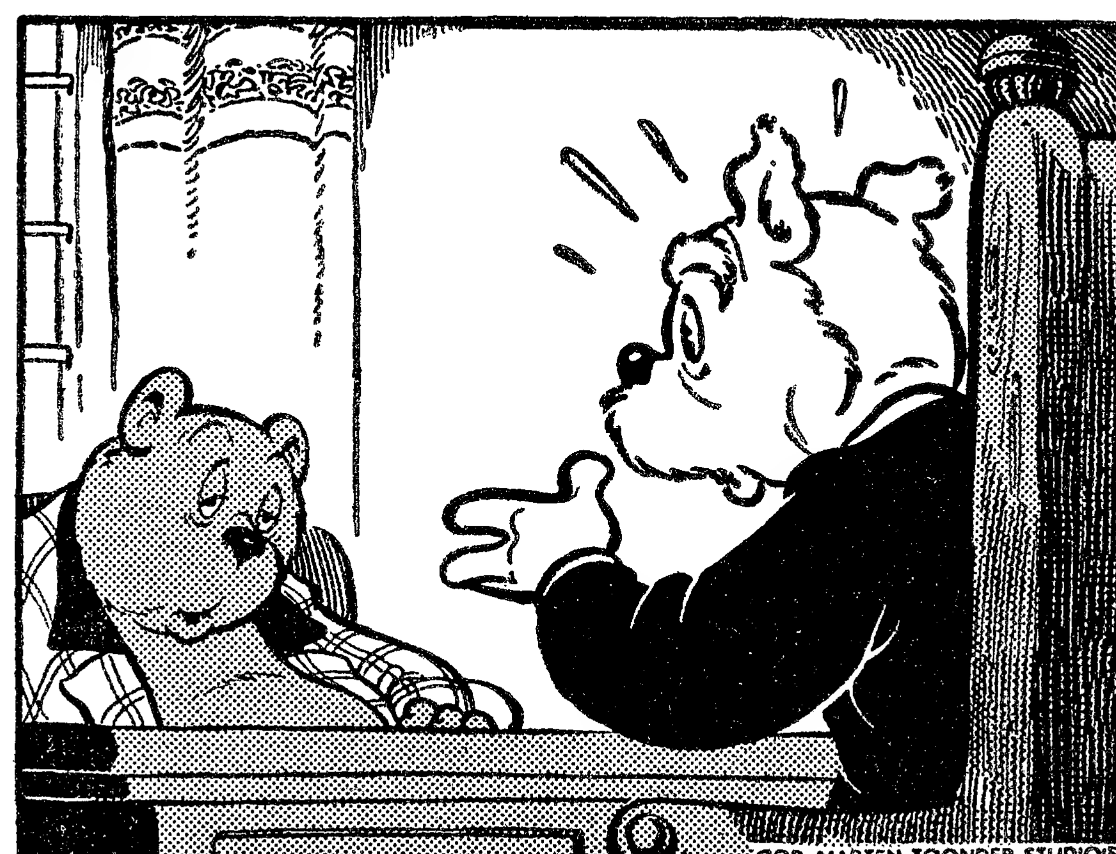
Heer Bommel hing in zijn zetel en luisterde dof toe zonder op de slaaghouding te letten. In het begin schoten hem zo nu en dan de opmerkingen van zijn leraar te binnen en dan sperde hij de ogen wijd open om er verstandig uit te zien. Doch na een uur was hij totaal versuft en bepaalde hij zich er toe om „ja, ja" en „nee, nee" te zeggen.

De bewindsman had daar zo geen erg in. Onvermoeid en met glinsterende ogen zat hij te vertellen.

„U weet niet, hoe goed het me doet om een intelligent en begrijpend toehoorder te treffen!" zo riep hij uit. „U zult het met me eens zijn, dat het infra-rode licht wel enige verlichting schenkt, maar aan de andere kant...."

Het zag er naar uit, dat methode 2A werkte.

In de statige gang voor het vertrek liep de heer Slagslager nerveus heen en weer. Het gesprek, dat heer Bommel met de minister-president had duurde zó lang, dat de beproefde onderwijzer hoop begon te krijgen op het slagen ervan.

„Het is een goed teken," sprak hij tot zichzelf. „Zo lang er gepraat wordt is er hoop."

„Wat zegt U?" vroeg een barse stem. De leraar draaide zich verschrikt om en stond nu oog in oog met de heer Dickerdack, die toevallig in het gebouw was voor zijn wekelijks bezoek aan de minister voor schone kunsten.

„Ach, burgemeester!" riep de cursusleider uit. „Hoe maakt U het?"

„Drommels!" sprak de magistraat. „Als dat die slager niet is! Hoe maakt Uw leerling het? Bent U nog steeds bezig om Bommel op te leiden?"

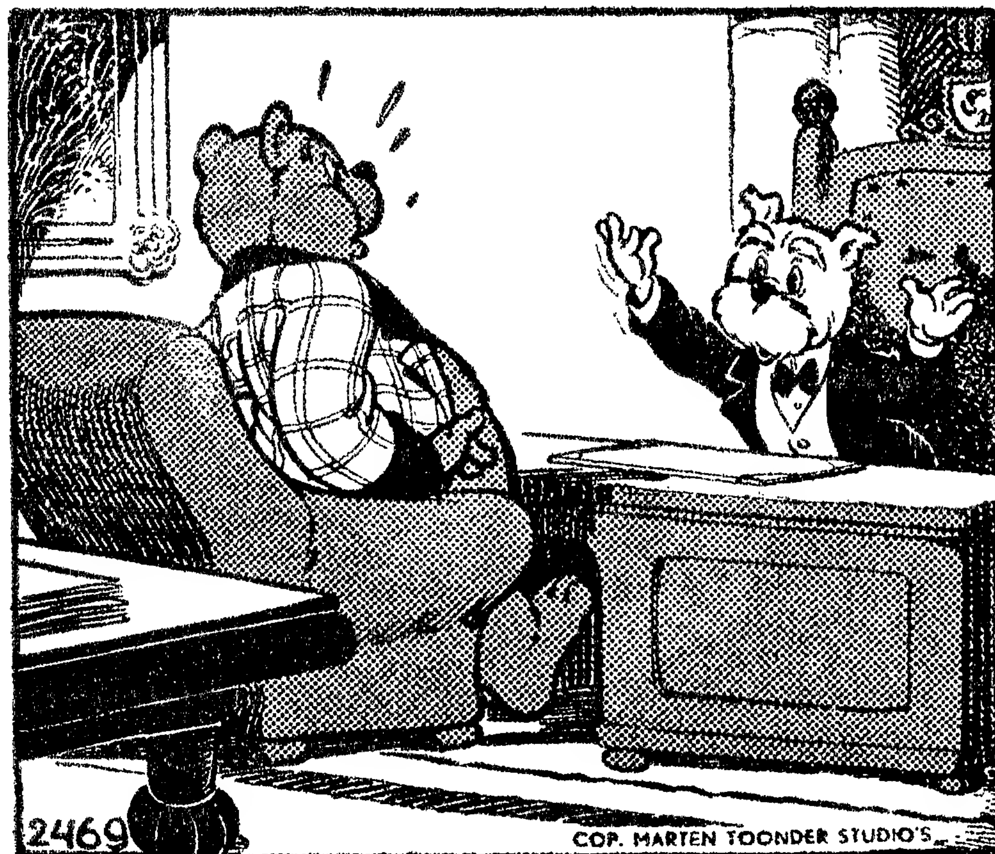
„Zeker, zeker," bevestigde de heer Slagslager, „het gaat héél goed, dank U! We maken mooie vorderingen. Nog een beetje geduld en hij zal geslaagd zijn, dank zij mijn slaagsysteem!"

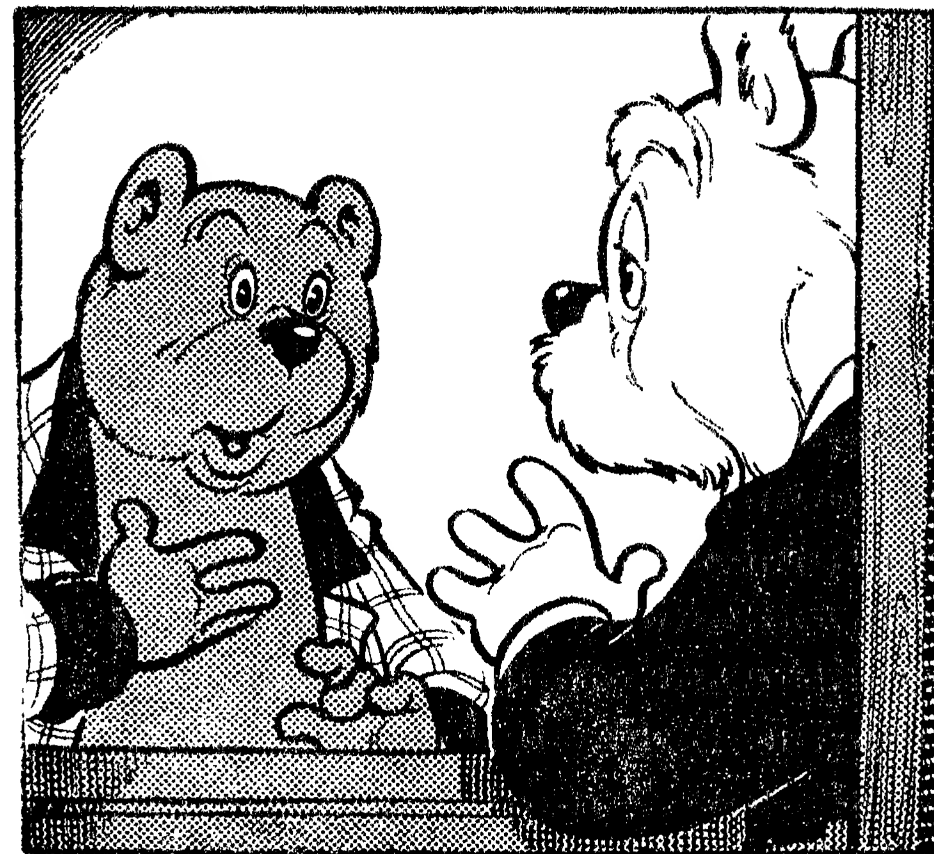
„Mooi," hernam de burgemeester. „Ik hoop het, U hebt nog maar twee weken, mijn waarde!"

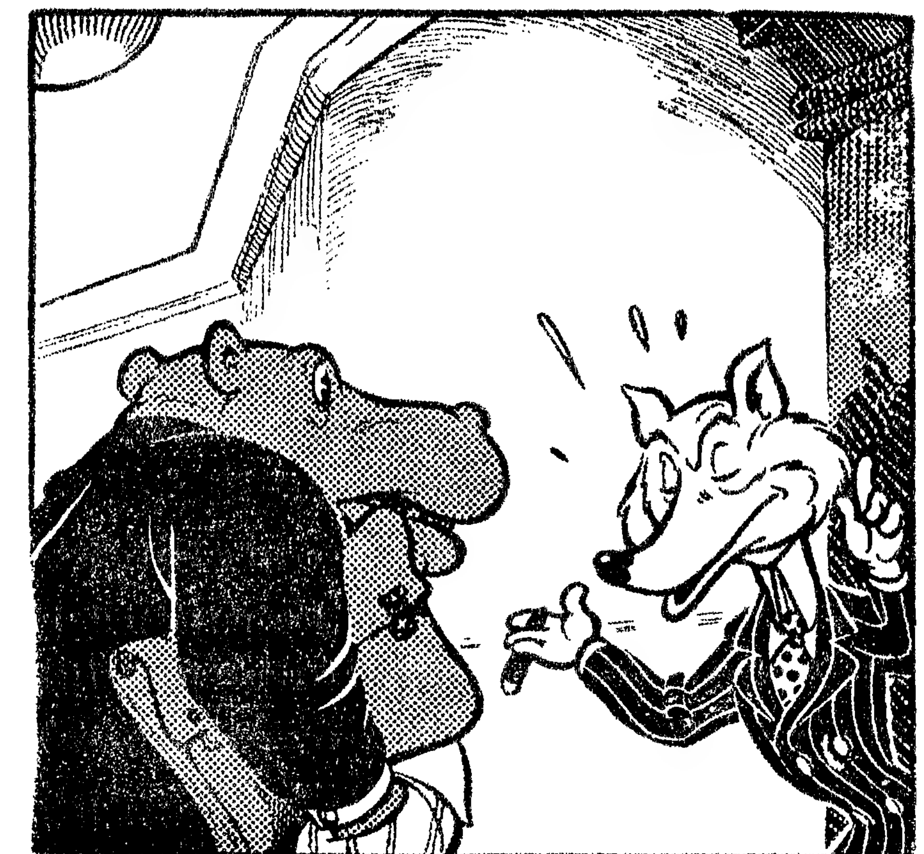
„Dat is ruim voldoende," zei de ander zelfverzekerd. „Als ik me niet vergis, zal de heer Bommel binnen een half uur al geslaagd zijn!"

Nu had heer Ollie zelf daar helemaal geen hoop op. Totaal versuft zat hij in zijn stoel en liet de woordenstroom van de bewindsman over zich heen gaan. Zelfs het ja en nee knikken had hij opgegeven.

„Wat een toestand voor een heer," dacht hij dof. „Hoe onsmakelijk is dit alles! Wie had kunnen denken, dat een minister zoveel kwalen zou hebben? En wat heb ik er eigenlijk mee te maken? Ik heb zelf al genoeg narigheid!"

„Ik verpraat mijn tijd een beetje," zei de minister op dat moment glimlachend. „Maar men ontmoet zo zelden iemand met begrip en beschaving. Ik verveel U toch niet, hoop ik?"

„Eh?" vroeg heer Ollie opschrikkend, „oh, nee, nee helemaal niet...."

„U moet weten," hernam de staatsman, „dat ik op het ogenblik aan een vermageringskuur begonnen ben. Mijn huisdokter was van mening, dat vele kwalen aan vervetting toe te schrijven zijn en daarom ried hij mij aan...."

„Een vermageringskuur?" vroeg heer Bommel. Hij veerde op en zijn vermoeid gelaat kreeg een levendige trek toen hij vervolgde:

„Ach ja, daar weet ik alles van! Daar heb ik zelf mee gesukkeld. Ik mag bijvoorbeeld...."

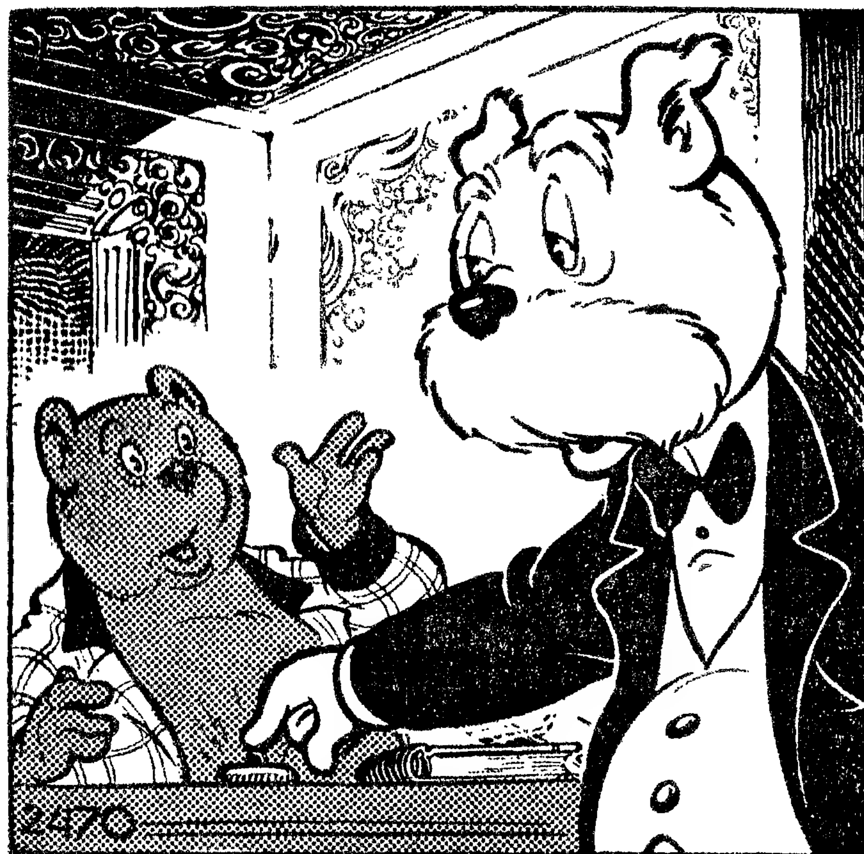
„Dat is interessant," hernam de minister enigszins gestoord. „U moet dan weten, dat mijn huisdokter mij aanraadde..."

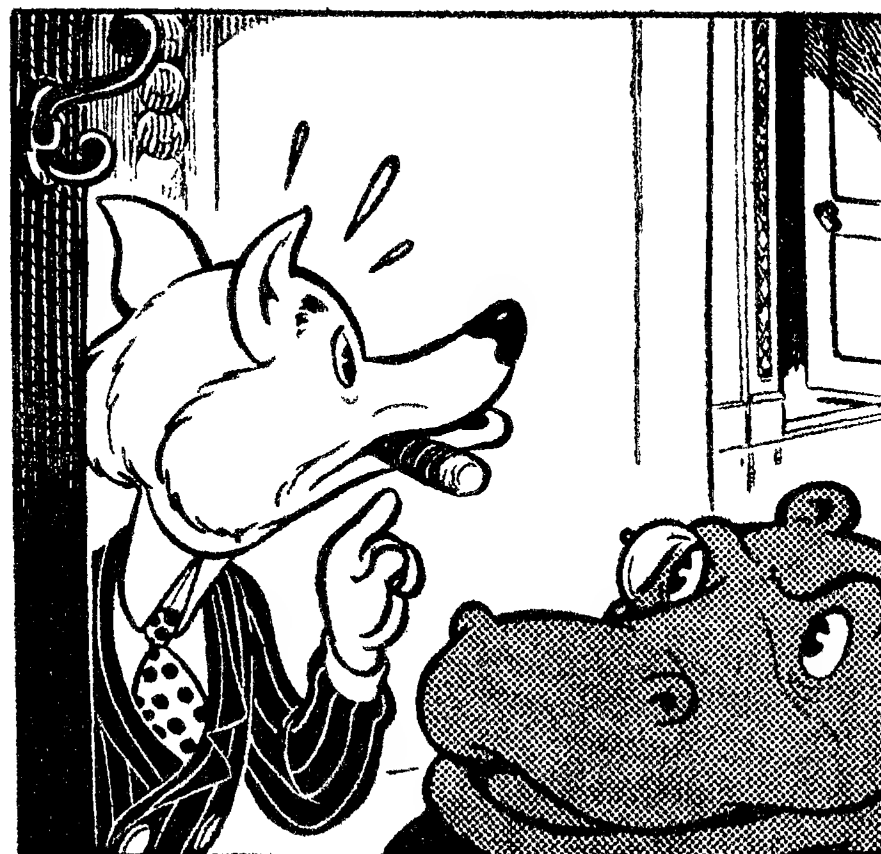
„Geen suiker!" riep heer Bommel uit. „Geen aardappels — geen wittebrood, geen vetten! Vóóral geen vetten. Weinig drinken en veel beweging! En weet U, wat ik het ergste vind? Die rauwe sla! Een heer is tenslotte geen geit, wat U? Wanneer men dan eens een herendinertje heeft zit men er zo vreemd bij te knagen, als U begrijpt wat ik bedoel. Héél pijnlijk! Voor lieden van onze stand is het nu eenmaal...."

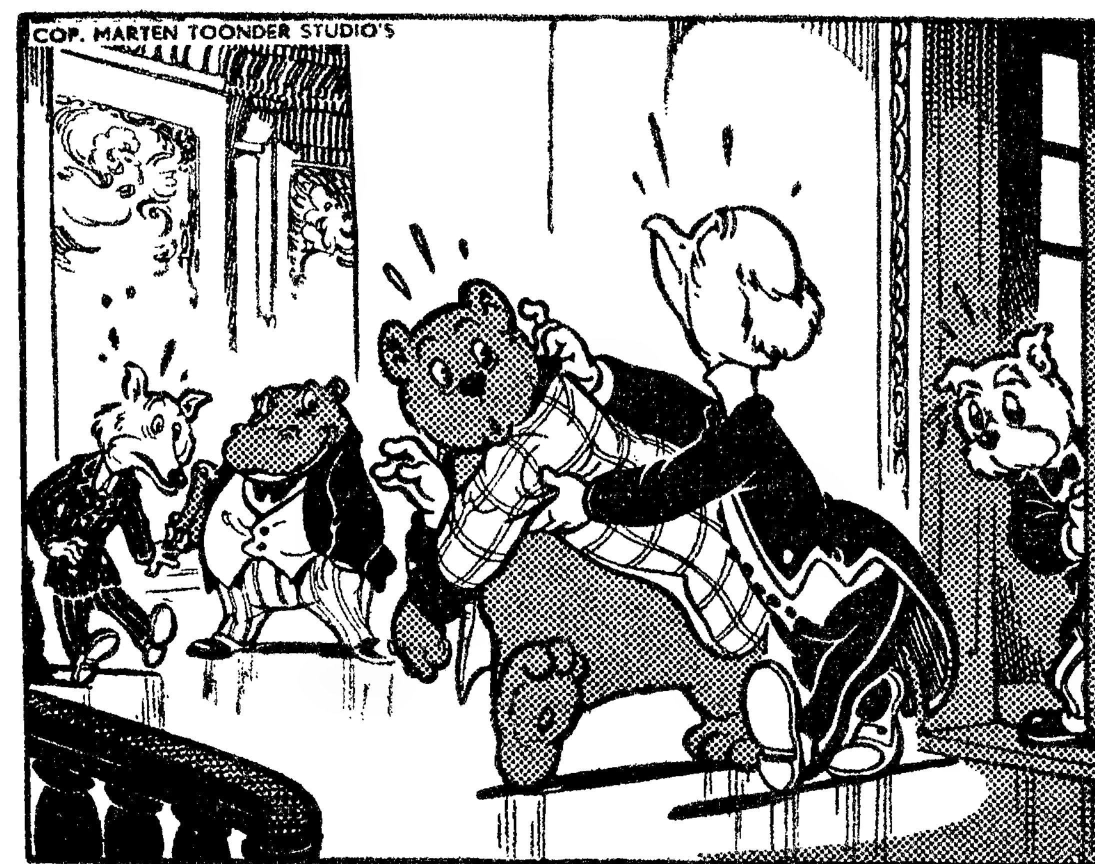
Heer Ollie begon nu in vuur te raken. Hij praatte en vertelde, hij gaf voorbeelden en omschreef de verschijnselen en daar was hij zó in verdiept, dat hij niet op het langzaam betrekkende gelaat van de minister lette.

Intussen keek de heer Slagslager op de gang op zijn horloge.

„Ik mag nu wel zeggen," zei hij tegen burgemeester Dickerdack, „dat heer Bommel op het punt staat minister te worden. Hij confereert nu al meer dan een uur met de minister-president!"

Heer Bommel was intussen zo in zijn onderwerp verdiept, dat hij niet merkte, dat de minister verveeld opstond en om een bode belde.

„Toen ben ik naar professor Hakleder gegaan," vertelde hij. „Ik heb hem alles verteld over mijn kwalen. Maar ik zei tegen hem: professor, zei ik, die vermageringskuur verdraag ik niet. Het is héél slecht voor een heer van mijn stand om alleen maar onsmakelijke spijzen te mogen eten. Het is niet goed voor het zieleleven van een Bommel, als U begrijpt wat ik bedoel. Mijn goede vader zei altijd: „Ollie, jongen...."

Terwijl hij vol vuur verder ging stond burgemeester Dickerdack op de gang verbaasd naar de heer Slagslager te kijken.

„Wilt U beweren, dat Bommel minister wordt?" herhaalde hij ongelovig. „Dat lijkt me onmogelijk, mijn waarde. Een goed politicus moet meer kunnen dan een beetje praten!"

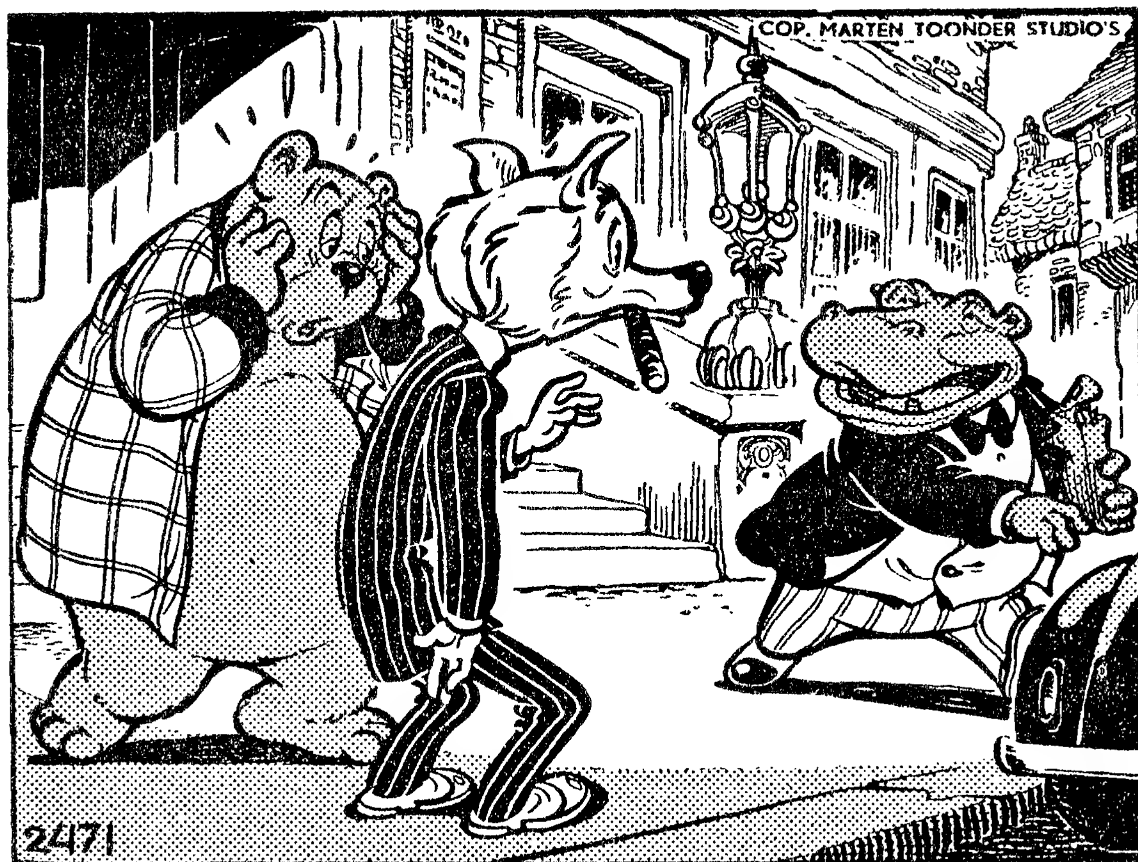
„Zeer juist!" zei de onderwijzer met een fijne glimlach. „Hij moet kunnen luisteren! Dat is het geheim van het slagen. U zult het zien! Kijk de conferentie is net afgelopen, geloof ik!"

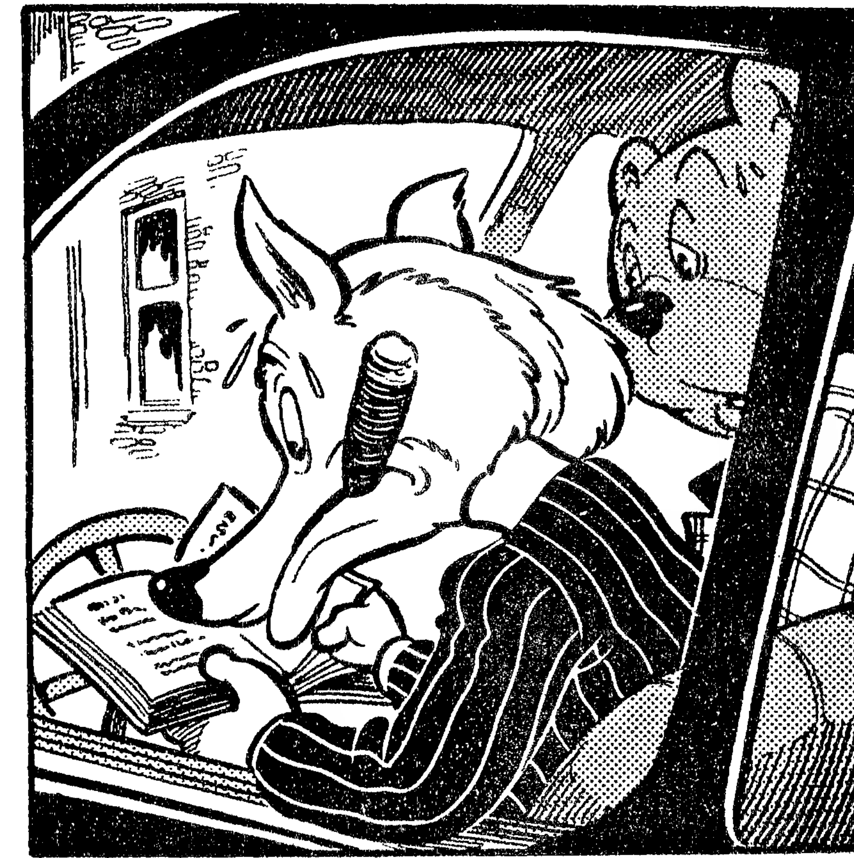
Hij wees op de deur van de ministerskamer, die nu door de bode geopend werd om doorgang aan heer Bommel te verlenen.

Doch inplaats van fier en geslaagd naar buiten te treden werd heer Ollie op ruwe wijze het vertrek uit geduwd. De minister-president verscheen uitgeput in de deuropening en riep overspannen:

„Wat mankeert U, meneer? Ik kan mijn tijd wel beter gebruiken dan naar Uw kwalen te zitten luisteren! De brutaliteit om mij lastig te vallen met Uw opgezette lever, meneer! Het is onsmakelijk! Denkt U, dat een politicus niets beters te doen heeft dan luisteren?"

Het zal de oplettende lezertjes duidelijk zijn, dat heer Ollie niet geslaagd was.

Knarsetandend stampte de onderwijzer het ministerie uit, gevolgd door de uitgeputte heer Bommel en de honende burgemeester.

„Ik zou die subsidie en die leerstoel aan de universiteit maar vergeten, mijn waarde!" riep de heer Dickerdack.

„U bereikt niet veel met Uw slaagsysteem. Twee weken bent U nu bezig met deze Bommel — en hij is nog niets veranderd. Haha! Waardeloos!"

Met deze woorden nam de magistraat afscheid, heer Ollie en zijn leraar ontdaan achterlatend.

„Ik schei er mee uit," zei de eerste op zwakke toon.

„Slagen is niets voor een heer, als U begrijpt wat ik bedoel! Mijn goede vader zou nooit hebben toegestaan...."

„Zwijg!" snauwde de cursusleider. „Ik walg van U! Uw houding is slap, miezerig en onrijp! Ik heb twee weken van mijn kostbare tijd in U gestoken om U te doen slagen — en daarom zult U slagen! Die subsidie móet ik hebben! Zwijg! Ik moet mij bezinnen op wat mij te doen staat!"

Zo sprekende stapte hij in zijn auto en trok een boekje uit zijn binnenzak. Heer Ollie volgde waggelend en versuft; hij was te vermoeid om tegenstand te bieden.

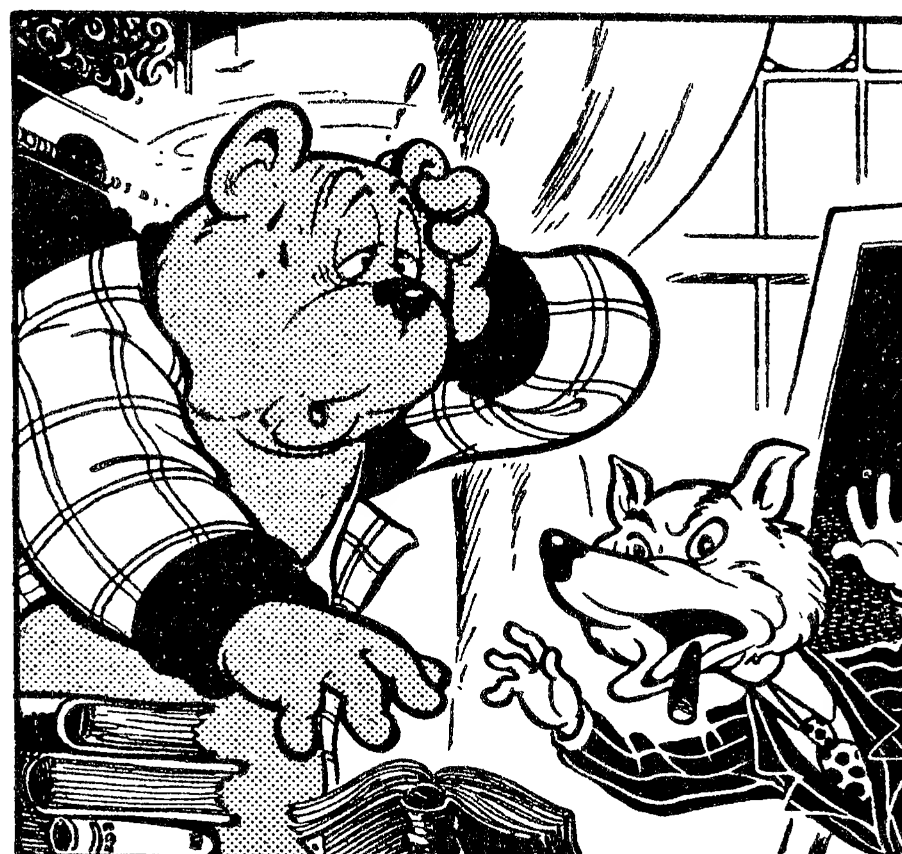
„Ik weet het!" sprak de heer Slagslager na een lange tijd te hebben nagedacht. „We beginnen aan een nieuw systeem: Het slaagsysteem 101A! Al het andere heeft gefaald en dit is het enige, dat ons overblijft. Het is een paardemiddel, dat geef ik toe, maar we hebben nog slechts twee weken, zodat er geen keus is."

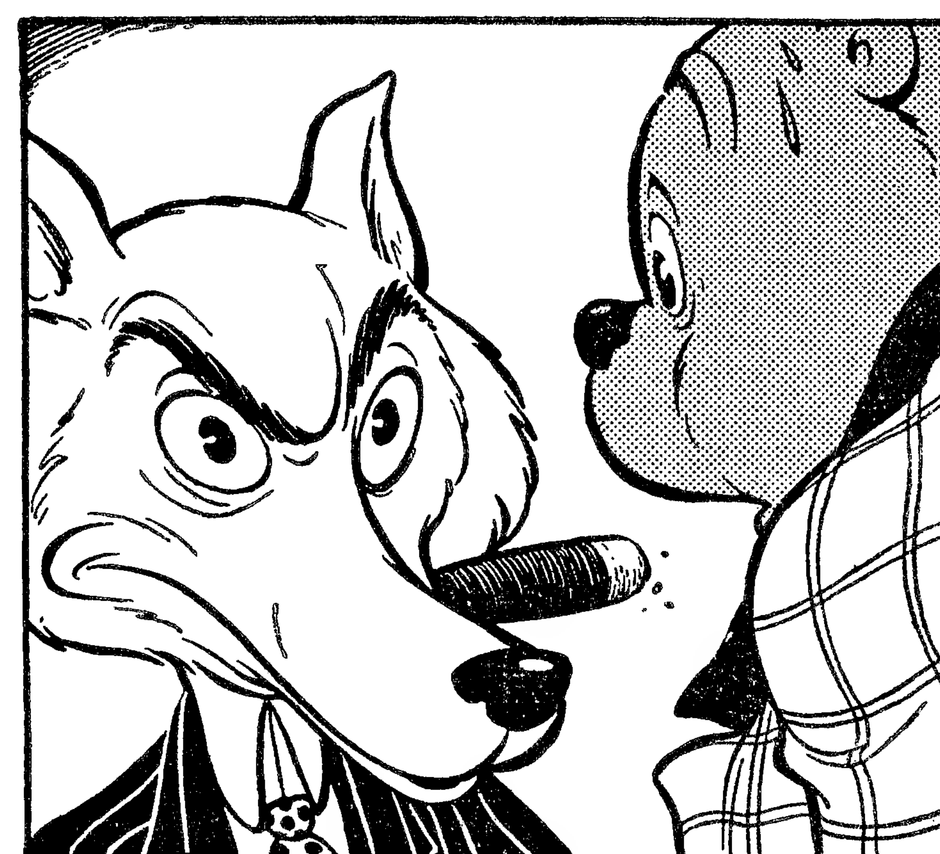
„S-slaagsysteem 101A?" vroeg heer Ollie, vol bange voorgevoelens.

„W-wat is dat v-voor iets?"

„Dat is de methode om door *kennis* iets te bereiken," legde de onderwijzer uit. „Ik geef toe, dat het ver gezocht is — maar nogmaals, we hebben geen keus!"

Met de Methode 101A brak er een nieuwe periode in heer Bommel's leven aan, want de heer Slagslager verstond nu geen scherts meer. De tijd drong en het opdoen van kennis is geen gemakkelijke zaak, zoals de meer geschoolde lezertjes zullen weten. Doch de methode van de onderwijzer was uiterst modern en krachtig.

Heer Ollie zat de gehele dagen, omringd door boeken en geschriften naast een gramophoon, die op zachte doch dringende toon steeds maar weer dezelfde opmerkingen herhaalde. De leraar had een fors schoolbord in de kamer geplaatst waarop hij intussen met een krijtje zijn lessen verduidelijkte.

„We slaan pagina vijftien op!" riep hij met heldere stem. „Meetkundige figuren ontstaan uit de stoffelijke lichamen door abstractie," murmelde de gramophoon.

„Pagina vijftien!" herhaalde de onderwijzer ongeduldig. „Hebt U dat?"

„Abstractie is het niet mede beschouwen van andere dan meetkundige eigenschappen," vervolgde de gramophoon. „Meetkundige figuren ontstaan. . . ."

„Op pagina vijftien ziet U een eenvoudige formule afgedrukt," hernam de heer Slagslager. „E is m maal c kwadraat! Hebt U dat? Energie is massa maal. . . ."

Heer Ollie wankelde overeind. Met omfloerste blikken en onzekere bewegingen bewoog hij zich naar de deur om de kamer te verlaten. Doch zijn leraar was hem voor.

„Halt!" riep hij met schallende stem.

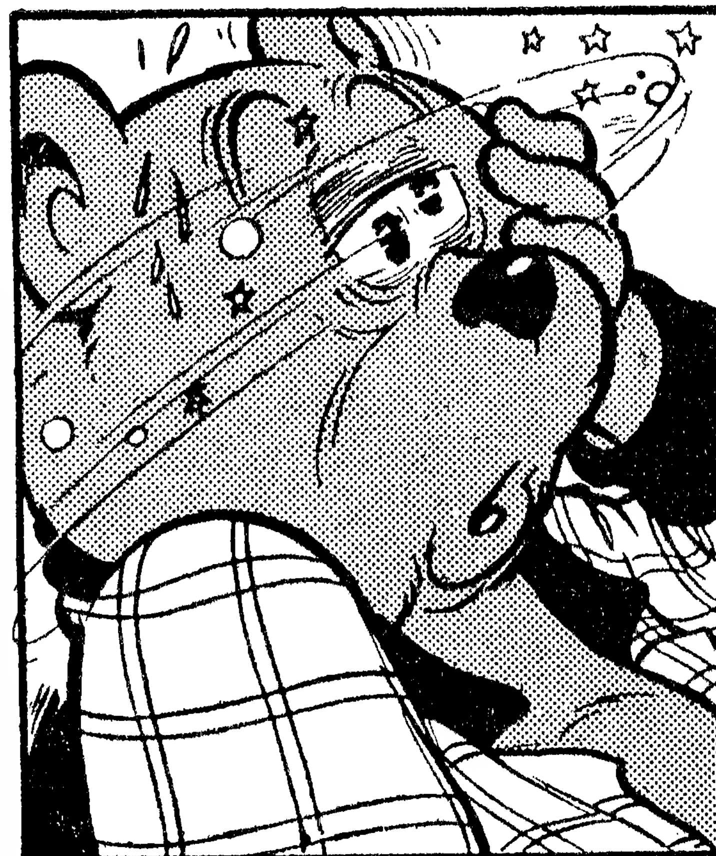
Daarop keek hij de ongelukkige heer diep in de ogen en sprak dwingend: „We willen slagen! We willen kennis vergaren! Herhaal dat!"

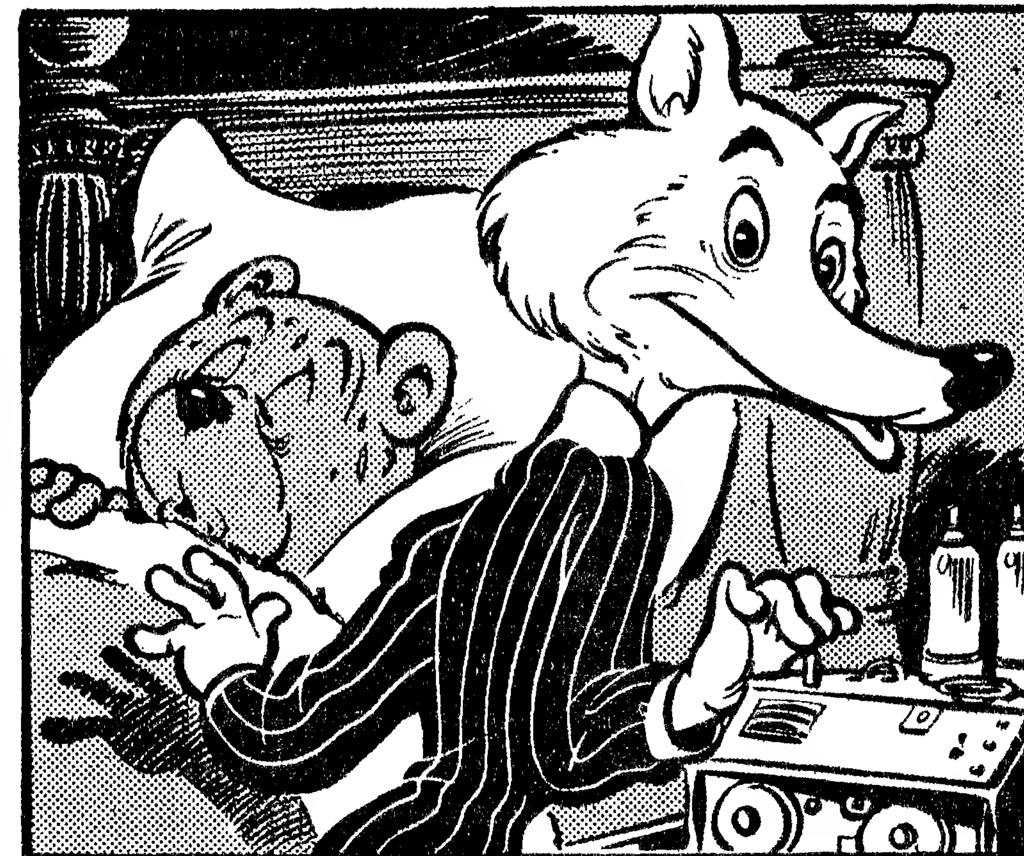
„K. . . .kennis ver. . . .vergaren. . . ." stamelde heer Bommel.

„Abstractie is het niet mede beschouwen van andere dan meetkundige eigenschappen!" lispelde de gramophoon.

Het zal de oplettende lezertjes duidelijk zijn, dat heer Bommel een cursus in wiskundige kennis volgde. En daarbij maakte zijn leraar gebruik van zeer moderne leermiddelen.

Want toen heer Bommel 's avonds dodelijk vermoeid door de heer Slagslager naar zijn slaapkamer geleid werd bleef hij verbluft op de drempel staan.

„W-wat is dat v-voor een m-machine?" stamelde hij.

Hij wees met een bevende wijsvinger naar een eenvoudig apparaat, dat op het nachtkastje voor zijn bed was opgesteld.

„Aha, dat!" riep de leraar opgewekt. „Dat is een héél nuttige contraptie. De moderne wetenschap gaat er van uit, dat men met het onderbewustzijn moet leren. Daarop is mijn slaagsysteemmethode geheel gegrondvest. Daarom laat ik een gramophoonplaat draaien terwijl ik les geef. En daarom is er een kleine luidspreker onder Uw kussen gelegd."

„L-luidspreker?!" riep heer Ollie geschokt. „Onder mijn kussen?"

„In de slaap is het onderbewustzijn het meest toegankelijk," verduidelijkte de leraar.

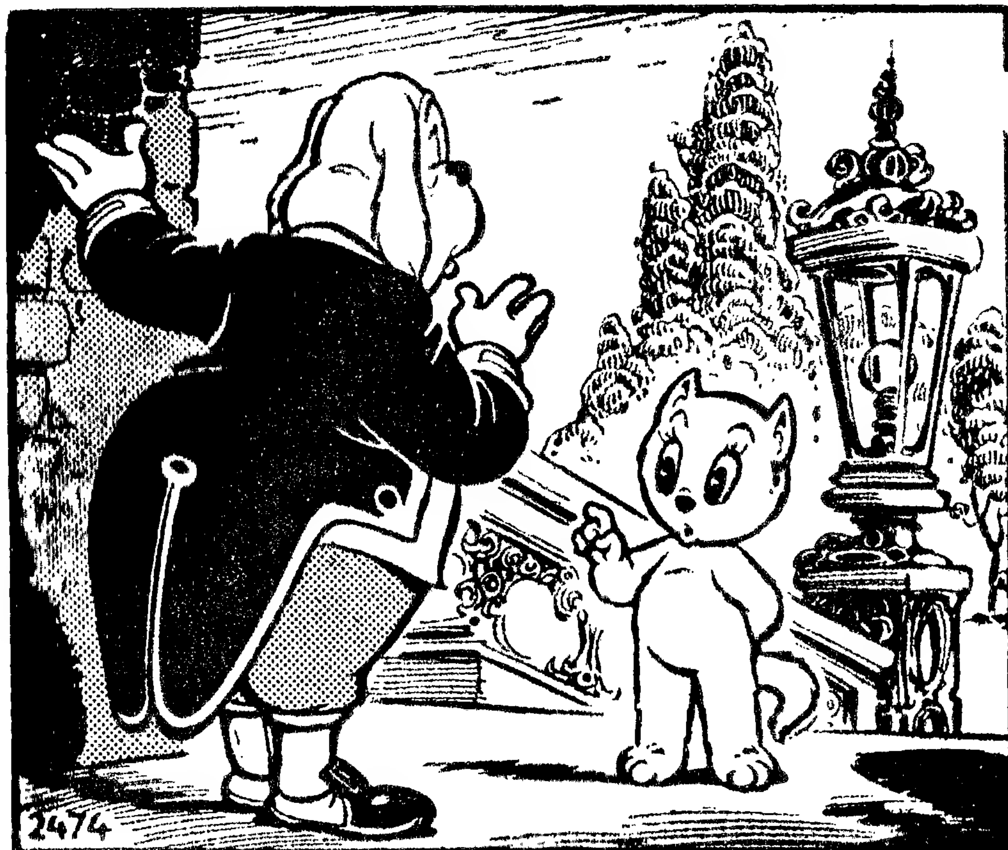
„Dit gaat te ver...." mompelde heer Bommel. Hij maakte een onzekere beweging in de richting van zijn hoofdkussen, doch toen slaakte hij een gesmoorde kreet en viel flauw. De aandoeningen en de inspanning waren te veel voor hem geweest.

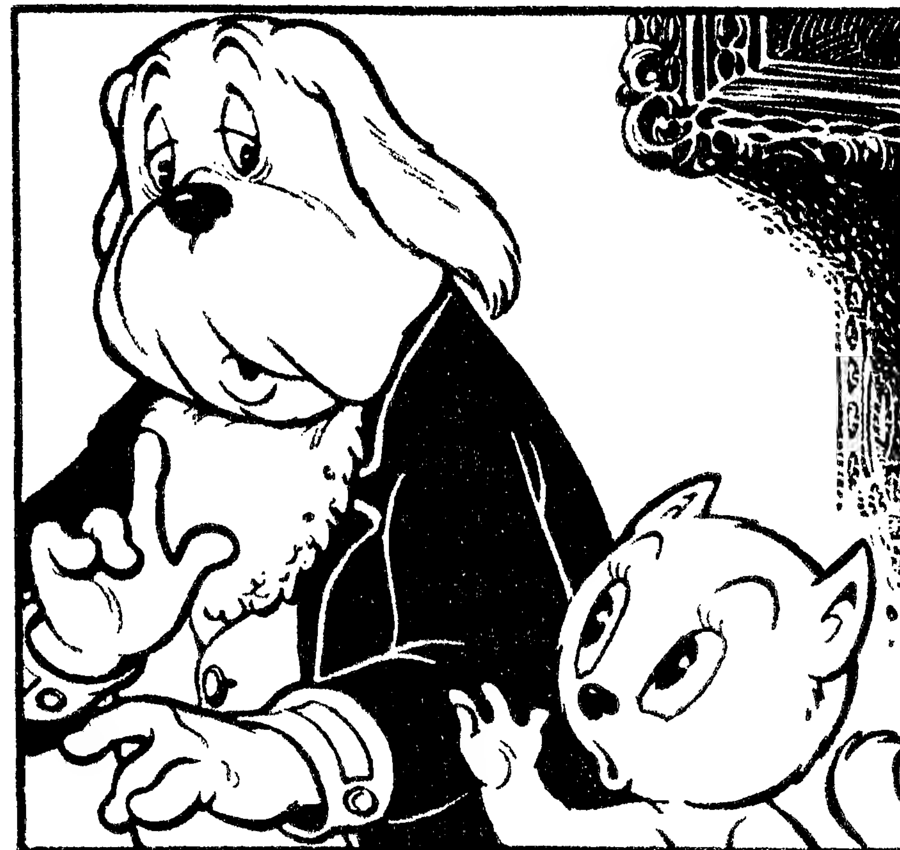
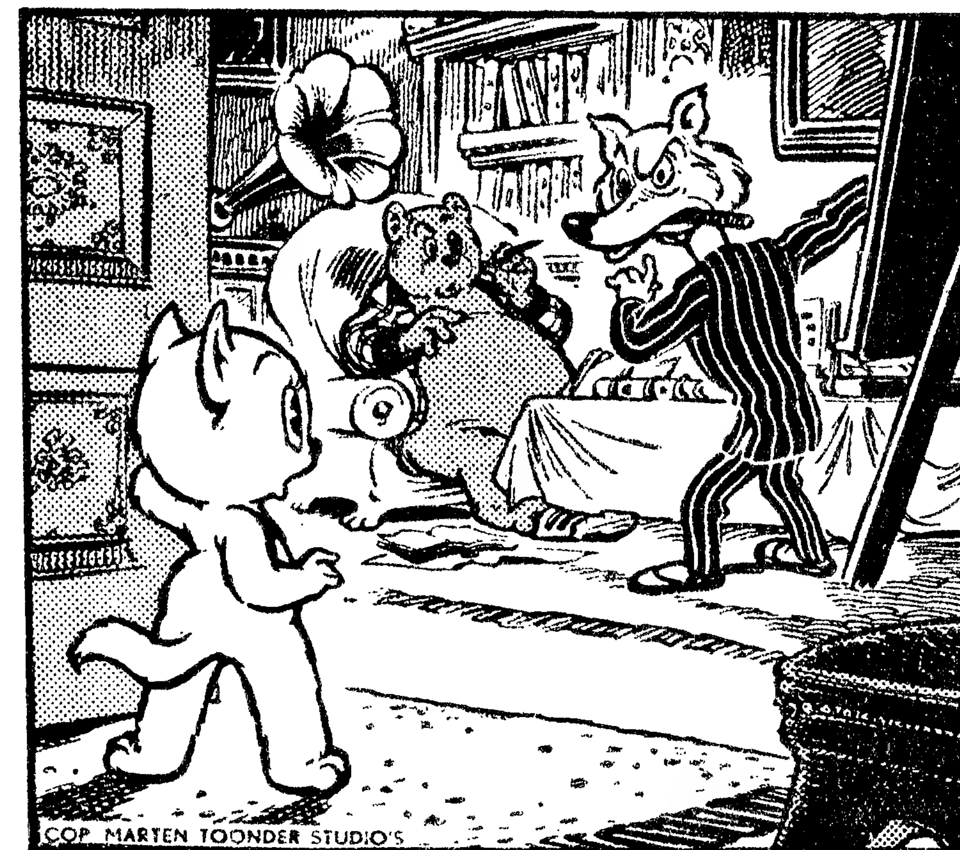
„Dat komt meer voor," mompelde de heer Slagslager. „Maar het onderbewustzijn is ook in bewusteloze toestand ontvankelijk!"

Zo sprekende legde hij heer Ollie zorgzaam op het bed en schakelde het toestel in.

Het begon zacht te zoemen, ergens klikte iets en toen fluisterde een zachte stem onder heer Bommel's hoofd: „Een vlakkentorsus wordt beschreven door een zich windend vlak. De torsie van een ruimtekromme geeft aan, hoe snel het osculatievlak draait — een vlakkentorsus wordt beschreven...."

De onderwijzer luisterde een ogenblik met een voldane glimlach toe. Daarop verliet hij de kamer en sloot de deur zacht achter zich....

Tom Poes had heer Bommel nu al een lange tijd niet gezien. En omdat hij toch eigenlijk wel nieuwsgierig was hoe het met het slagen van zijn vriend zou staan, besloot hij hem een bezoek te gaan brengen.

Zo belde hij op een avond bij slot Bommelstein aan.

„De jongeheer!" zei Joost verrast. De trouwe knecht had kringen onder de ogen en zag er ook overigens wat terneergeslagen uit, toen hij vervolgde:

„Het is plezierig, dat U komt, als ik zo vrij zijn mag, maar ik vrees, dat heer Olivier U niet kan ontvangen!"

„Is hij ziek?" vroeg Tom Poes ongerust.

„Ziek zou ik het niet willen noemen," zei de brave bediende. „Maar gezond toch ook weer niet. Heer Olivier is vreemd, met Uw welnemen. Hij is niet gewoon – en dat komt van al die buitenissige dingen die hij leren moet."

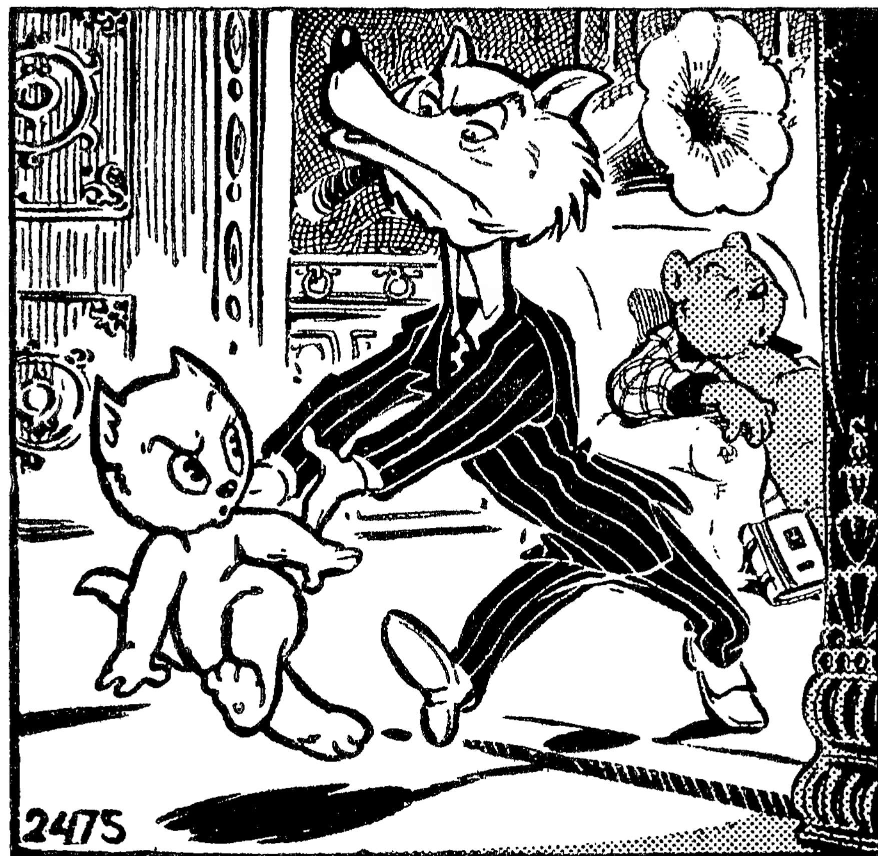
„Is hij aan het leren?" riep Tom Poes uit. „Wat leert hij dan?"

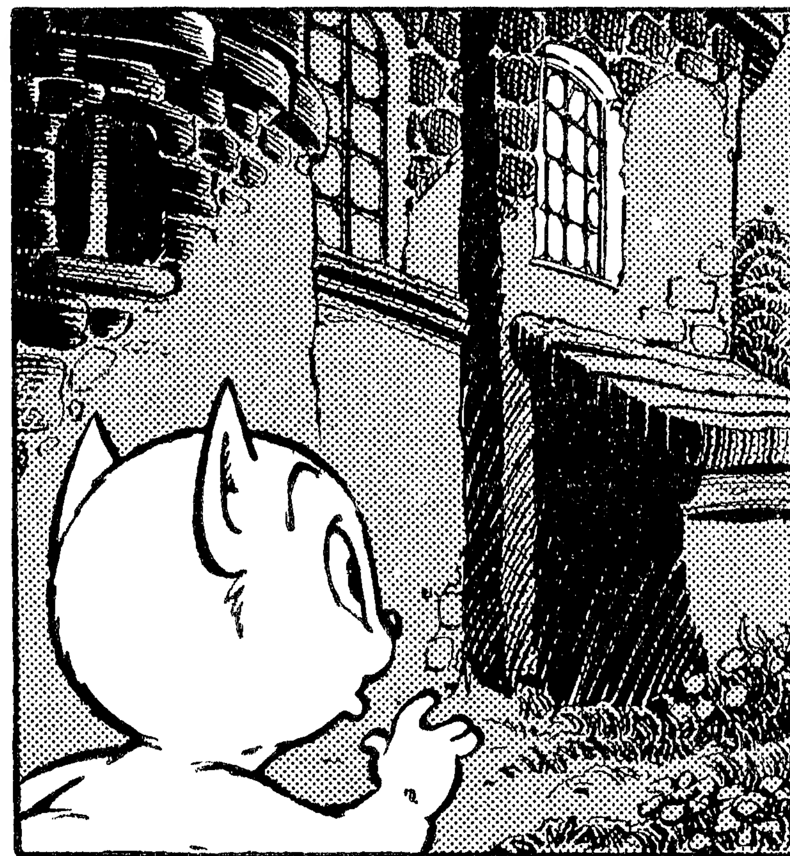
„Ik zou het niet kunnen zeggen," sprak de knecht zorgelijk. „Rare dingen die geen zinnig iemand begrijpen kan. Héél buitenissig, als ik mij zo mag uitdrukken. Daarom ben ik blij, dat ik U zie, want dit kan nooit goed zijn voor het tere gestel van een heer. Kijkt U zelf maar, misschien kunt U heer Olivier helpen."

Tom Poes opende voorzichtig de kamerdeur en keek naar binnen. Daar zat zijn vriend onder een grote gramophoon, omringd door boeken en papieren, terwijl de heer Slagslager hem op luide toon toesprak.

„De vergelijking is héél eenvoudig!" zei de onderwijzer.

„Maar U moet niet steeds de psi-factor vergeten! Ik kan niet vaak genoeg herhalen: vergeet de psi-factor toch niet!"

„Dag heer Ollie," zei Tom Poes, de kamer binnenstappend, „hoe gaat het met U?"

Zijn vriend keek hem lodderig aan en mompelde: „Men moet vooral de psi-factor niet vergeten!"

„Bent U niet lekker?" vroeg Tom Poes ongerust. „Voelt U zich niet goed?"

„Heer Bommel is aan het werk!" riep de heer Slagslager uit. „U stoort! We behandelen de golfvergelijking van Heisenberg en daarbij kunnen we geen visite gebruiken. Ga maar wat buiten spelen, ventje!"

Zo sprekende duwde de leraar Tom Poes de kamer uit en sloot de deur krachtig achter hem dicht.

Even later liep hij dus weer buiten, maar hij had geen zin om al weer naar huis te gaan.

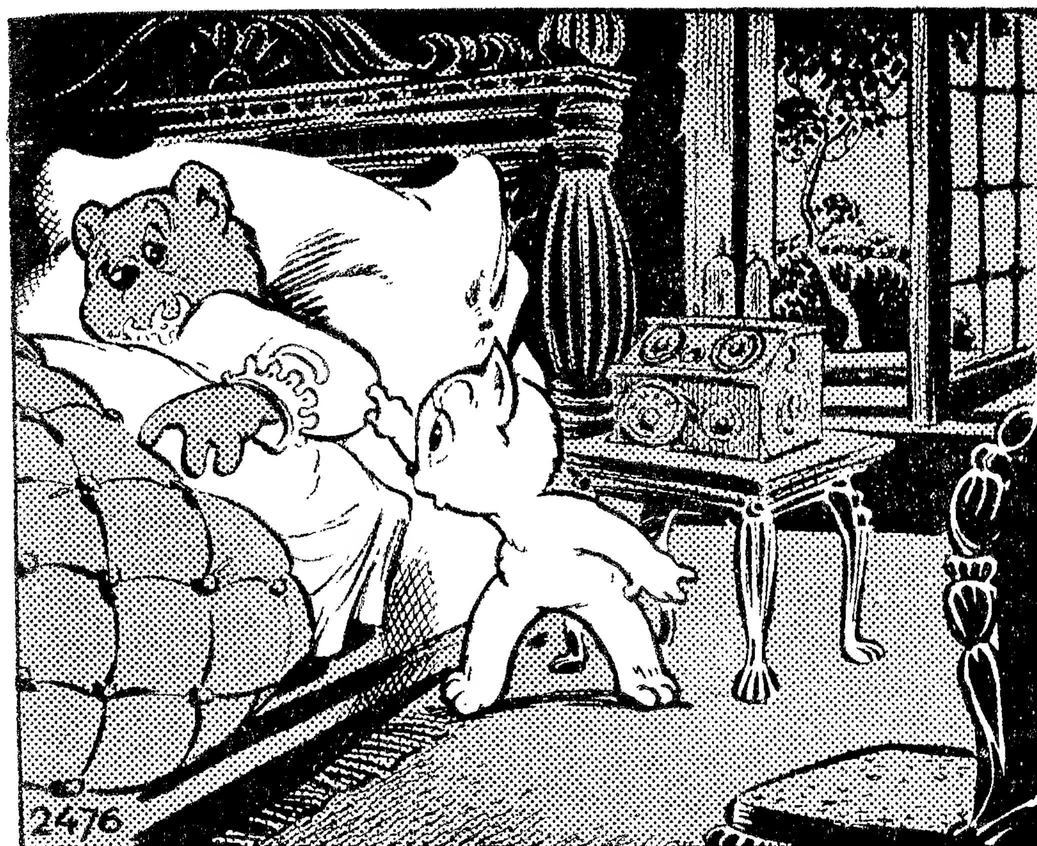
„Heer Ollie zag er slecht uit," mompelde hij. „En hij scheen mij niet eens te herkennen. Ik ben bang, dat ik hem te lang alleen heb gelaten met die slaagsysteemcursus. Hm! Het zal moeilijk zijn om hem nu weer gewoon te krijgen! Maar ik zal het proberen!"

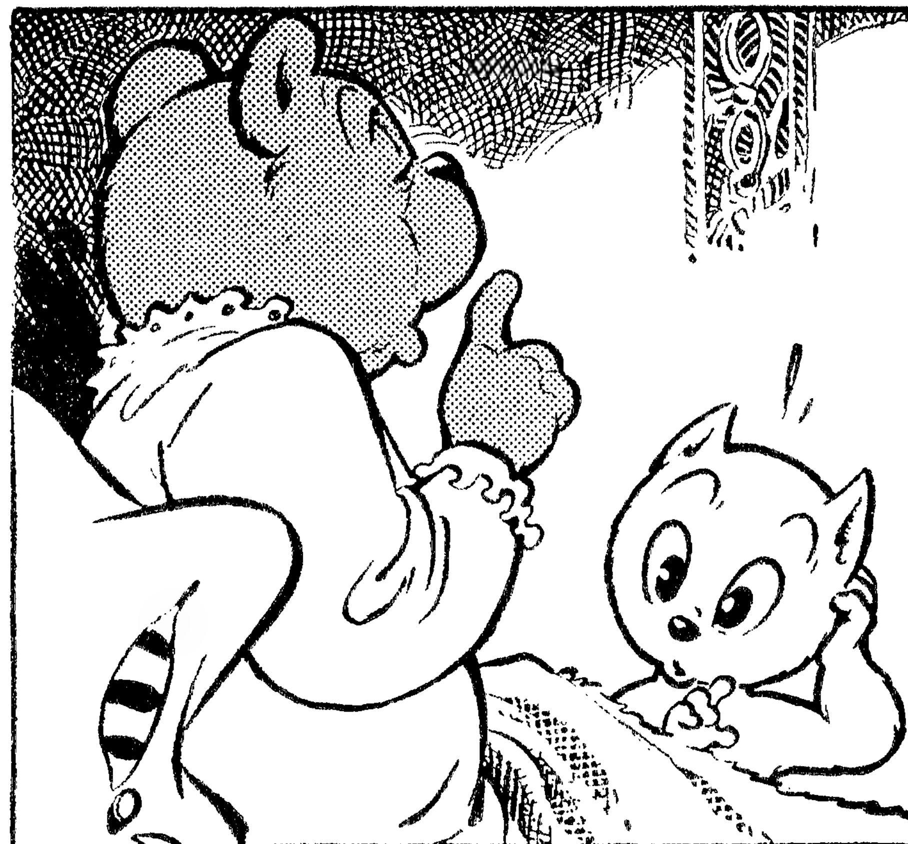
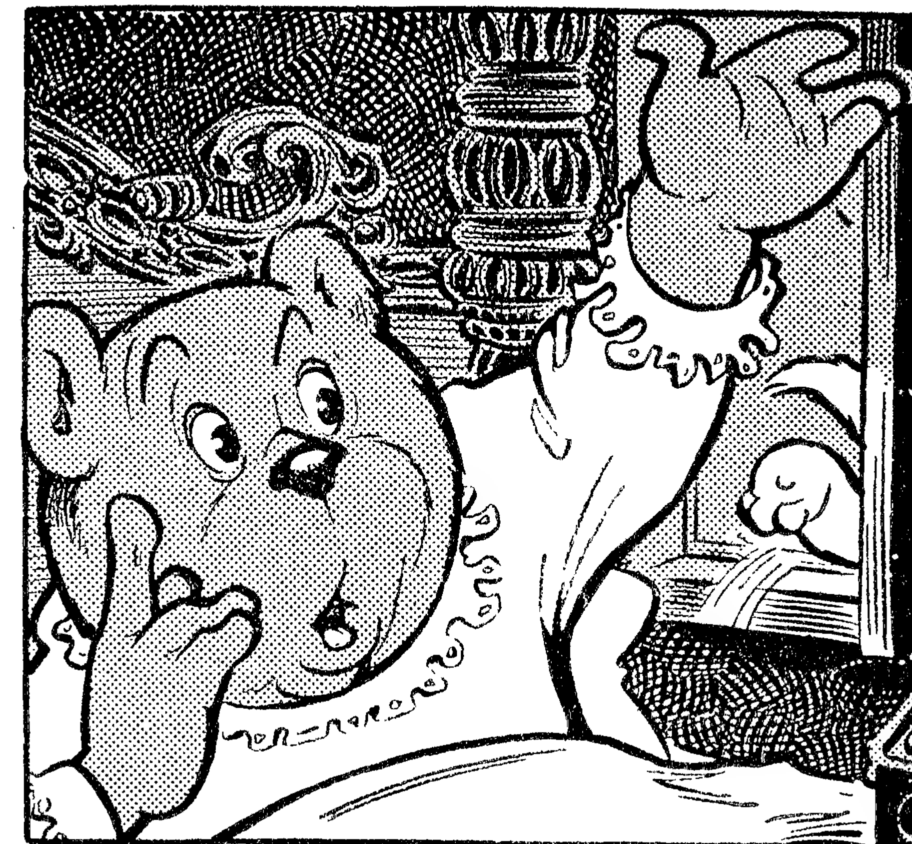
Op dat moment ging het licht in heer Bommels slaapkamer aan en dat bracht Tom Poes op een idee.

„Ik zal hem ongemerkt mee zien te krijgen," dacht hij. „Hij moet uit dat raam klimmen zonder dat Slagslager het merkt en dan moet hij een poosje naar zee om eens lekker uit te waaien!"

Zonder geluid te maken klom Tom Poes langs een regenpijp omhoog en hees zich op tot voor het slaapkamerraam.

Heer Bommel lag reeds te slapen en de onderwijzer, die juist het luidsprekertje onder zijn kussen had aangezet liep op zijn tenen het vertrek uit....

Tom Poes wachtte totdat de deur achter de heer Slagslager was dichtgevallen. Toen schoof hij het raam omhoog en klom naar binnen.

„Heer Ollie!" fluisterde hij dringend. „Heer Ollie!"

Maar zijn vriend werd niet wakker. Het luidsprekertje murmelde onverstaanbaar onder het kussen en heer Bommel glimlachte in zijn slaap.

„P maal v is gelijk aan r maal t...." mompelde hij.

„Heer Ollie!" siste Tom Poes. Hij trok ongeduldig aan een arm, totdat heer Bommel lodderig de ogen opende.

„Kom mee!" zei Tom Poes zachtjes. „Laten we 'm smeren! Doe Uw jas aan en kom mee! Als we door het raam klimmen merkt die Slagslager het niet...."

„Aha!" zei heer Ollie rechtschietend. „Maar deze formule is nu aanmerkelijk verbeterd!"

„Ach wat formule!" zei Tom Poes. „Schiet nu op en roep niet zo hard! We gaan naar de zee!"

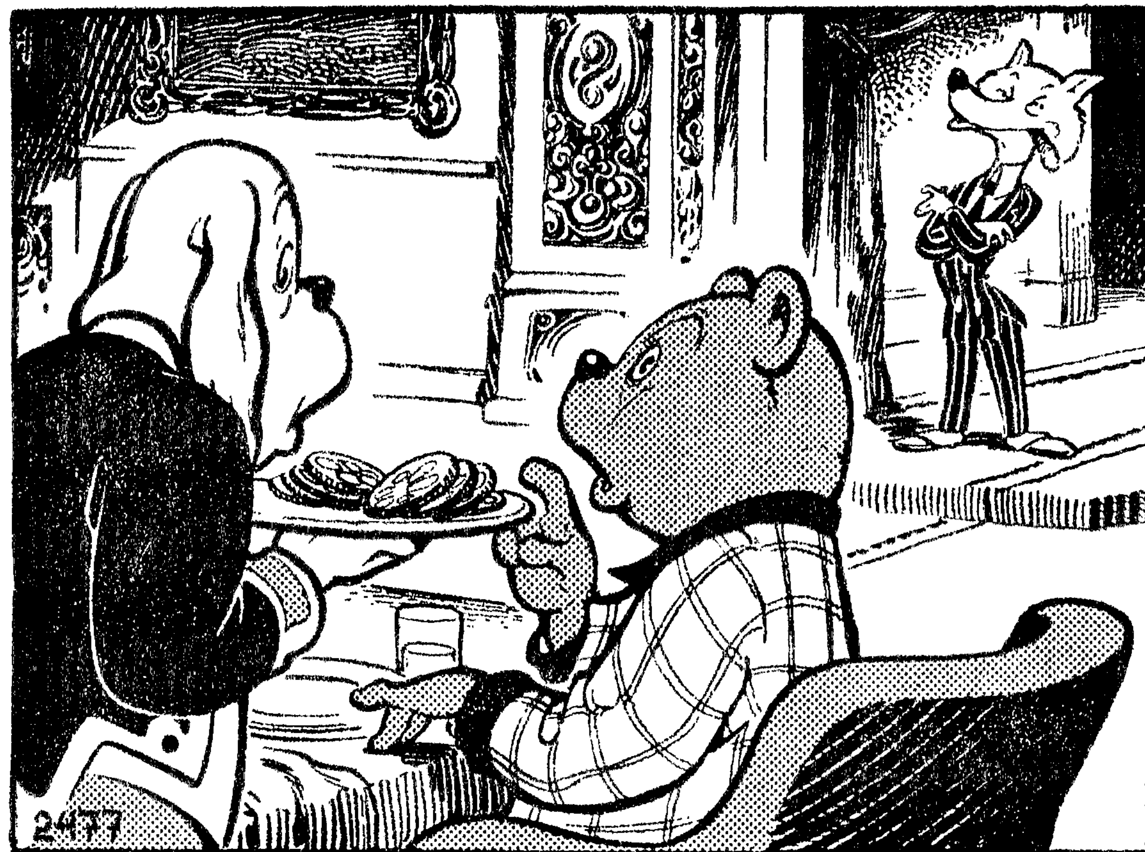
„Men heeft de grootte van de gasdeeltjes en hun onderlinge aantrekking ingevoerd!" hernam heer Bommel die nu klaar wakker was en op zijn praatstoel raakte.

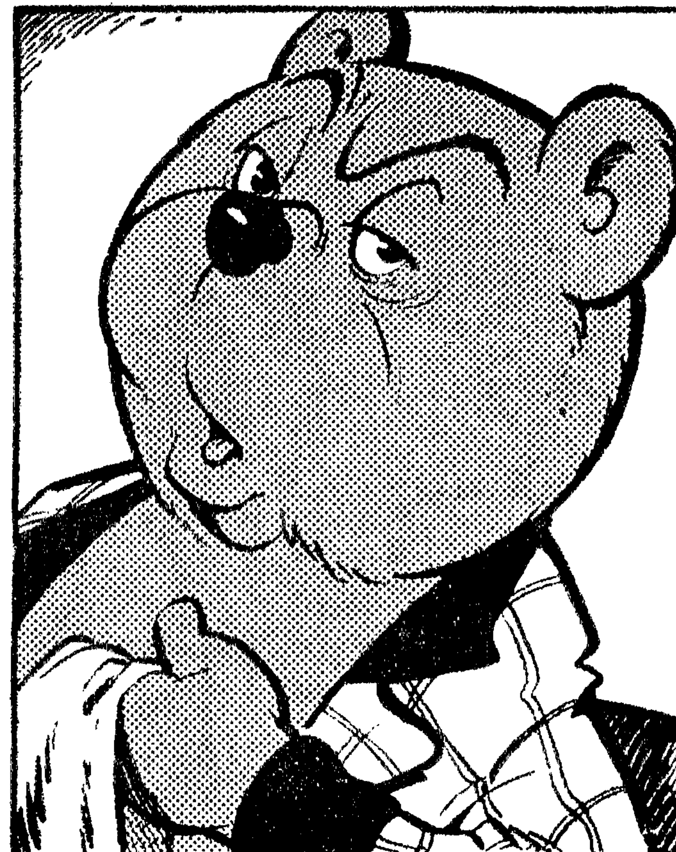
„De vergelijking wordt nu: v min a maal p plus b, het geheel maal v kwadraat is gelijk aan r maal t!"

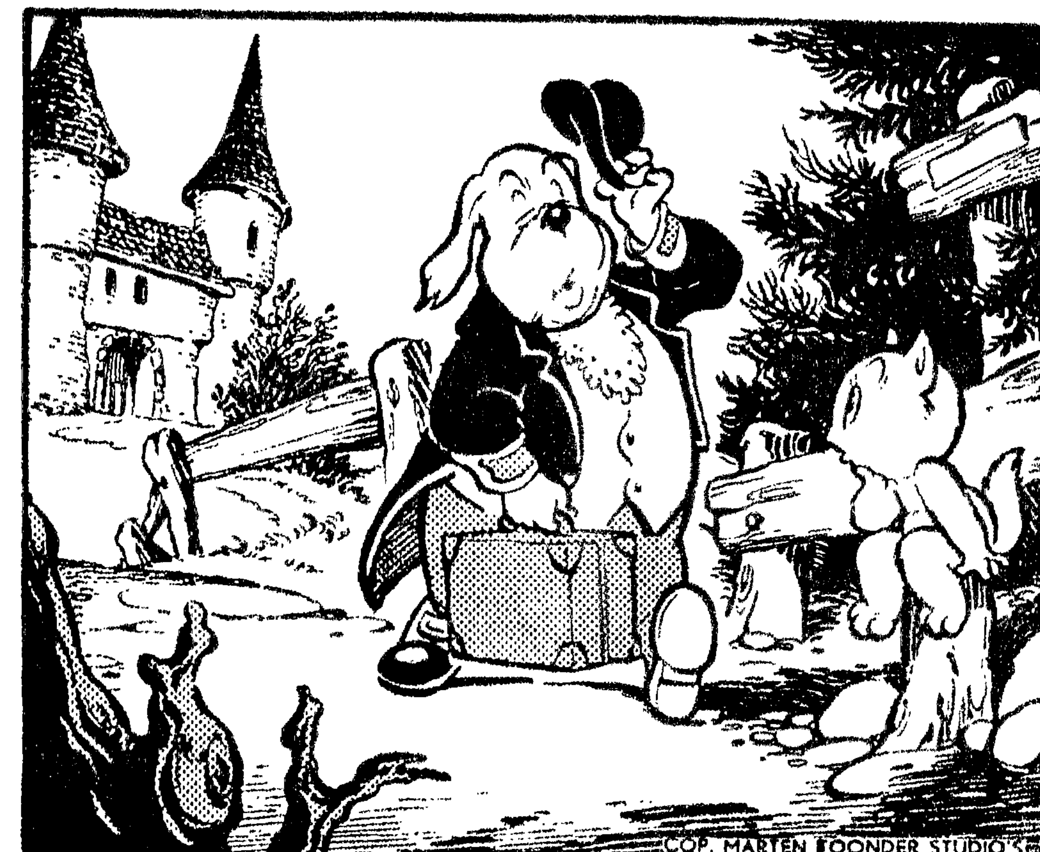
„Stil toch!" drong Tom Poes aan. „Schei nu uit met die onzin en kom mee!"

„Onzin?!" riep heer Ollie verontwaardigd. „Maar dit is toch een verbetering die zelfs de leek moet opvallen, jonge vriend! Wanneer men de spanning, het volume en de temperatuur van gassen vroeger voorstelde als...."

Tom Poes luisterde niet langer. Hij begreep, dat het hopeloos was en daarom liep hij schouderophalend naar het raam en verdween in de nacht....

Door de vele lessen en het harde leren was heer Bommel in een toestand van half-waken geraakt. Min of meer versuft stond hij 's morgens op om zich mompelend naar zijn studeervertrek te begeven. Het is dan ook de vraag of hij zich het nachtelijk bezoek van Tom Poes nog herinnerde toen hij de volgende morgen aan het ontbijt verscheen. Hij knikte afwezig en staarde toen naar de schijfjes citroen die Joost hem voorhield.

„Die bevallen me niet," sprak hij.

„Het spijt me," zei de trouwe bediende. „Maar ik kan het me voorstellen, heer Olivier. Zal ik niet liever weer een bordje pap voor U klaarmaken? Net als vroeger?"

„Deze schijven," hernam heer Ollie, „zijn ellipsvormig. Zij hebben dus een defect van de zijdenverhouding. Het vierkant op de ordinaat is elliptisch aan te passen aan de zogenaamde orthia, doch. . . ."

„Excuseer. heer Olivier!" zei Joost onthutst. „Ik ben op school niet verder gekomen dan de repeterende breuken."

„Zo," zei heer Bommel. „Repeterende kettingbreuken, die hun wijzergetallen herhalen, waarschijnlijk? Hm! Zulke cijfers wòrden gerepeteerd, Joost. Onthoud dt!"

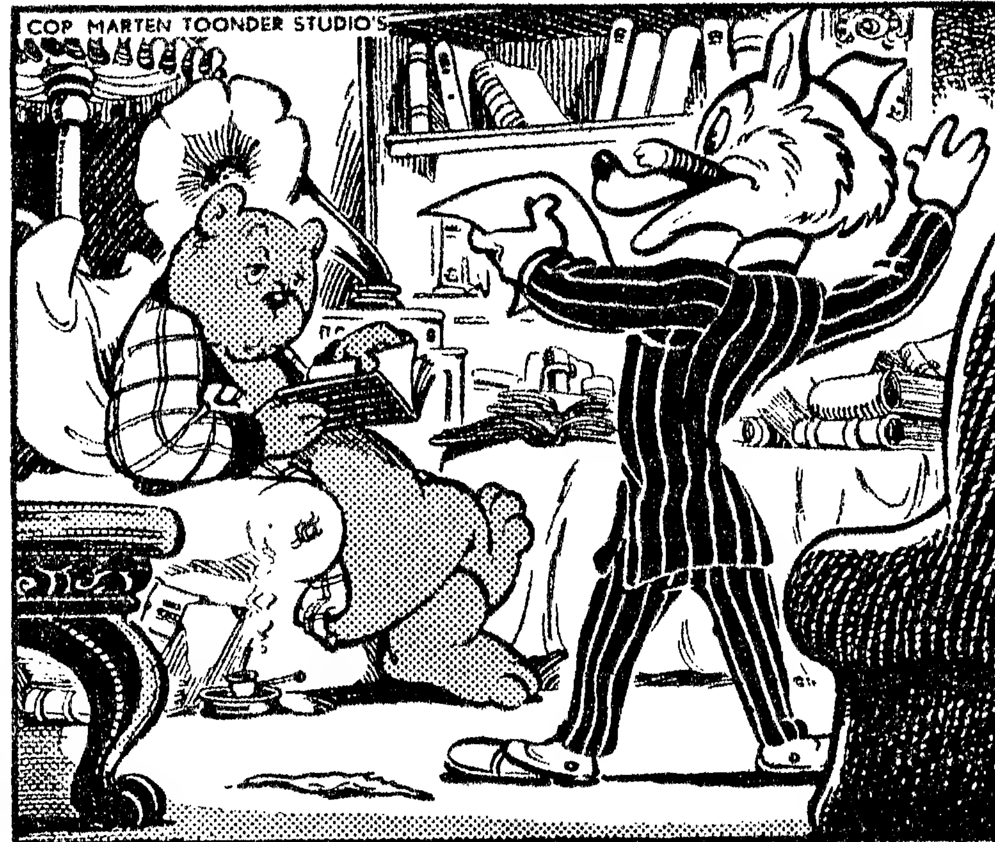
De brave knecht boog zwijgend en verliet het vertrek. Hij begaf zich naar zijn kamer, pakte zijn koffertje, zette een platte bolhoed op en schreed toen waardig het huis uit.

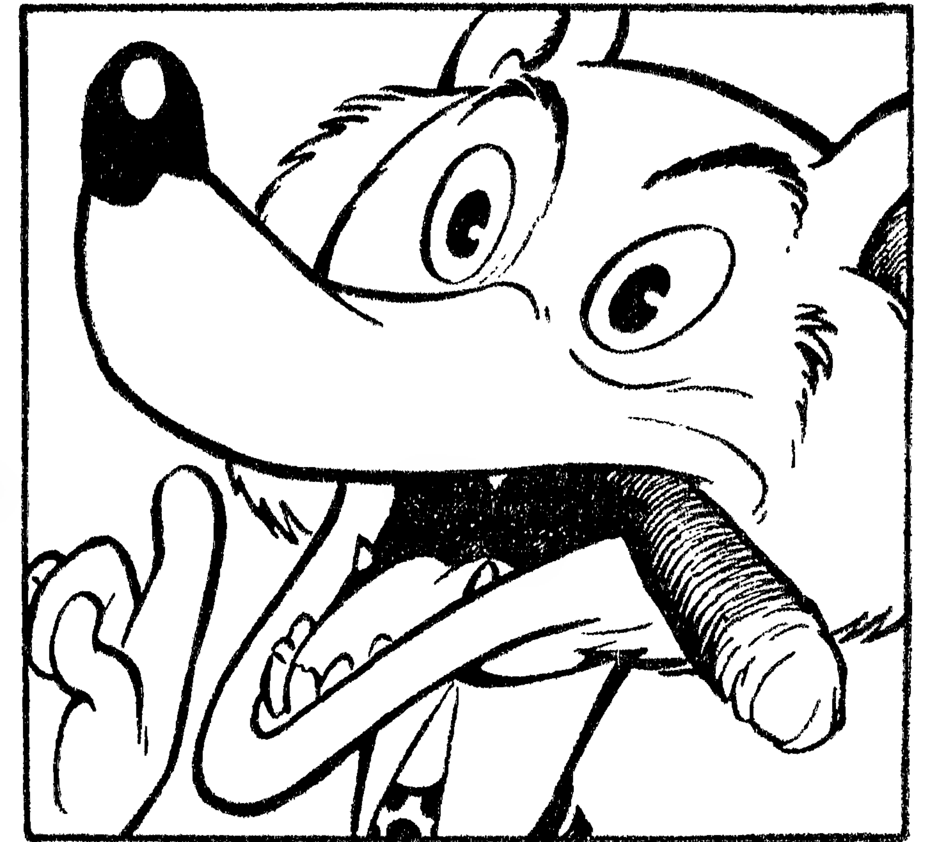
Op de weg gekomen zag hij Tom Poes op een paaltje zitten.

„Goede morgen, jonge heer," zei hij. „Ik moet voorlopig weer afscheid nemen. Het wordt me te veel, met Uw welnemen. Ik kan veel verdragen, maar repeterende wijzerbreuken stijgen me naar de keel, als ik me zo mag uitdrukken."

„Ik begrijp het," zei Tom Poes somber. „Dat is voor niemand uit te houden."

„Er moet iets gedaan worden," zei Tom Poes na enig nadenken. „Heer Bommel is zichzelf niet meer. Als hij zo doorgaat zal niemand hem binnenkort herkennen. We moeten hem redden van dat slaagsysteem, Joost!"

„Ik kan U helaas niet helpen," zei de trouwe knecht. „Deze beproeving is te zwaar voor mij, vrees ik. Maar ik hoop, dat het U lukt. Ik neem mijn intrek bij een achternicht, die hier in de buurt woont. En als U heer Olivier uit de klauwen van de cursus gered hebt, kom ik terug. Tot ziens, jonge heer!"

Hij lichtte zijn dophoed en liep de weg af. Heer Bommel had intussen helemaal niet in de gaten, dat zijn brave bediende verdwenen was. Na het eten van enige schijfjes citroen was hij weer in zijn boeken gedoken om het vraagstuk van de involutie te bestuderen.

Daarin werd hij echter gestoord door zijn onderwijzer.

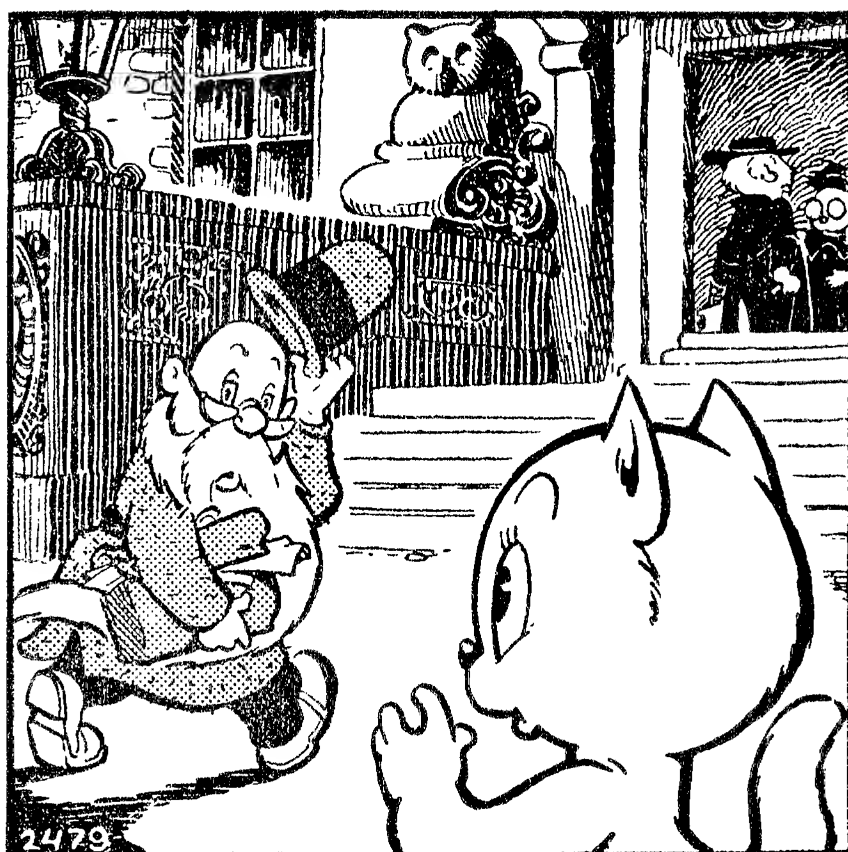
„U hebt aardige vorderingen gemaakt, mijn waarde!" zei die prijzend. „U bent zó goed opgeschoten, dat ik een kans durf wagen om U te laten slagen!"

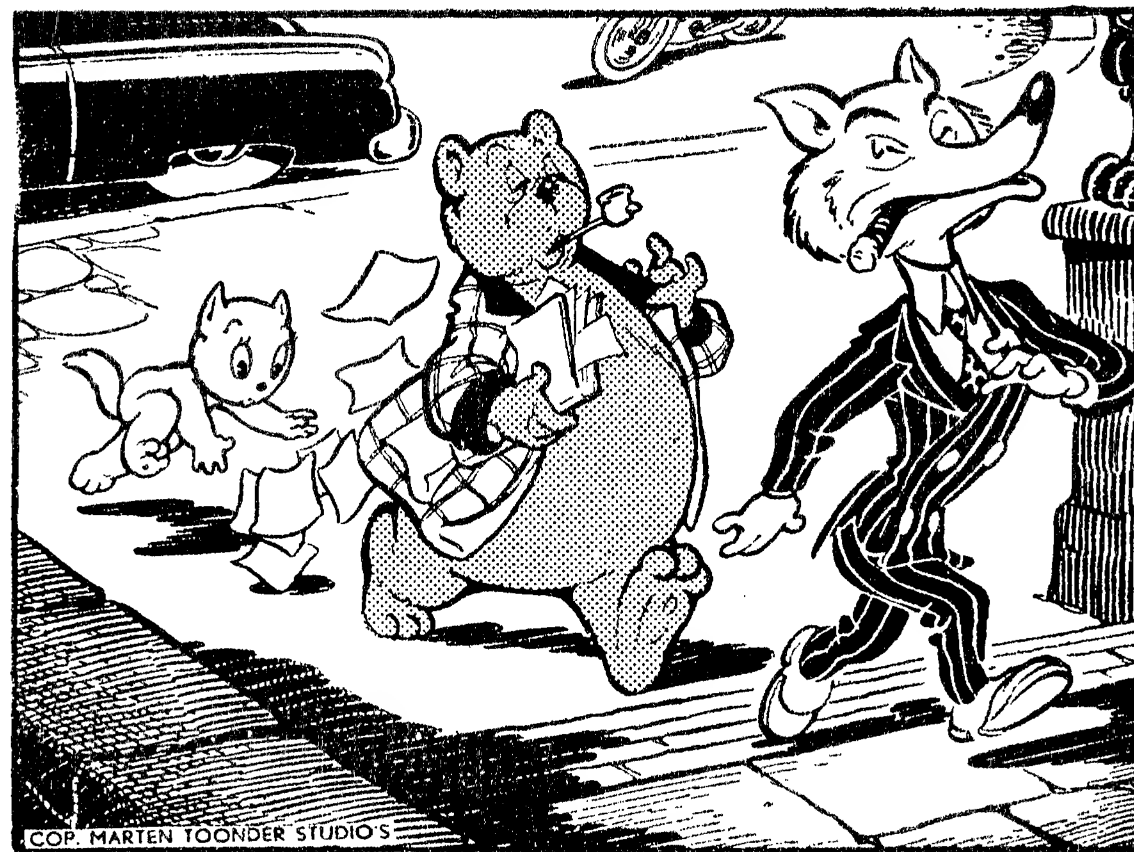
„Hem, slagen?" vroeg heer Ollie. „Oh.... slagen, ja, ja. Twee conjectieve projectieve puntenreeksen...."

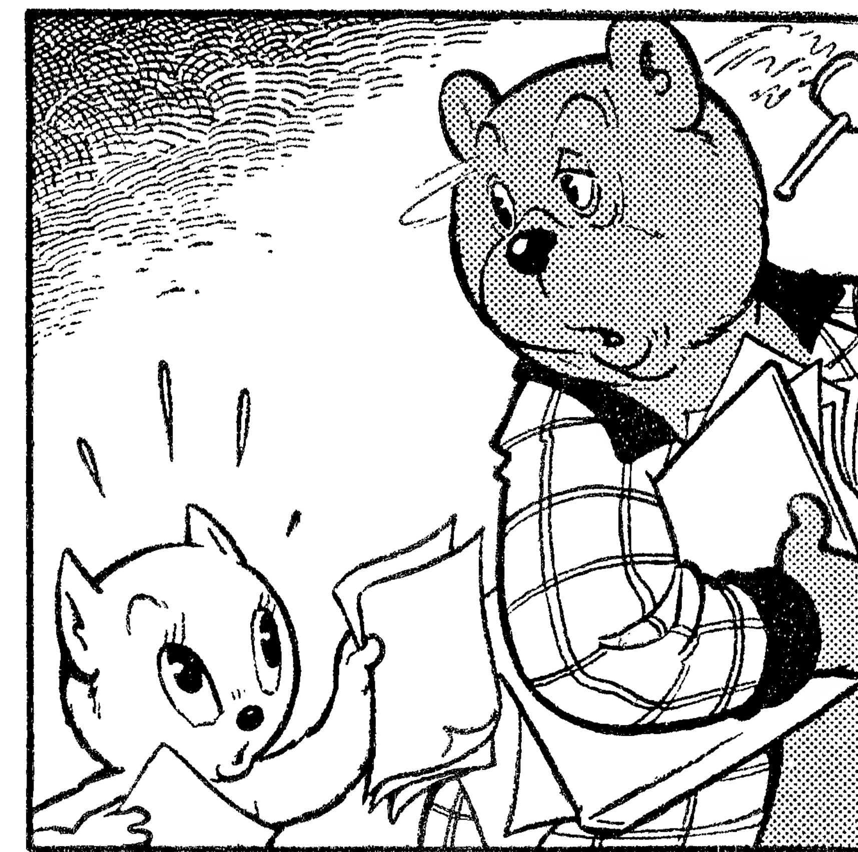
„Wacht even," hernam de heer Slagslager. „Ik heb hier een uitnodiging voor U voor het houden van een lezing. De universiteit van Rommeldam zoekt een hoogleraar in de wis- en natuurkunde...."

„Zo, zo," mompelde heer Ollie afwezig. „U stoort me. Het houden van lezingen is zonde van de tijd."

„Nu gaat U te ver," zei de leraar streng. „U moet slagen — dat is het enige wat belangrijk is!"

Tom Poes had nu weer in de krant gelezen, dat heer Bommel voor de professoren van de Rommeldamse Universiteit een lezing zou houden. Daarom zorgde hij, dat hij op tijd voor de ingang stond, om zijn geleerde vriend naar binnen te zien gaan. Want hij had het vaste plan om hem uit het Slaagsysteem te redden.

Het scheen overigens een belangrijke lezing te zijn. Er liepen tenminste heel wat geleerde heren naar binnen en de auto's reden af en aan.

„Ach! Der jonge Tom Poes!" sprak een van de professoren, de hoed lichtend. „Is het dan waar dat der Boml een nieuwer graviteitstheorie heeft gevonden? Is het waar, dat hij der stelling van Nierstein omgeworpen heeft?"

„Ik weet het niet," zei Tom Poes. „Het is best mogelijk, want hij ziet er slecht uit."

„We zullen zien, we zullen zien," zei de professor, naar binnentredend

Op dat moment reed de glanzende wagen van de heer Slagslager voor. De onderwijzer stapte uit en haastte zich naar het gebouw om nog een en ander te regelen. Heer Bommel volgde. Hij knipperde wat onwennig tegen het zonlicht, dat hij nu reeds vele dagen niet meer gezien had en keek schuw naar het publiek. Daarop klemde hij zijn papieren onder de arm en liep met onzekere tred op de stoep af. Hij mompelde in zichzelf toen hij Tom Poes passeerde.

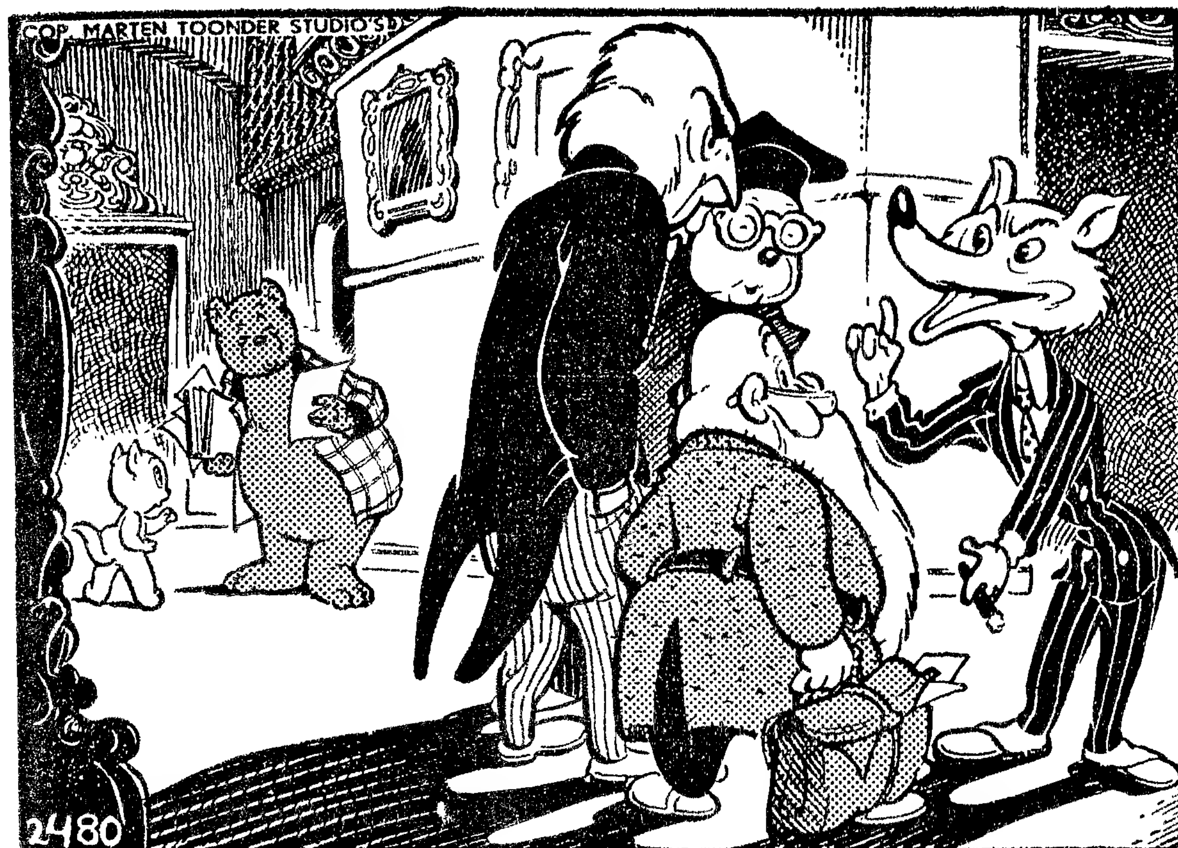
„Heer Ollie!" riep Tom Poes. „U verliest wat!"

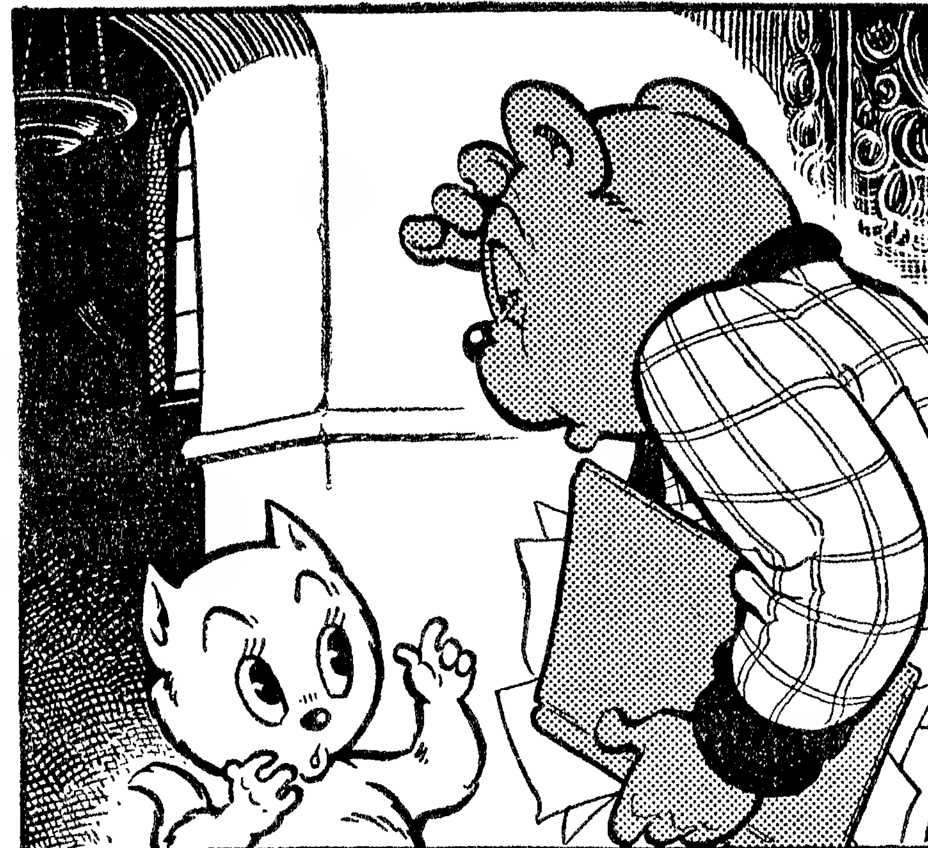
„Huh?" zei heer Bommel opschrikkend. „Wah.... wat?"

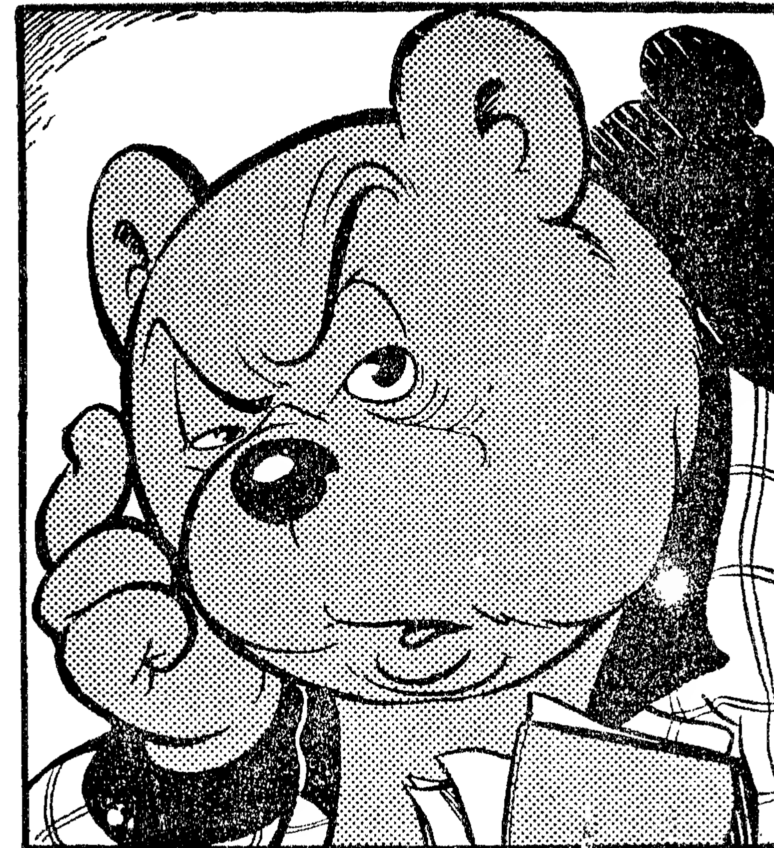
„Uw papieren!" riep Tom Poes, de wegdwarrelende blaadjes oprapend. „U bent een beetje verstrooid, geloof ik."

De geleerde frommelde zijn paperassen slordig onder de arm en staarde toen naar zijn jonge vriend.

„Wel," mompelde hij, zich over het voorhoofd strijkend. „Als dat Tom Poes niet is?"

De heer Slagslager was inmiddels met fiere tred de universiteit binnengelopen en keek onderzoekend rond.

„Is alles in orde?" vroeg hij. „Het lessenaartje en de waterkaraf? Kunnen de gordijnen een beetje dicht? De heer Bommel kan dat felle zonlicht niet verdragen. Kan die deur daar gesloten worden? Het tocht hier een weinig en de heer Bommel heeft een hekel aan tocht op het hoofd. Het is slecht voor zijn pas-ontwikkelde lobben."

„Kolossaal!" zei professor Prlwytskofsky. „Der Boml is wel zéér gevoelig, wat?"

„Erg gevoelig," gaf de leraar toe. „Het vele studeren heeft zijn zenuwen nogal gespannen, vrees ik. Vooral de lobben hebben daarvan te lijden!"

Voor de deur stond heer Ollie zelf intussen met Tom Poes te praten.

„Ik weet niet wat er met mij is," sprak hij klagelijk. „Wij Bommels zijn erg gevoelig — maar deze zware hoofdpijnen heb ik nooit eerder gehad. Zonlicht kan ik niet verdragen en tocht doet mij pijn. Na een klein beetje eenvoudig denkwerk begint het al te kloppen in het achterhoofd...."

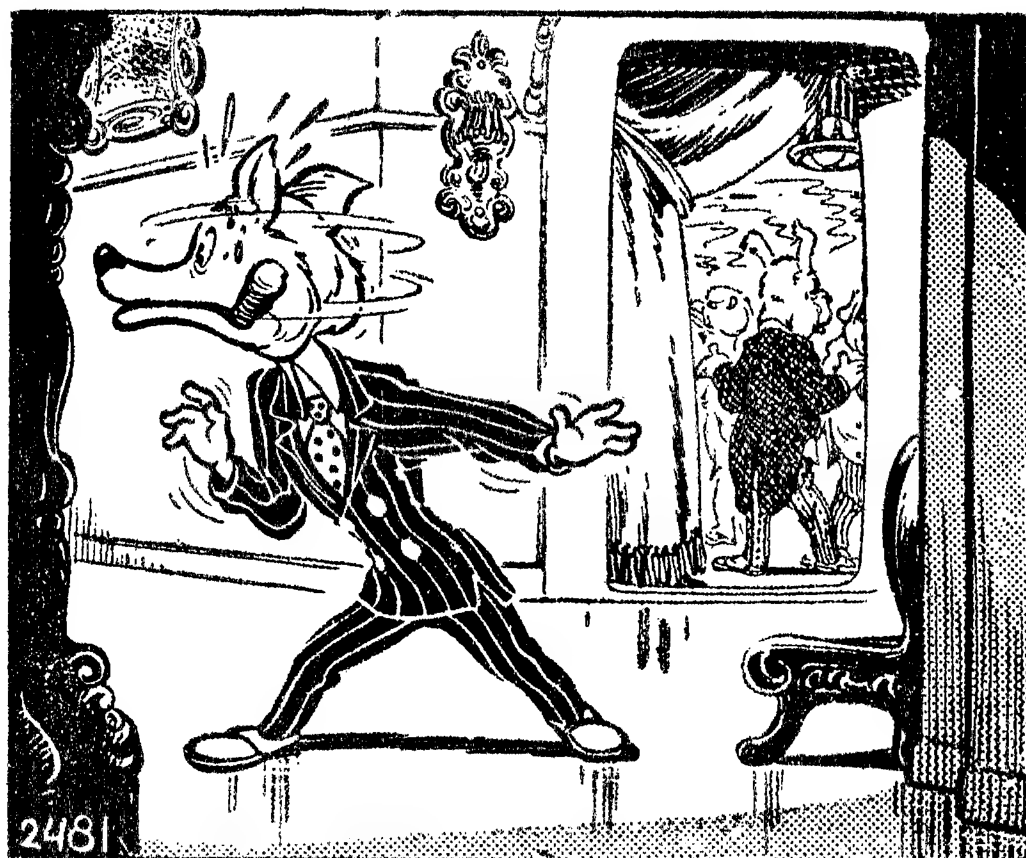
„Het is Uw eigen schuld!" zei Tom Poes. „Alles komt van die wens!"

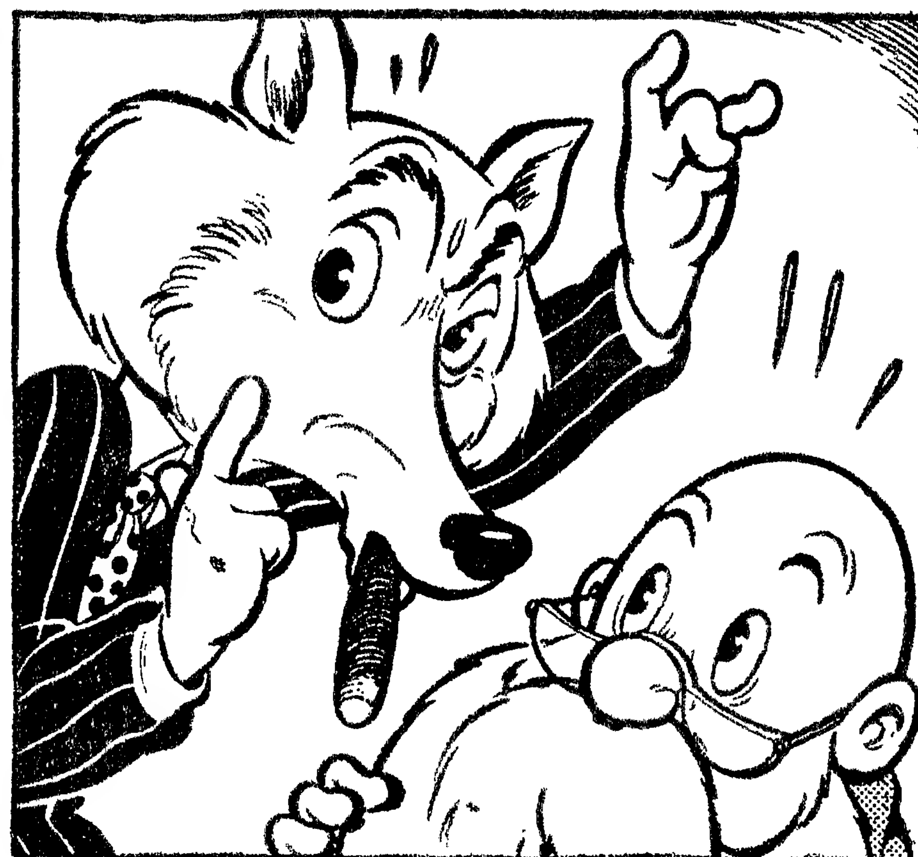
„Wens?" vroeg heer Bommel. Hij streek zich nadenkend over de schedel en herhaalde: „Wens? Wat bedoel je?"

„Uw wens om te slagen!" zei Tom Poes ongeduldig. „Toen we in die wensgrot waren, U weet wel!"

„Wensgrot...." mompelde heer Ollie vaag. „Wacht eens.... een wensgrot, ja, ja! Nu je het zegt, herinner ik me zo iets. Ach, die eeuwige hoofdpijn ook. Ik vergeet alles, jonge vriend."

„Ik weet wat," zei Tom Poes. „We moeten terug naar die grot om de wens ongedaan te maken. Dan gaat Uw hoofdpijn vanzelf over...."

Onderwijl was in de zaal nu alles klaar gemaakt voor de ontvangst van heer Bommel. De gordijnen waren gesloten en de professoren waren gaan zitten en het enige wat er nu nog ontbrak was de geleerde zelf. De heer Slagslager liep zenuwachtig op de gang heen en weer.

„Waar blijft hij?” mompelde de onderwijzer gejaagd. „Ach, ik had hem niet uit het oog moeten verliezen. Hij is zo verstrooid en vergeetachtig. Wie weet waar hij naar toe is gegaan....”

Een van de professoren, die ongeduldig werd, trad naar buiten en sprak de leraar aan.

„Wanneer maakt der Boml ene aanvang?” vroeg hij.

„Direct!” verzekerde de heer Slagslager. „Hij is even verdwenen, maar hij komt zó terug. U begrijpt, hij is een wereldvreemd geleerde....”

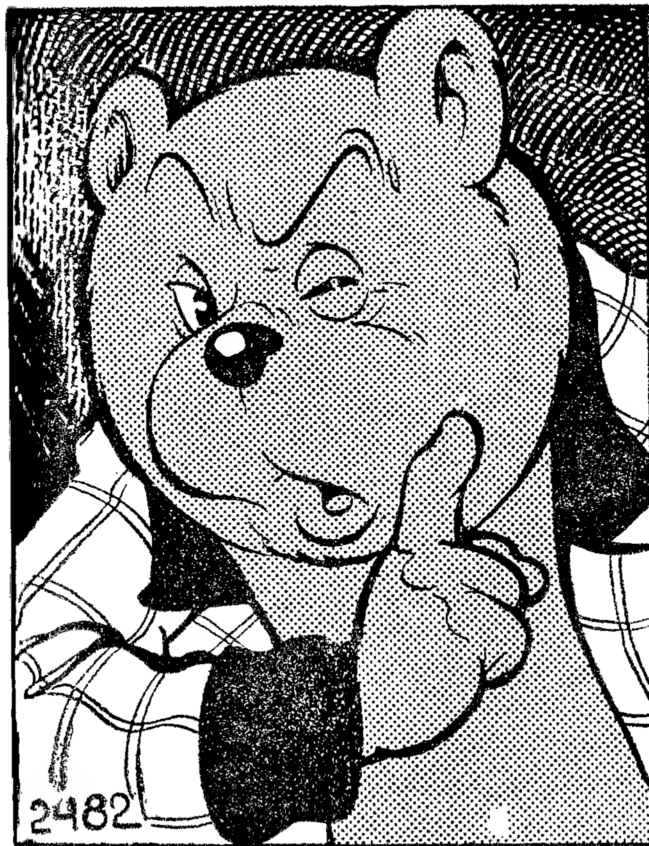
„Ja, ja, ik begrijp,” zei de professor. „Dat ben ik ja ook. Maar ik heb weinig tijd en ik wil nu die nieuwe wet van der zwaartekracht horen. Weet U zeker, dat der Boml niet vergeten is, wat hij wilde zeggen?”

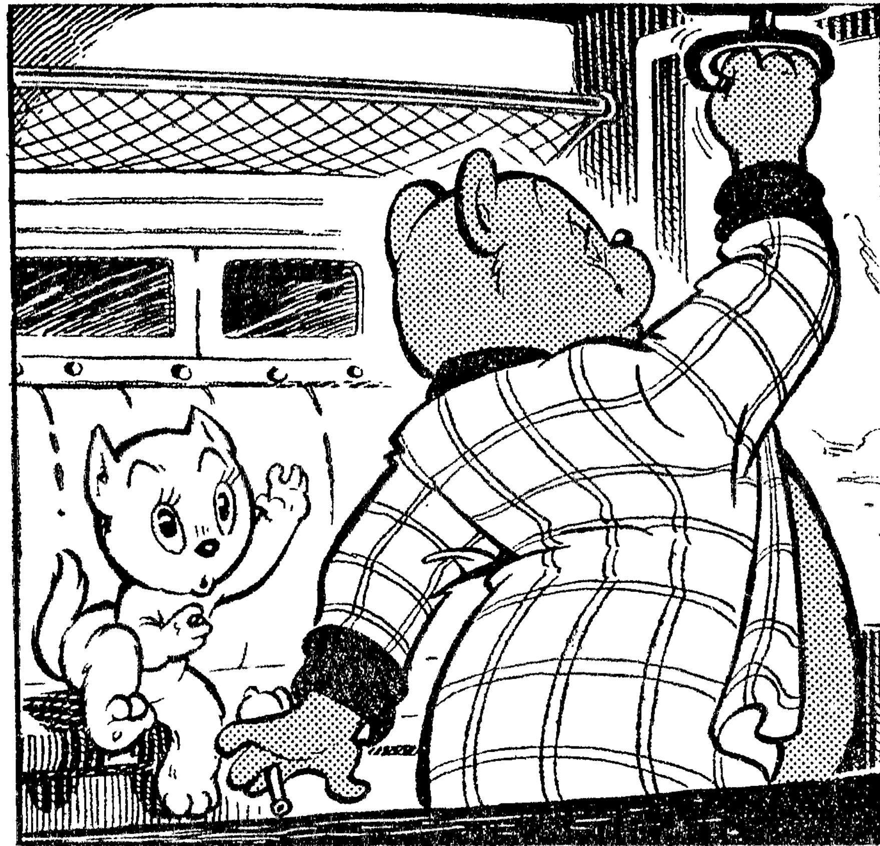
„Geen denken aan,” riep de onderwijzer uit. „Een ogenblikje slechts — hij komt zó!”

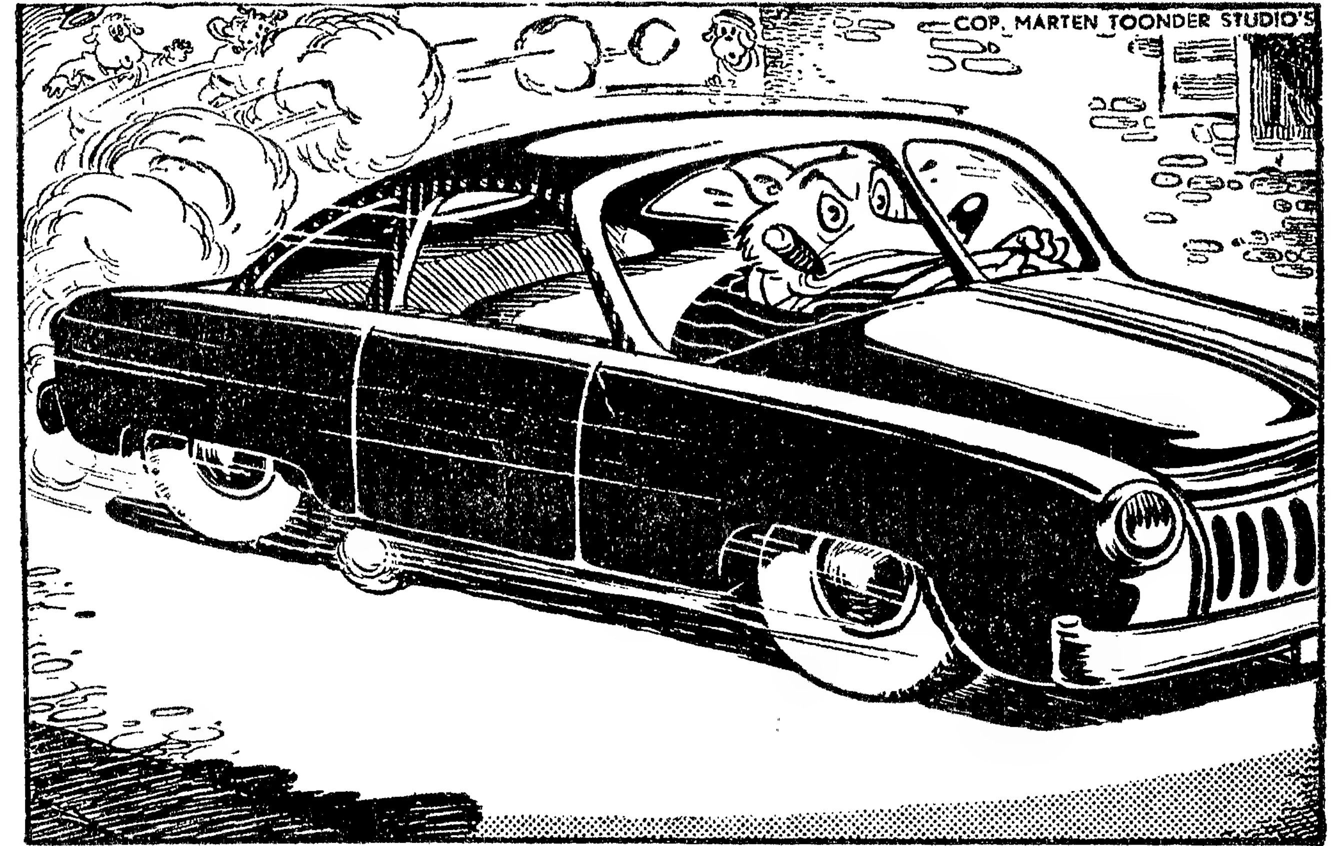
Maar dat was niet waar. Want op dat moment zat heer Ollie met Tom Poes in de trein die hem naar de bergstreek moest brengen.

„We rijden al,” zei Tom Poes verheugd. „Over een paar uurtjes zijn we weer bij de wensgrot, heer Bommel!”

„De wensgrot?” vroeg heer Ollie. „O, ja, de wensgrot! Vreemd, ik heb het gevoel, dat ik ergens anders moest zijn....”

Een poosje staarde heer Bommel naar het voorbijschietende landschap. Hij streek zich bekommerd over de schedel en praatte in zichzelf.

„Ik weet zeker, dat ik ergens moest zijn," prevelde hij, „maar ik ben vergeten waar! Die eeuwige hoofdpijn ook...."

„Over een paar uurtjes is het wel over," zei Tom Poes. „Wanneer we maar eenmaal in die wensgrot geweest zijn!"

Doch heer Ollie luisterde niet.

„Het komt van de wiskunde," sprak hij. „Men kan maar aan één ding tegelijk denken en als men wiskunde studeert vergeet men de rest, als je begrijpt wat ik bedoel. Men krijgt een wiskundig exces."

„Ga nu maar gemakkelijk zitten," drong Tom Poes aan. „Kijk eens wat een mooie bomen daar staan!"

„Wiskundig exces," hernam heer Bommel peinzend, „dat is het sferisch exces van een boldriehoek. Het bedrag waarmee de som der hoeken honderdtachtig graden overtreft!"

„Kalm, heer Ollie," zei Tom Poes ongerust. Kijk eens...."

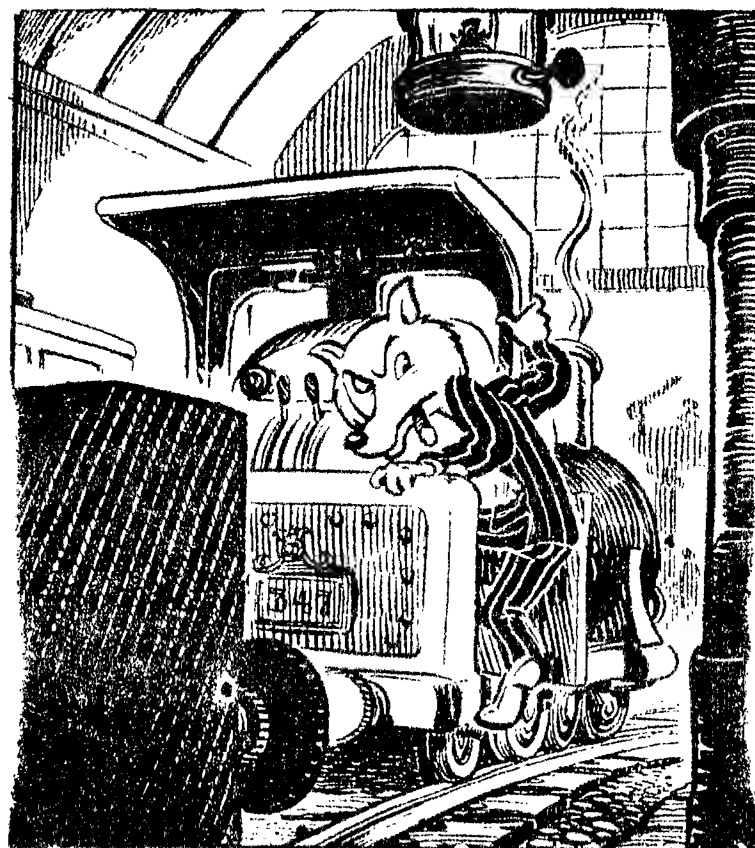
„Nu weet ik het!" riep heer Bommel opspringend. „Ik moet een lezing houden! Een lezing over de zwaartekracht! Ik zit hier verkeerd! Ik moet terug!" En voordat Tom Poes hem kon tegenhouden greep de wereldvreemde geleerde de noodrem en trok er met een forse ruk aan.

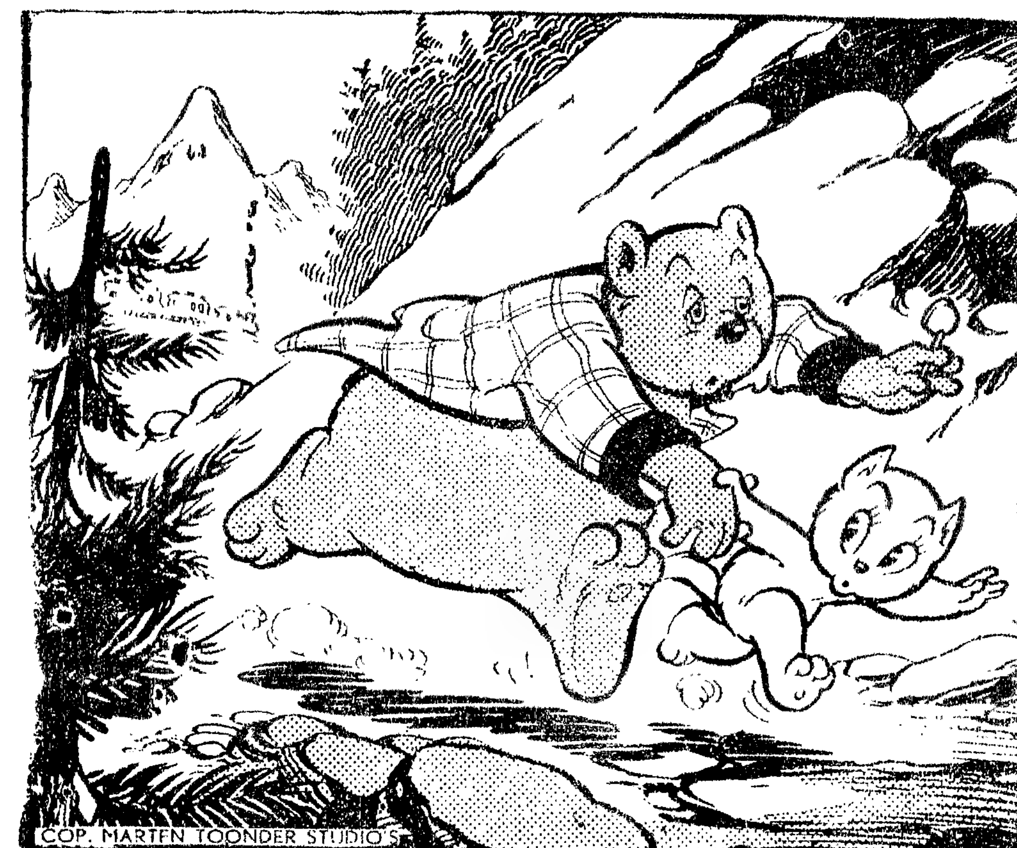
Intussen had de heer Slagslager niet stilgezeten. Toen zijn leerling niet kwam opdagen was hij de universiteit uitgehold en had aan iedere voorbijganger gevraagd waar heer Bommel was. Op die manier kwam hij te weten, dat de verstrooide heer een taxi naar het station had genomen.

Een ogenblik stond hij als door de bliksem getroffen. Doch toen herstelde hij zich.

„Alles is nog niet verloren!" mompelde hij. „Ik heb nog twee dagen!"

Daarop nam hij een taxi naar het station en stormde op de beambte af die het vertrek der treinen regelde.

„Ik zoek een heer in een geruite jas!" riep hij. „Een zwaargebouwd heer, die erg verstrooid is. Hebt U hem niet gezien?"

„U bedoelt waarschijnlijk heer Bommel," zei de chef. „Die heeft de trein naar de bergen genomen als ik me niet vergis."

„Naar de bergen?" riep de onderwijzer handenwringend. „Wanneer gaat de volgende? Ik moet achter hem aan!"

„Dat is jammer," hernam de ambtenaar, de schouder ophalend. „De volgende gaat morgenochtend pas."

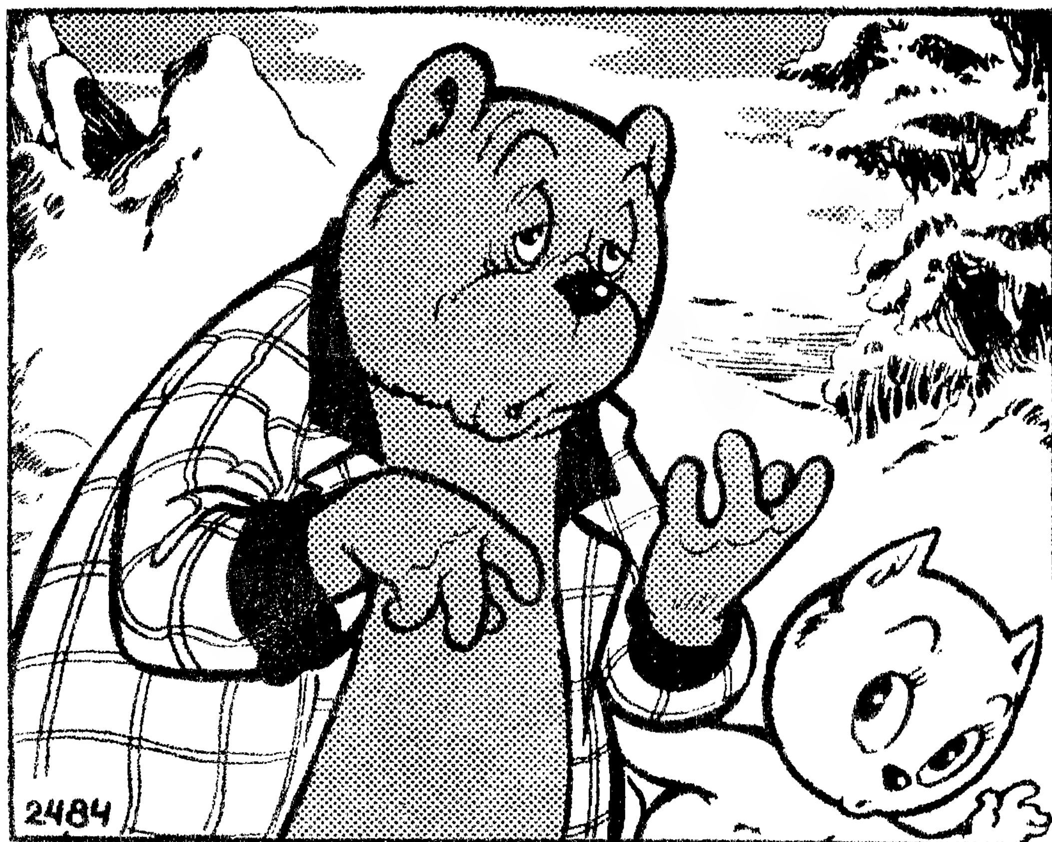
De leraar stiet een gesmoorde kreet uit. Gejaagd snelde hij over het perron, totdat hij de kop van het station bereikt had. Daar stond een eenzame locomotief onder stoom en toen wist hij, dat hij nog niet verslagen was. Na een snelle blik om zich heen geworpen te hebben sprong hij op de machine en begon het mechaniek te onderzoeken.

„Deeltje vijfendertig," prevelde hij. „Hoe word ik een geslaagd machinist? Juist, ja.... deze handle!"

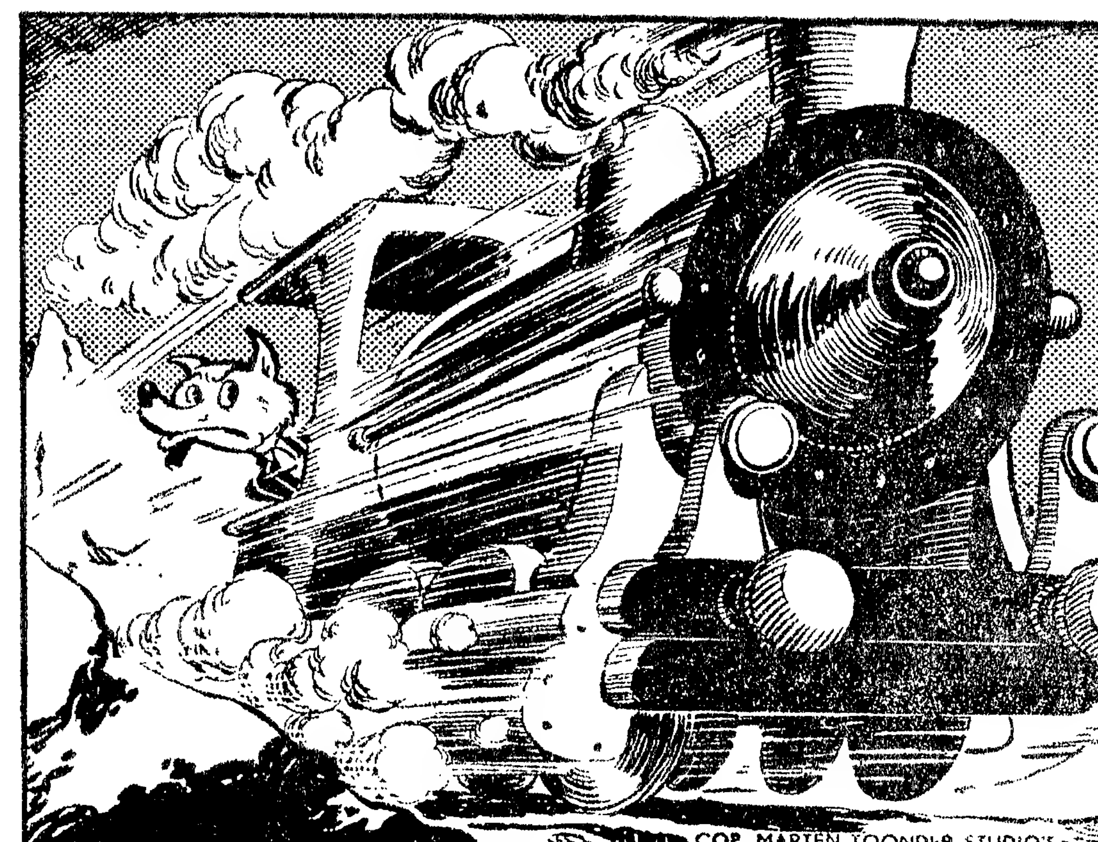
Intussen was de trein waar heer Bommel en Tom Poes in zaten knersend en gillend tot stilstand gekomen. Tom Poes begreep, dat hij vlug iets moest doen want trekken aan de noodrem is nu eenmaal strafbaar. Daarom pakte hij heer Bommel bij een arm en trok hem mee de wagen uit.

„Ik moet terug!" riep heer Ollie verward. „Ik moet een lezing houden!"

„Straks!" hijgde Tom Poes. „We gaan eerst even een eindje lopen!"

Tom Poes en heer Bommel renden ademloos door de bergachtige landstreek. De trein was al lang uit het zicht en de streek was kaal en eenzaam.

„Dit houd ik niet vol," hijgde heer Ollie, de pas inhoudend.

„Wat wil je toch, jonge vriend? Wat is dit toch voor een gedraaf door de bergen? Ik gebruik veel te veel energie!"

„We gaan naar de wensgrot!" legde Tom Poes uit.

„Energie," hernam heer Bommel, „is actueel, in tegenstelling tot potentieel. Tegenwoordig, sedert Rankine, is het arbeidsvermogen; daarvóór werd energie kracht genoemd. Maar Aristoteles. . . ."

„Daar is een hotelletje!" zei Tom Poes in de verte wijzend.... „Laten we daar gaan overnachten, heer Ollie. Het wordt al donker."

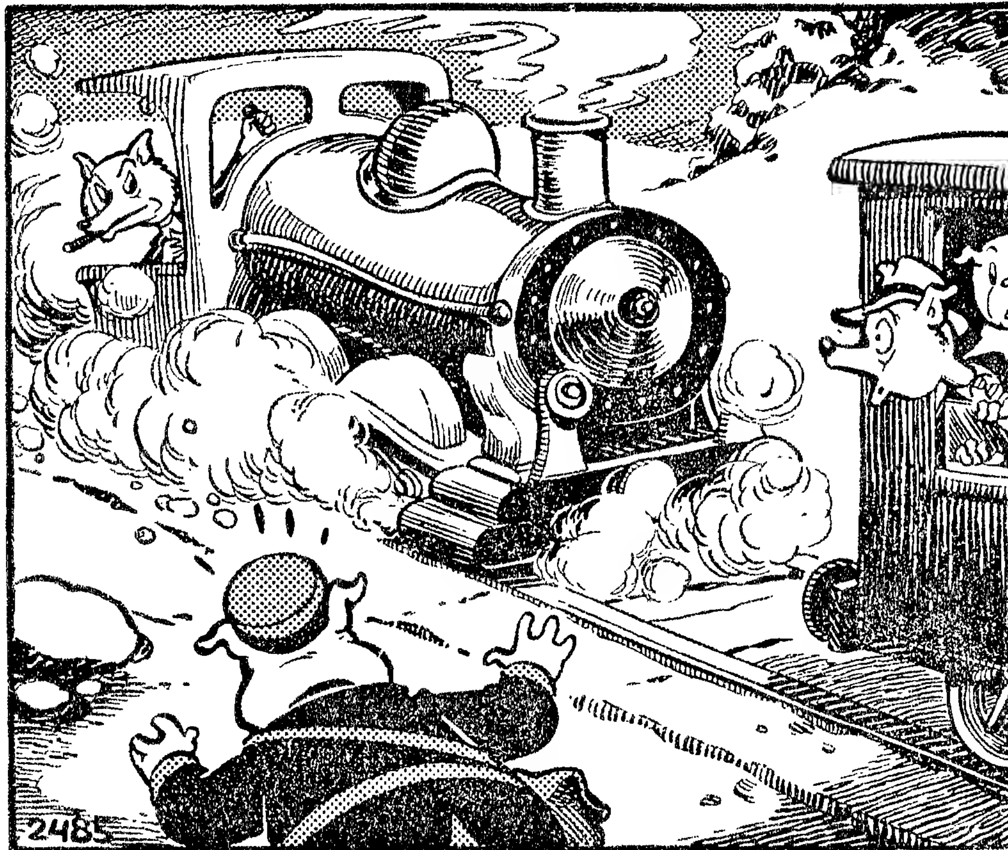
„Het is allemaal zo vreemd," klaagde heer Bommel. „Ik weet zeker, dat ik ergens moest zijn. Maar ik vergeet alles. En dan die voortdurende hoofdpijn!"

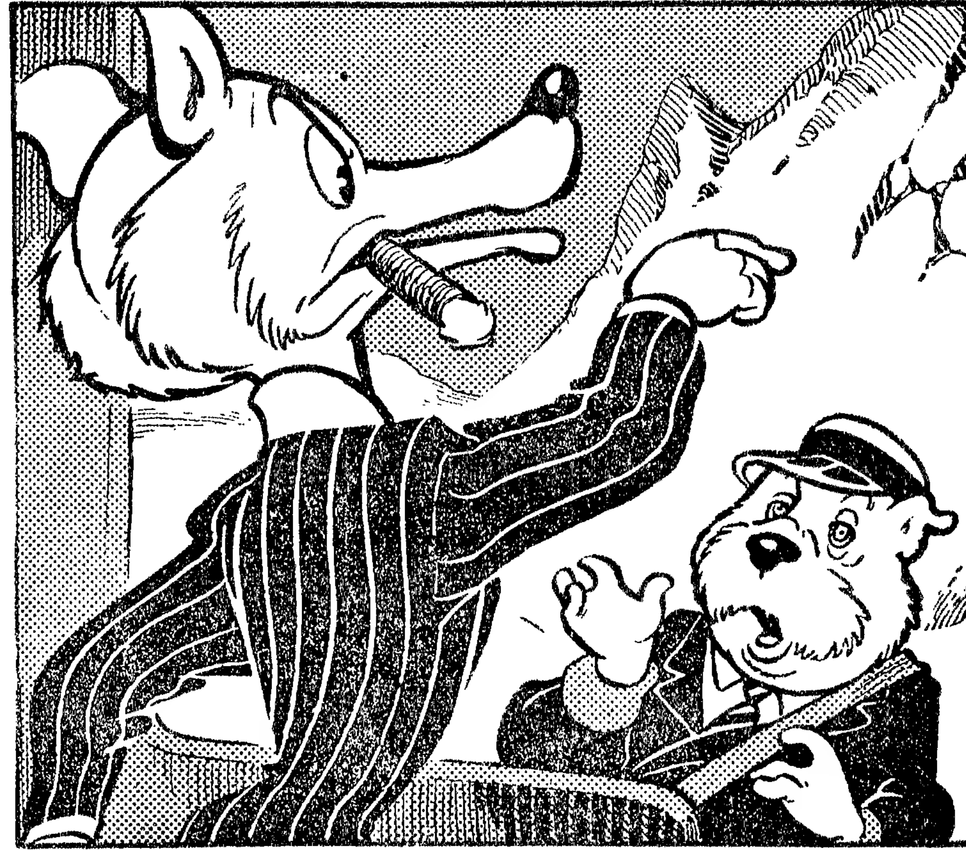
„Dat gaat wel over," zei Tom Poes troostend. „Ga nu maar eerst lekker slapen!"

Zo sprekende trok hij zijn afgematte vriend het herbergje binnen en bestelde kamers voor de nacht.

Intussen dacht de heer Slagslager nog in het geheel niet aan slapen. De voortvarende cursusleider hing met verbeten gelaat uit de locomotief die hij geleend had en speurde de vóór hem liggende rails af.

„Het is nog tijd!" prevelde hij. „Ik heb nog twee dagen om deze botzinnige lodderaar op te sporen en terug te brengen. Hij móet slagen. Als ik een beetje geluk heb kan ik opnieuw een bijeenkomst van de professoren beleggen. En dan zàl die krukkende Bommel zijn lezing houden, al zou dat het laatste zijn wat hij deed!"

Met grote snelheid joeg de heer Slagslager met de locomotief door het landschap. Van tijd tot tijd wierp hij wat kolen in het brullende vuur om dan weer met grimmig gelaat de rails af te turen. Het was een geluk, dat er in deze richting maar weinig treinverkeer was, want de driftige cursusleider had geen oog voor de signalen naast de baan; hij dacht alleen maar aan het inhalen van heer Bommel.

De avond viel toen hij eindelijk de stilstaande trein in de gaten kreeg.

De hoofdconducteur, die nog steeds doende was om degene op te sporen die aan de noodrem had getrokken wendde zich verrast om toen hij het geluid van een remmende locomotief hoorde. Verbluft staarde hij naar de onderwijzer, die van het voertuig sprong.

„Wat moet dat?" vroeg hij. „Wat is dat voor een machine?"

De heer Slagslager maakte meteen een einde aan die lastige vragen. Hij zette één voet naar voren, stak de borstkas vooruit en liet het bekken kantelen.

„Waarom staat Uw trein stil?" vroeg hij met doordringende stem. „Weet U niet, dat er vertraging ontstaat wanneer U niet rijdt?"

De beambte ging onwillekeurig in de houding staan. Hij dacht niet anders of hij bevond zich tegenover de directeur der spoorwegen.

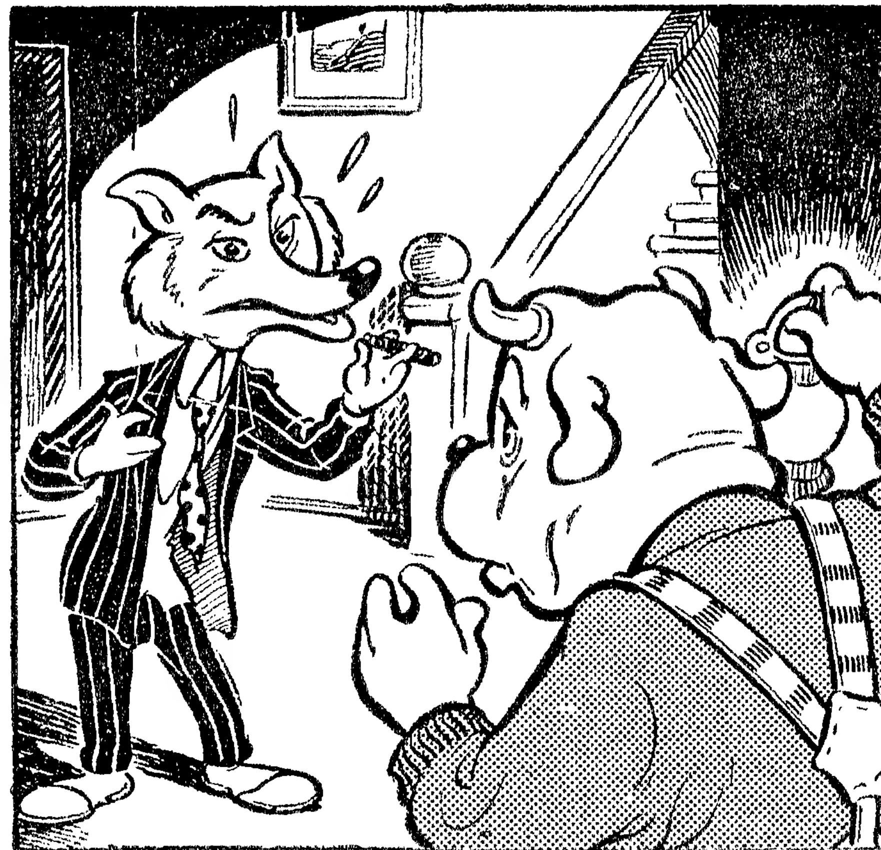
„Er is aan de noodrem getrokken," legde hij haastig uit. „Maar de lui die het gedaan hebben zijn uit de wagen gesprongen en ik weet niet wat ik nu doen moet. . . ."

„Waren dat een kleine witte en een dikke met ruiten?" vroeg de leraar.

„Ja," zei de conducteur. „Ze zijn de bergen ingegaan en ik weet niet, wat ik nu doen moet. . . ."

„Doorrijden!" beval de heer Slagslager. „Ik zal ze persoonlijk opsporen!" Hij wendde zich af en snelde in de aangegeven richting.

De heer Slagslager rende in de richting die de conducteur hem gewezen had. De nacht viel snel en het werd zeer donker.

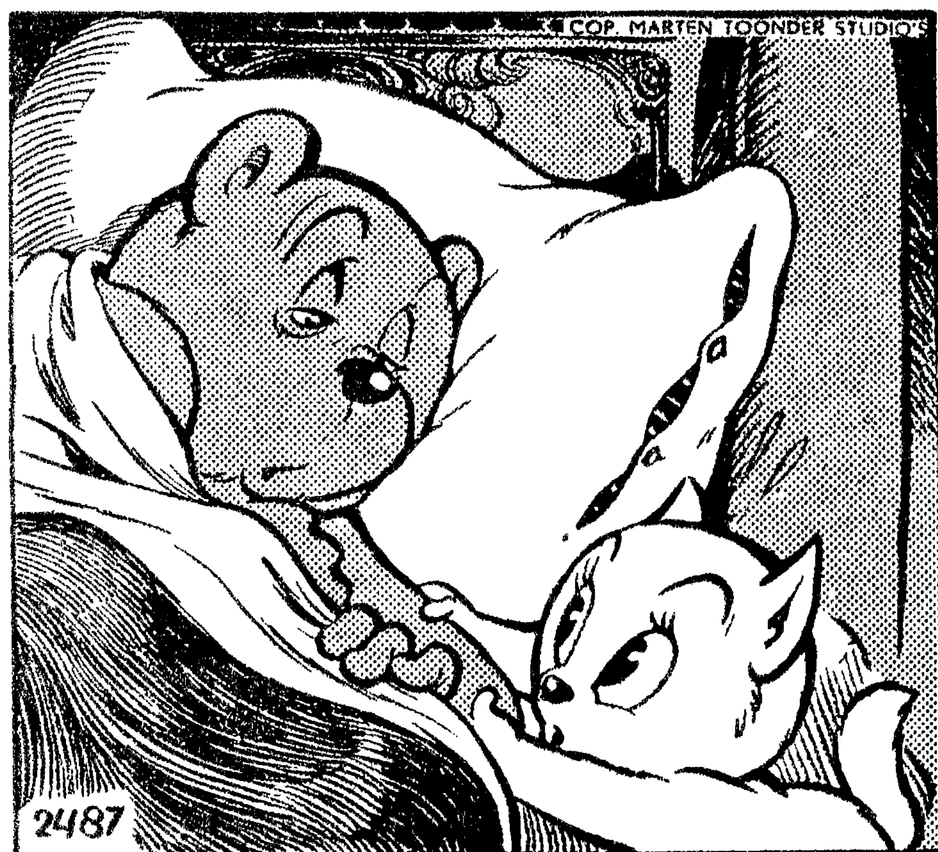
„Een zware taak!” mompelde de leraar. „Ieder spoor ontbreekt mij. Als ik nu maar wist waar deze Bommel heen wil. Wat beweegt hem? Waarom heeft hij mijn lessen in de steek gelaten, nu hij zó dicht bij het slagen is? Hij staat onder een slechte invloed, dat is duidelijk! Hij bevindt zich in de greep van die Tom Poes. Maar ik zal hem redden.... hij zàl slagen, want ik wil mijn subsidie en mijn leerstoel hebben.”

Op dat moment hield hij plotseling de pas in. Vóór hem werden de omtrekken van een berghotelletje zichtbaar en na even nagedacht te hebben besloot de onderwijzer om hier de nacht door te brengen. Hij voelde, dat hij het spoor bijster was, zodat hij beter het daglicht af kon wachten.

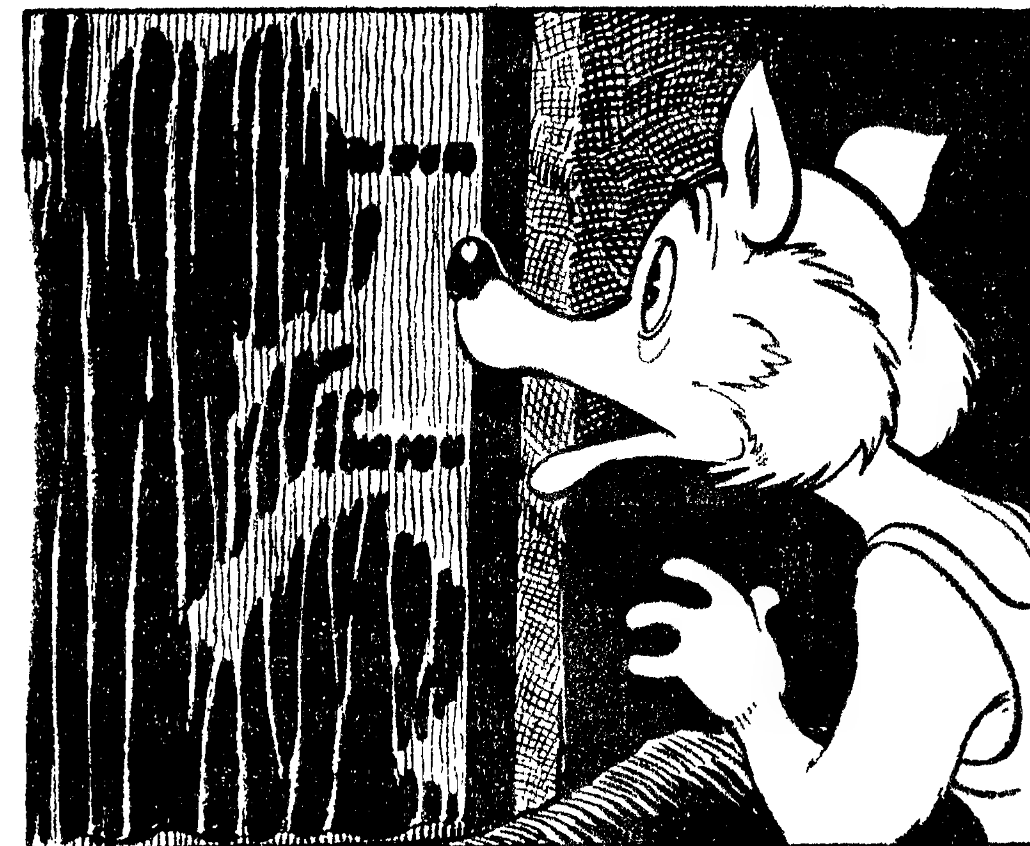
Na lang kloppen verscheen de hotelhouder met een lampje, die de late reiziger verschrikt opnam. Doch deze stelde de herbergier met een paar welgekozen woorden op zijn gemak.

„Wees niet bang, mijn waarde,” sprak hij. „Ik ben een geheim agent, die achter een paar misdadigers aanzit — en daarbij heb ik mij wat verlaat. Geef mij een rustige kamer en waarschuw mij als U een paar vreemdelingen langs ziet komen; een kleine witte en een dikke geruite. Zij zijn gevaarlijk!”

Nu wilde het geval dat dit hetzelfde herbergje was waar Tom Poes en heer Bommel een onderdak hadden gevonden. De laatste sliep vast, maar Tom Poes werd gewekt door het geluid van de stemmen en sloop naar de trap om te luisteren. En zodoende begreep hij al gauw, dat ze hier niet konden blijven.

Tom Poes sloop snel naar de kamer van heer Ollie en schudde zijn vriend wakker.

„Heer Bommel!" fluisterde hij, „we moeten hier weg! Het is hier niet langer veilig! Die Slagslager is net binnengekomen en hij heeft aan de waard verteld, dat wij een paar misdadigers zijn...."

Heer Ollie richtte zich wazig overeind. Zijn geest was zo ingesteld op nachtelijke studie (met een luidsprekertje onder zijn kussen) dat hij een gewoon gesprek niet zo gauw kon vatten.

„Wah.... wat?" prevelde hij. „Waarom onderbreek je mijn cyclide? Hm, coupure in slaag-cyclide! dat is het! Ik...."

„Vlug, heer Ollie!" siste Tom Poes. Hij trok heer Bommel het bed uit en gaf hem zijn jas, terwijl hij voortging:

„We kunnen het beste door het raam! Daar loopt een regenpijp en als we die nemen ziet niemand ons. Maar we moeten gauw zijn, want die herbergier kan ieder ogenblik komen!"

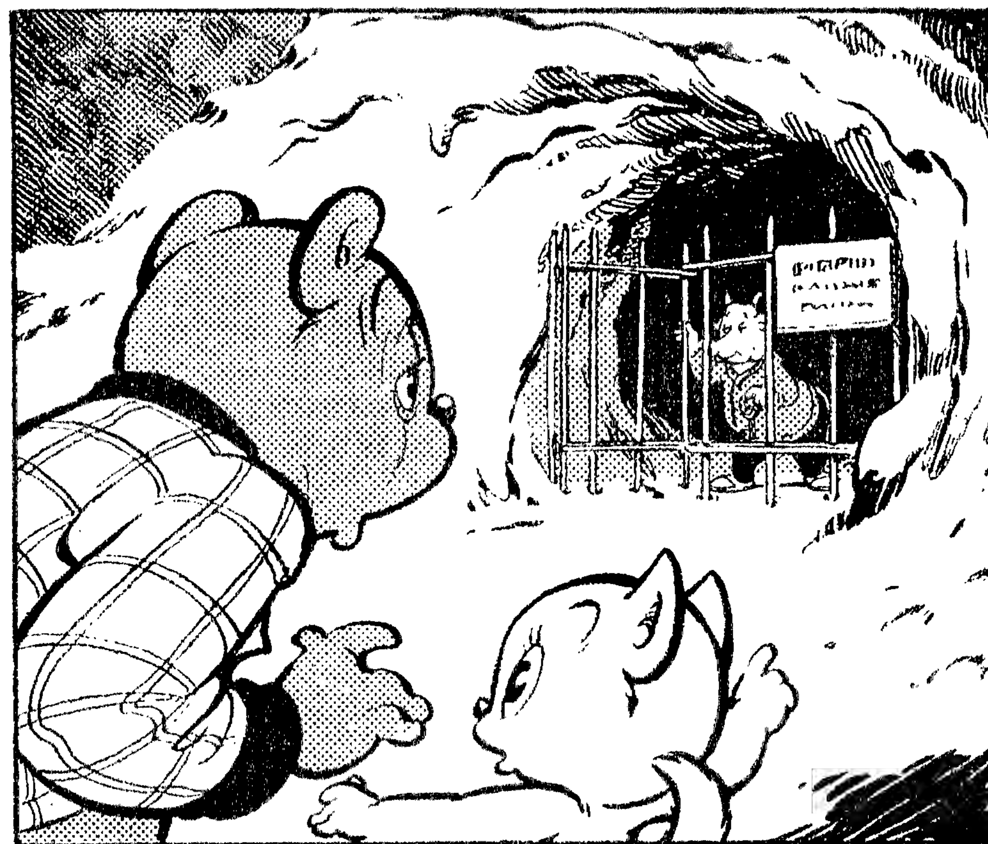
„Ik begrijp het niet," zei heer Ollie. „Wat wil je toch? Zó kan een heer niet werken! We draven als dwazen door de natuur en denken is er niet meer bij. Je stoort me in de uitwerking van de cyclische doorsneden!"

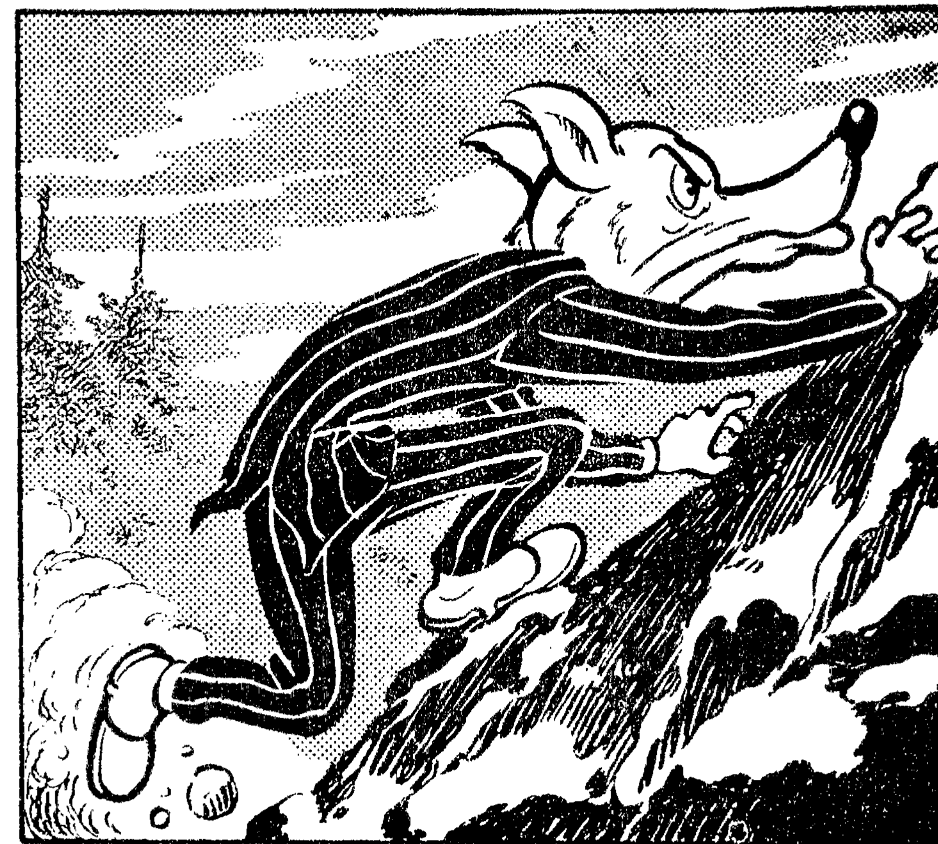
Tom Poes luisterde niet. Hij duwde zijn gezette vriend door het open raam en hielp hem bij de afdaling langs de regenpijp. De maan was nu opgekomen en bescheen hen met een mat schijnsel.

Dat was de reden, dat de heer Slagslager, die zich net ter ruste wou begeven, hun schaduwen langs zijn venster zag bewegen.

„Dat is sterk!" mompelde de onderwijzer, meteen weer uit zijn bed stappend. „Daar gaat die Bommel! Nu kan ik hem grijpen!"

Maar Tom Poes holde reeds met heer Ollie door het nachtelijk berglandschap en probeerde de weg naar de wensgrot te vinden.

Gelukkig begon het al gauw een beetje lichter te worden aan de kim — dat hielp hem bij het herkennen van rotspieken en bergtoppen, zodat hij niet langer het gevaar van verdwalen liep. Van zijn vriend kreeg hij echter weinig steun. Heer Bommel draalde hijgend en mompelend achter hem aan zonder enig begrip te tonen.

„Wat wil je toch?" stiet hij uit. „De oefeningen van heer Slagslager waren lang zo vermoeiend niet! Dit houd ik niet vol..... oef! Dat geren schokt mijn lobben, als je begrijpt wat ik bedoel! En het is slecht voor mijn hoofdpijn.... grmpff...."

„Daar is de wensgrot!" riep Tom Poes, naar boven wijzend. „Nog even, dan zijn we er. En dan is het meteen afgelopen met Uw hoofdpijn, dat zult U zien!"

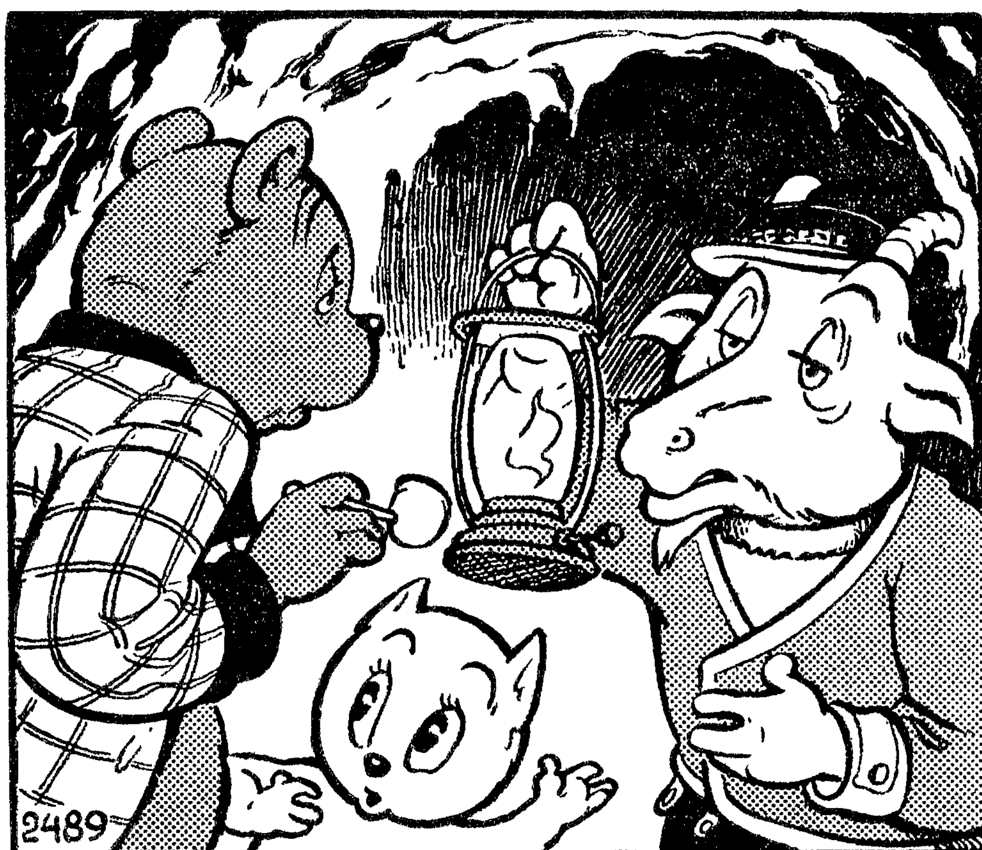
Heer Bommel schudde het hoofd. Er was een vage, niet-begrijpende blik in zijn ogen en het was duidelijk, dat hij zich die grot niet herinnerde. De wens om een geslaagd heer te worden was verdrongen door wiskundige formules — dat gaat nu eenmaal zo met geleerden.

Maar de heer Slagslager dacht daar anders over.

„Hij zàl slagen!" mompelde de onderwijzer, verbeten een bergje beklimmend. „Deze waardeloze knieklutser mòet en zàl als geleerde erkend worden, al zou ik hem bij de haren mee moeten slepen! Mijn eigen toekomst hangt er van af! En als uitvinder van het slaagsysteem zou het toch al te gek zijn, wanneer ik niet zou slagen!"

Zo mompelende had hij de top bereikt en nu zag hij in de verte de figuren van heer Bommel en Tom Poes voor een grot stilstaan.

„Nu ontkomen ze me niet meer!" murmelde hij met een verbeten lachje.

De gids die de wensgrot beheerde opende zijn spelonk bij het ochtendkrieken zoals zijn gewoonte was. Ratelend schoof hij het ijzeren hek terzijde en keek toen verrast naar de beide toeristen die naar binnen kwamen.

„Ach, dat is schoon!" sprak hij. „De genadige heerschappen willen mijn grotli aanzien? Dat is wonderbaar! Treedt binnen. wat ik U mag vragen — ik zal U een intredeschijn verstrekken.."

„Goed!" zei Tom Poes. „Maar schiet een beetje op — we hebben haast!"

„Ach, de heerschappen zijn zo ijlig!" hernam de gids. „Jammer, men moet het leven gans gemoedelijk opnemen, dat is veel bekwamer...."

Maar Tom Poes voelde niets voor die gemoedelijkheid. In de verte zag hij de naderende figuur van de heer Slagslager en hij begreep, dat het gevaar nog dichter bij was, dan hij gevreesd had. Daarom greep hij heer Ollie en de gids ieder bij een hand en trok hen mee de duistere gang in.

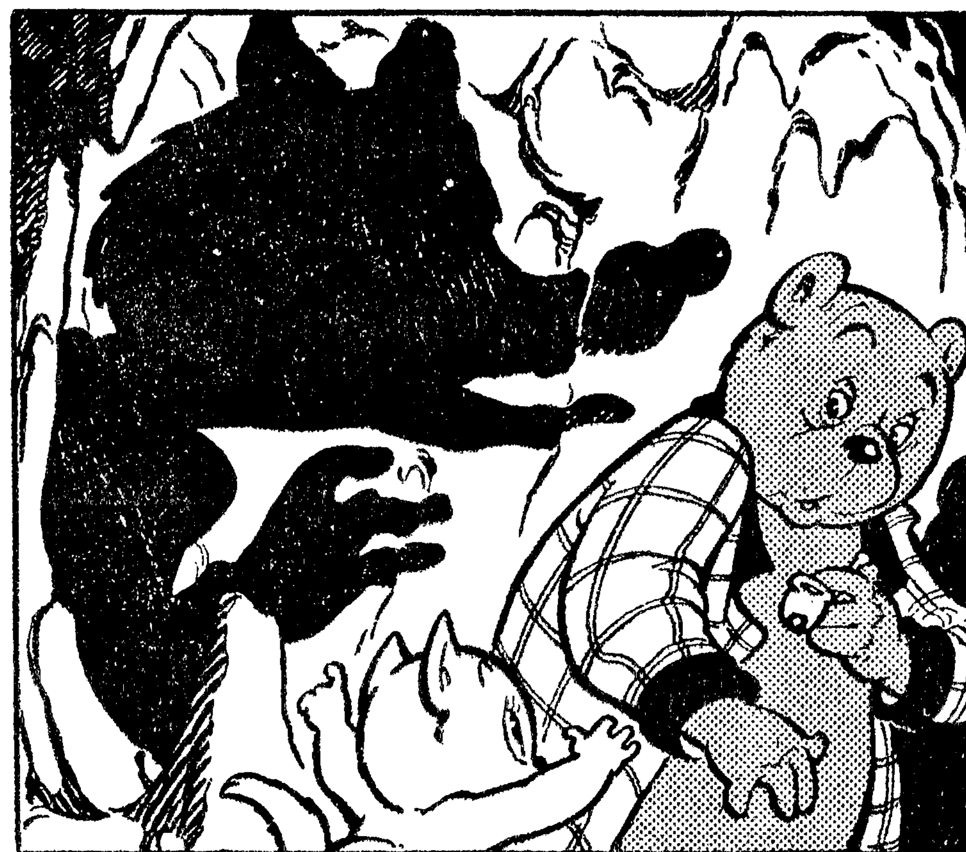
Toen de onderwijzer nu op zijn beurt voor de grot stond waren ze al lang in het inwendige verdwenen.

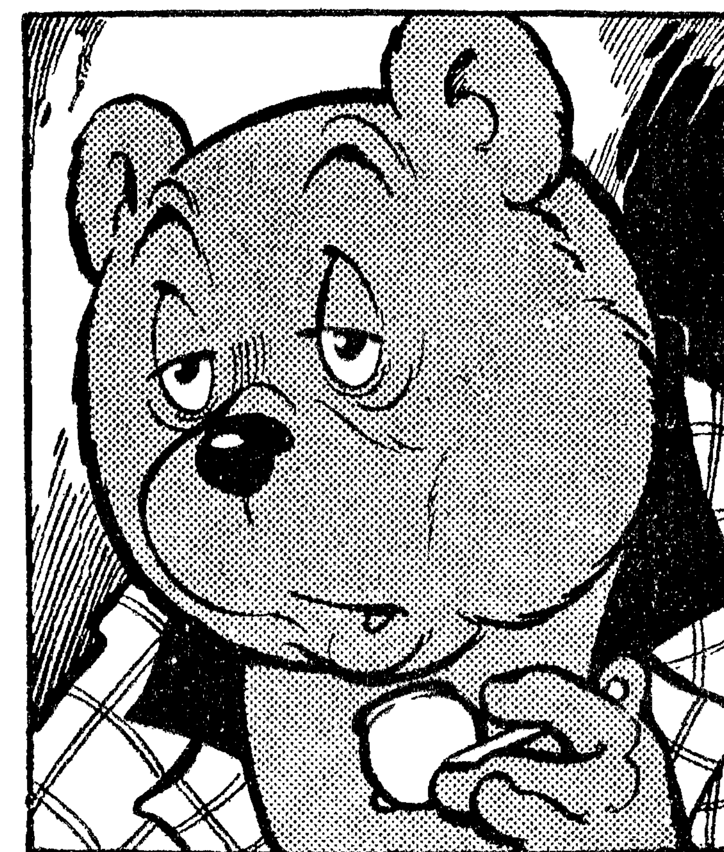
„Vreemd!" mompelde de leraar. „Waarom is die krukkende Bommel hier naar binnen gegaan? Wil hij aan toerisme doen? Waarom heeft die ongunstige Tom Poes hem hier in getrokken?"

Toen viel zijn blik op een bord naast de ingang en er ging hem een licht op.

„Wensgrot!" prevelde hij. „Wie op zondag de dertiende jarig is kan hier een wens doen! Zo, zo! Nu begin ik het te begrijpen! Hier heeft de sukkelaar dat stuk wenssteen vandaan gehaald. Hier heeft hij gewenst om een geslaagd heer te worden. Ja, ja, bijgeloof en domheid. Maar toch zal ik moeten opschieten!"

In de grot ontstak de gids ontstemd een licht en wees zijn gejaagde bezoekers de weg naar de wenszaal. Daar stelde hij zich hijgend van het harde lopen op onder een stalactiet en verviel in een suffig zwijgen.

„Wa-wat doen we hier eigenlijk?" vroeg heer Bommel verbaasd. „Het is hier donker en koud — hier kan ik niet studeren! De temperatuur is slecht voor mijn lobben en voor mijn hoofdpijn. . . ."

„U moet een wens doen!" zei Tom Poes ongeduldig. „U moet wensen dat alles weer wordt als vroeger. Dan gaat die hoofdpijn vanzelf over!"

Maar heer Ollie luisterde niet. Zijn blik was gevallen op de vreemd gevormde druipsteenzuilen van de grot — en die brachten hem op een gedachte.

„Kolommen!" mompelde hij. „Dit is voor het eerst, dat ik ze in het echt zie!"

„U hebt ze al vaker gezien!" zei Tom Poes. „Schiet nu toch op!"

„Kolommen," hernam heer Bommel, „zijn een verticale rij in een determinant. . . ."

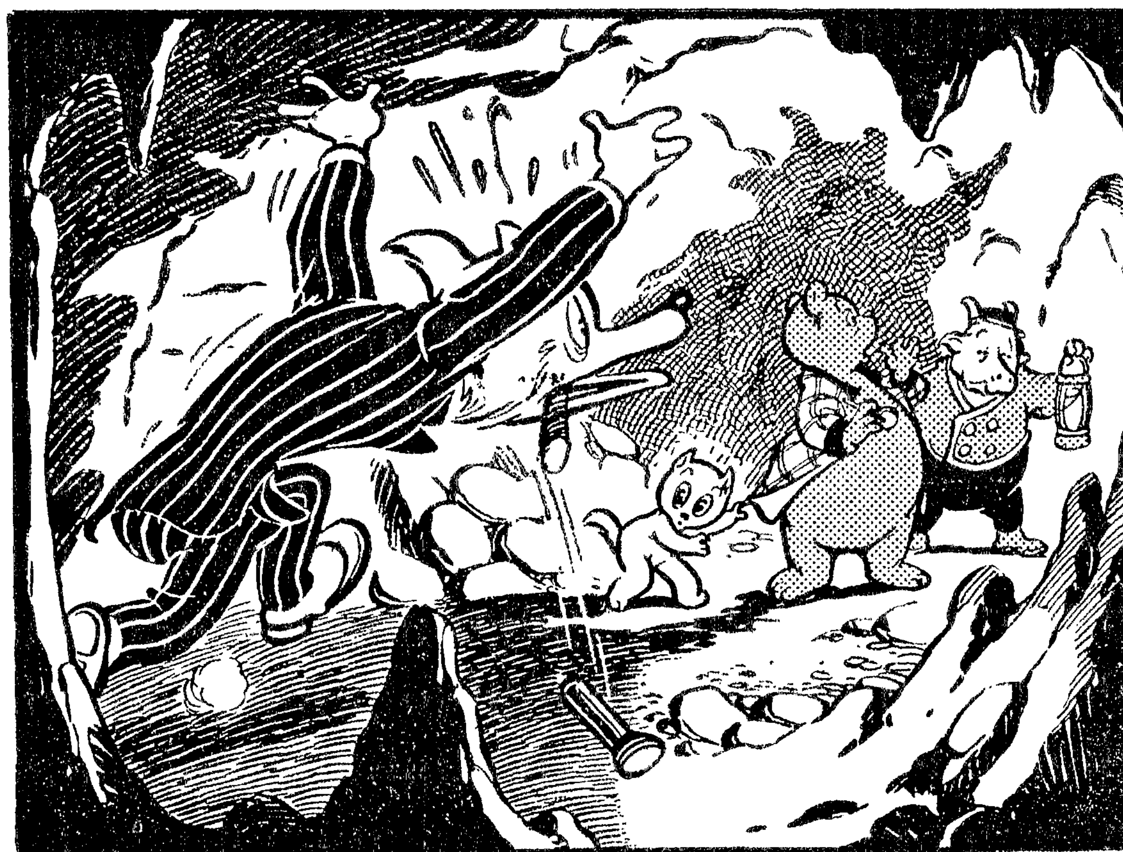
„Daar komt die Slagslager aan!" riep Tom Poes. „Kijk, ik zie zijn schaduw op de wand!"

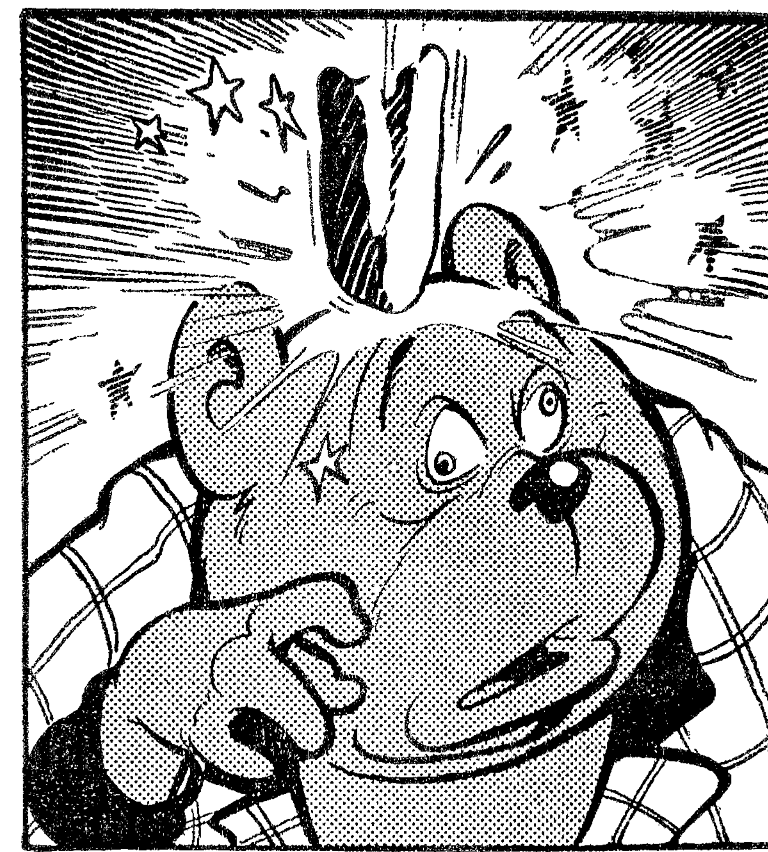
Heer Ollie keek wazig naar de aangewezen plek.

„Schaduw?" prevelde hij, „het is een projectie! Een figuur, die door het projecteren van een andere figuur verkregen is. Maar men kan beter spreken van een projecta of een projectum. . . ."

„Het is de schaduw van Slagslager!" riep Tom Poes van het ene been op het andere springend. „Hij komt U nog meer hoofdpijn bezorgen. Doe nu Uw wens — of anders is het te laat!"

Tom Poes stond te trappelen van ongeduld. Hij zag de heer Slagslager nu snel naderen, zonder dat dit indruk op heer Ollie maakte. Vaag staarde die naar de dansende schaduw van zijn leraar op de wand, hij prevelde iets over een ongestabiliseerde projectuur en begon naar een potloodje te zoeken om een berekening te kunnen maken.

Toen kreeg Tom Poes er genoeg van. Hij greep heer Bommel ruw beet en begon hem te schudden.

„U moet een wens doen!" riep hij, „wens dat alles weer wordt als vroeger!"

„Niet schudden!" klaagde heer Ollie. „Je klutst mijn lobben, als je begrijpt wat ik bedoel."

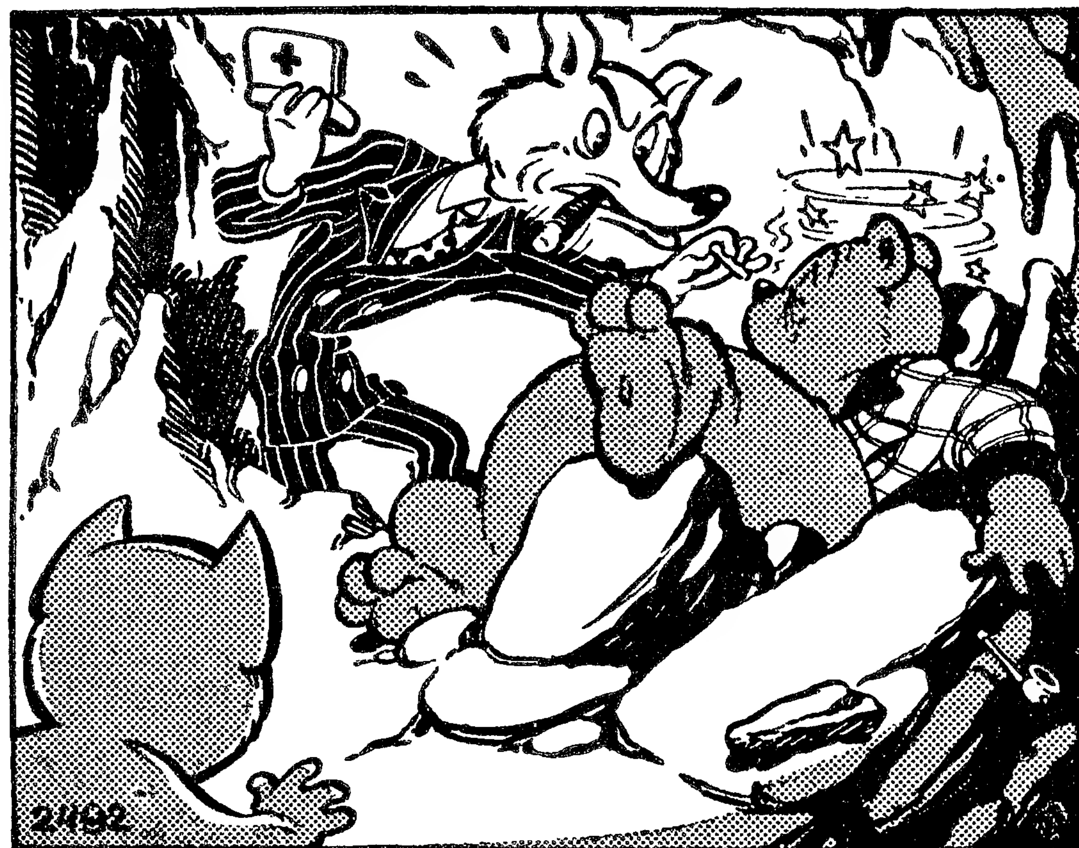
„Een wens?" riep Slagslager nadersnellend. „Stop die onzin! Schei uit met dat domme bijgeloof! Men kan niets ongedaan maken — dat is wetenschappelijk vastgesteld. Kom onmiddellijk mee, meneer Bommel! De tijd dringt!"

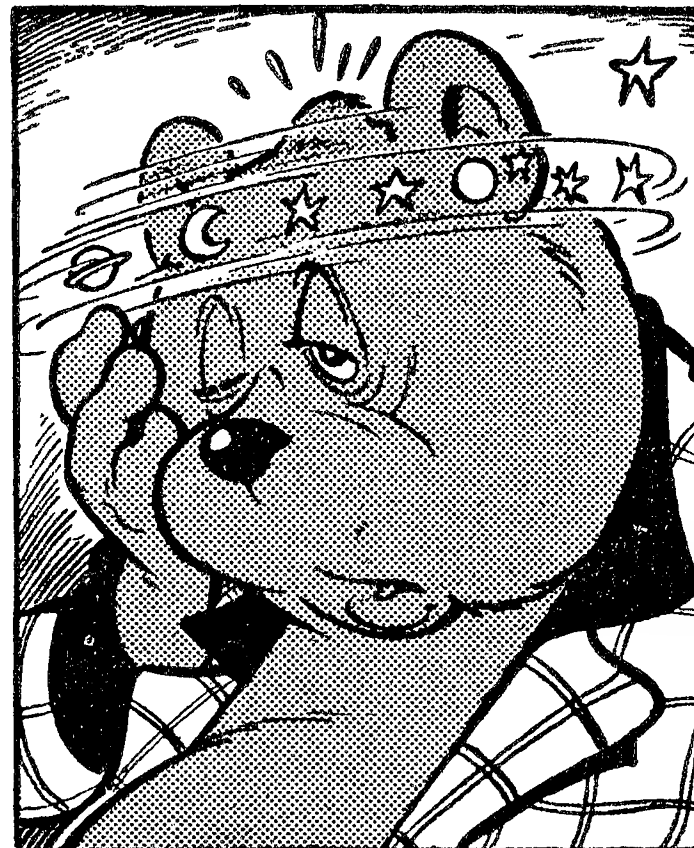
„Een wens...." murmelde heer Ollie. Hij wierp een blik vol afkeer op de naderende onderwijzer en nam toen een besluit.

„Ik wens, eh.... dat alles weer wordt als eh.... hm.... vroeger!" riep hij wat onzeker. Het geluid was echter sterk genoeg om enkele echo's op te wekken, die hol door de spelonk galmden. Daardoor raakte er, hoog in het gewelf, een stuk druipsteen los.

En nu kan men zien hoe vreemd het lopen kan in de wereld. Want, precies als een maand geleden, suisde een brok kwarts omlaag en trof heer Bommel midden op de schedel. Eén kort ogenblik bleef hij verrast staan met verdraaide ogen.

„Gesloten cirkel.." prevelde hij — en met deze woorden stortte hij bewusteloos ter aarde....

Toen de heer Slagslager zijn leerling bewusteloos neer zag storten, uitte hij een kreet van wanhoop.

„Ook dat nog!" riep hij uit. „Allemaal tijdverlies!" Hij trok zenuwachtig een doosje met E.H.B.O.-middelen uit zijn costuum en knielde naast de ongelukkige op de rotsbodem.

Tom Poes liet hem maar begaan. Natuurlijk wist hij ook niet of de wens van zijn vriend sterker zou zijn dan het slaagsysteem van de onderwijzer en hij was héél benieuwd op welke manier die wens vervuld zou worden.

Nu, dat ging anders, dan hij verwacht had.

Heer Bommel kwam door de goede zorgen van zijn leraar al gauw weer bij. Wazig ging hij recht zitten en keek met een versufte blik om zich heen.

„Wa-waar ben ik?" stamelde hij, naar de buil op zijn schedel tastend.

„Alles is in orde!" zei de heer Slagslager op doordringende toon. „Kom, sta op. We moeten terug naar de stad! U moet een lezing voor de professoren houden!"

Maar heer Ollie schonk geen aandacht aan hem. „Ach, ja, dit is de wensgrot!" riep hij uit. „Ik heb een wens gedaan!"

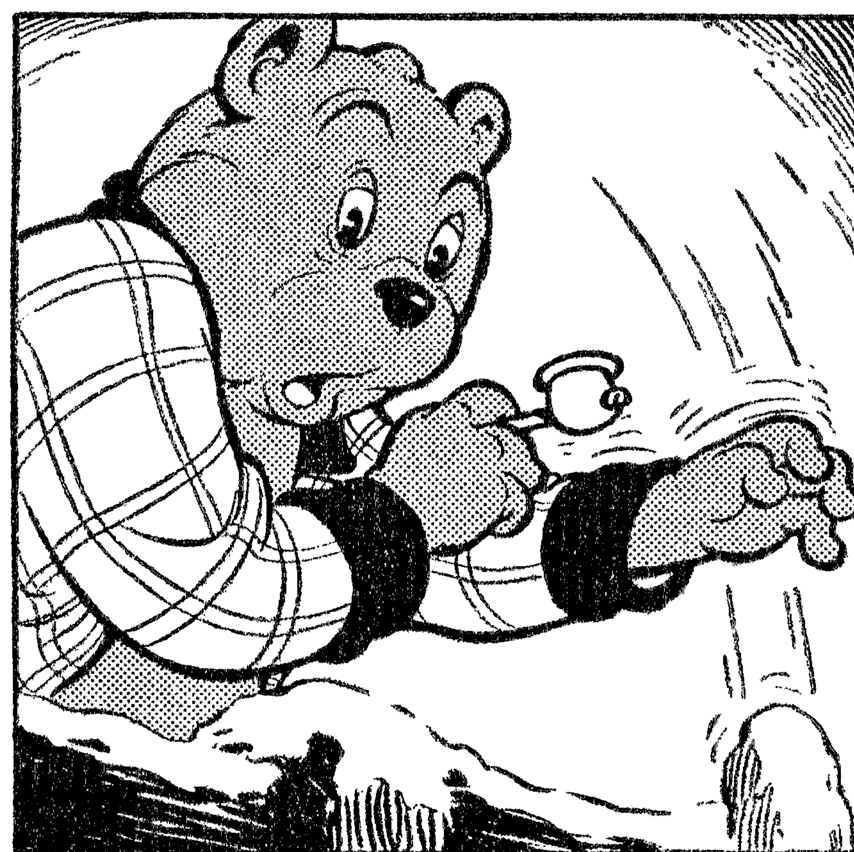
„Kom!" drong de onderwijzer aan. „Er is geen tijd te verliezen! Denk aan Uw graviteits-theorie!"

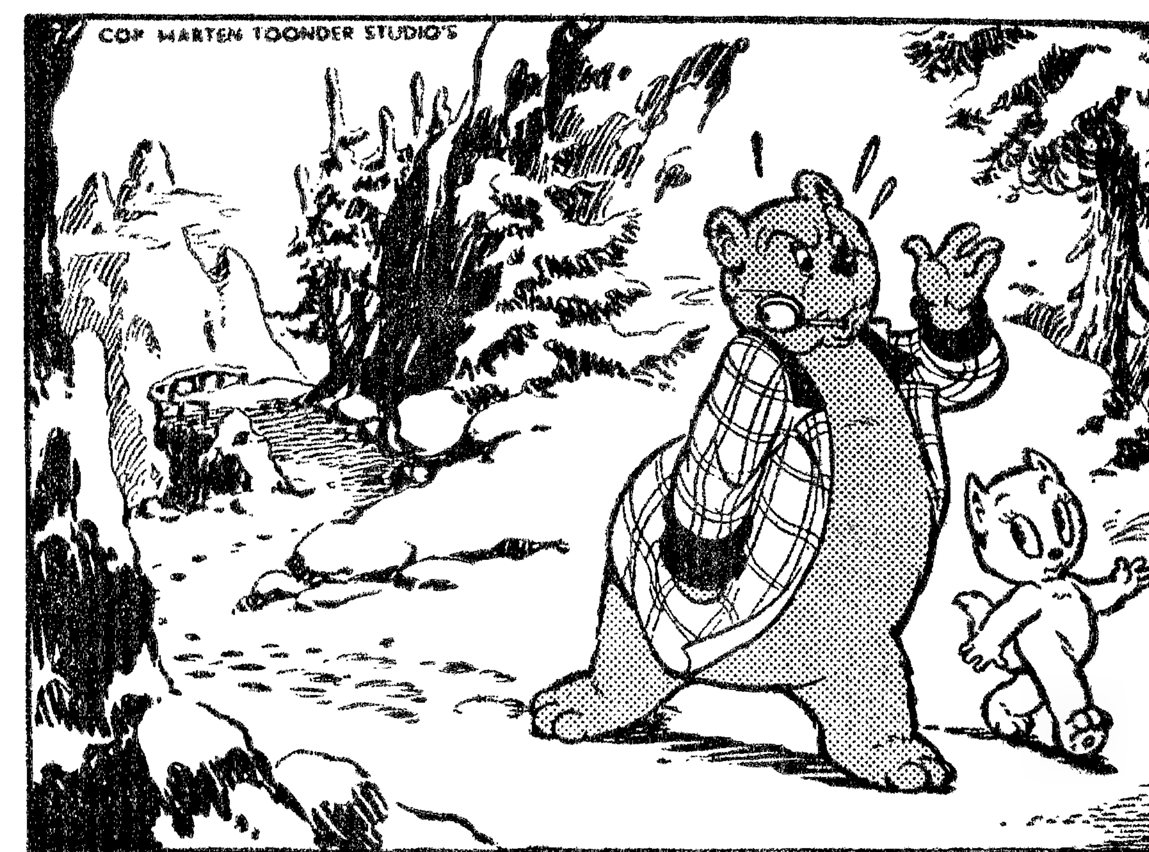
„Ach wàt graven-tijd-theorie! Ga toch weg!" riep heer Bommel driftig. „Ik ken U helemaal niet! Ik heb een stuk steen op mijn hoofd gehad en Tom Poes laat mij aan de zorgen van de eerste de beste rare vreemdeling over! Het is droevig! Tom Poes! Waar ben je?"

De leraar stond een ogenblik als door de bliksem getroffen.

„Nu is alles verloren!" prevelde hij. „De sukkelaar is het geheugen kwijt!" Met die woorden wendde hij zich om en liep handenwringend heen....

Ja, het was duidelijk, dat heer Bommel aan geheugenverlies leed. Toen hij met Tom Poes de wensgrot verliet bekeek hij nadenkend het stuk kwarts, dat hem op de schedel getroffen had.

„Bah! Wat een onzin!" mopperde hij. „Allemaal bijgeloof, zo'n wensgrot. Men doet een wens, als heer zijnde, en men krijgt een steen op het hoofd! Hoofdpijn is alles wat men overhoudt. Hm.... wat was het eigenlijk, dat ik gewenst heb, Tom Poes?"

„U hebt gewenst om een geslaagd heer te worden," zei Tom Poes.

„Grmpf!" riep heer Ollie uit. „Een geslaagd heer! Hoe kom ik erbij om zo'n onzinnige wens te doen? Alsof een Bommel niet altijd geslaagd is als heer, als je begrijpt wat ik bedoel. Jij hebt me natuurlijk tot deze nonsens gebracht! Een geslaagd heer! Bah!"

Hij staarde met groot misnoegen naar het stuk druipsteen en wierp het toen met een boog in de afgrond.

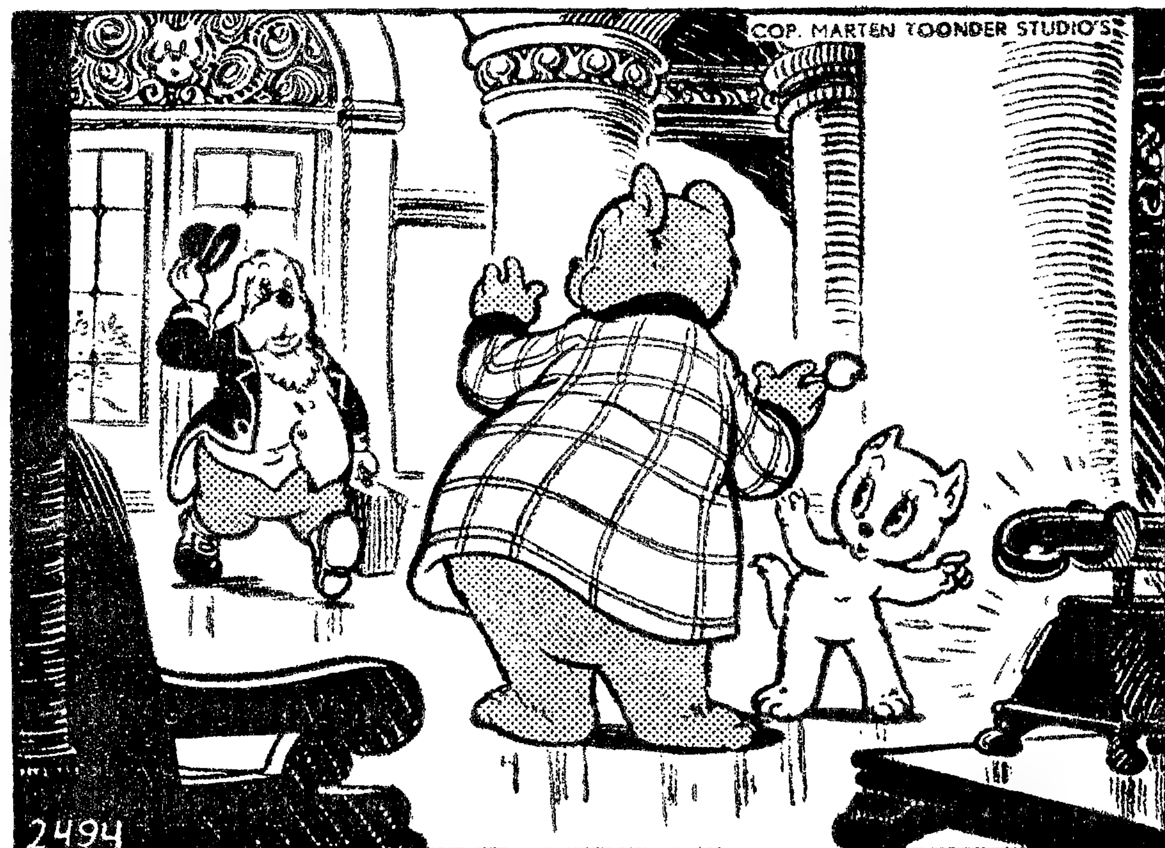
„Een geslagen heer, daar lijkt het meer op," voegde hij eraan toe.

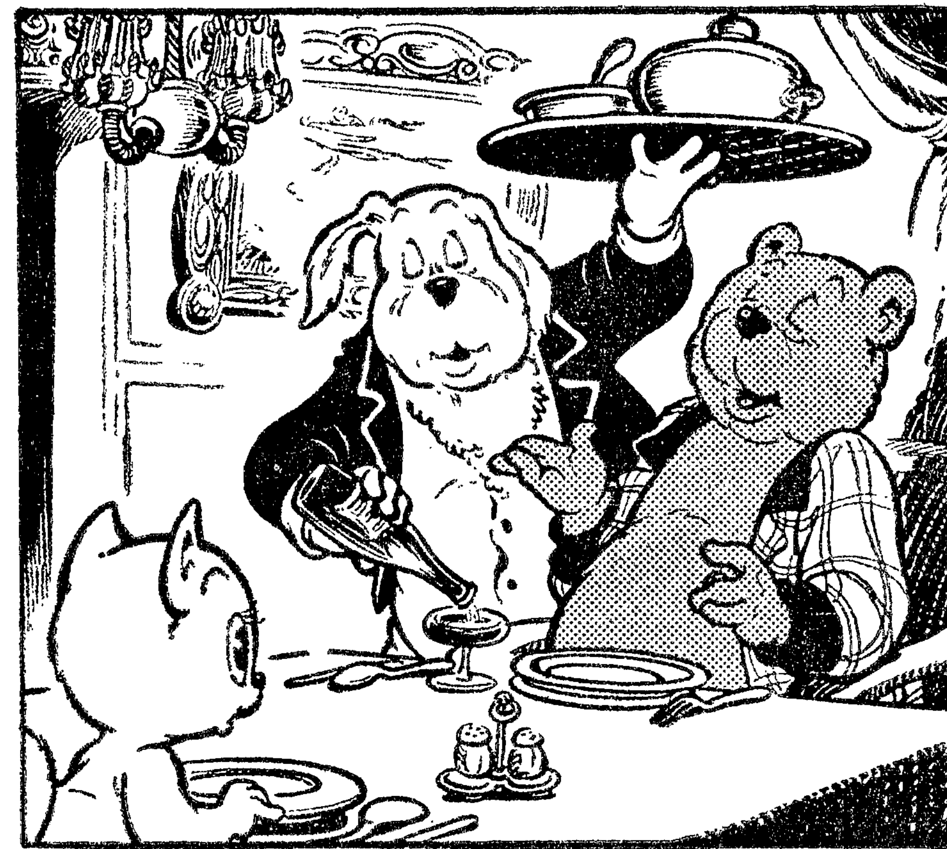
Tom Poes keek hem verheugd aan.

„Wilt U dan ècht niet meer slagen?" vroeg hij. „Weet U niet meer van die verticale rij in een determinant?"

„Wàt voor minant?" riep heer Bommel driftig. „Het is een schande, dat je je oude vriend en beschermer met platte scheldwoorden en laffe praatjes beledigt, terwijl hij hoofdpijn heeft! Om jou een plezier te doen ben ik naar die grot gegaan — maar nu is het genoeg! Ik schei uit met deze vacantie. We gaan weer naar huis!"

„Die tweede wens is toch ook uitgekomen," zei Tom Poes tevreden tot zichzelf. „Heer Ollie is weer helemaal de oude!"

Toen Tom Poes en heer Bommel weer terug waren op Bommelstein duurde het slechts een paar minuten of ook de bediende Joost verscheen aan de voordeur. De trouwe knecht had al die dagen het slot in het oog gehouden. En toen hij nu zijn meester weer op weg zag naar huis, was hij hem onmiddellijk gevolgd.

„Excuseer, heer Olivier," sprak hij, „ik meende aan Uw heldere oogopslag en aan Uw montere tred te zien, dat U weer genezen bent. Daarom meende ik, dat ik U mijn diensten weer kon aanbieden, met Uw welnemen!"

„Genezen?" vroeg heer Ollie. „Maar ik ben toch niet ziek geweest? Alleen maar een beetje met vacantie. Weliswaar heb ik een steen op her hoofd gekregen, maar...."

Op dat moment werd hij onderbroken door het rinkelen van de telefoon. Het was burgemeester Dickerdack, die op de kalender had gezien, dat de termijn verstreken was.

„Vreemd," zei heer Bommel, na een kort gesprek de hoorn neerleggend. „Hij vroeg naar een onderwijzer, een zekere heer Slagslager, de uitvinder van het slaagsysteem. En toen ik zei, dat ik die niet kende en dat ik tégen het geven van klappen aan leerlingen was, als je begrijpt wat ik bedoel — toen zei hij, dat hij merkte, dat ik niet geslaagd was. Die subsidie en die leerstoel gaan niet door, zei hij. Héél vreemd!"

Heer Ollie zette zich aan tafel — want Joost had een eenvoudige maaltijd klaargemaakt en diende juist het eten op.

„Héél vreemd, Tom Poes," herhaalde hij. „Wat kan de burgemeester bedoeld hebben? Hij weet toch wel, dat een heer en een Bommel altijd geslaagd is? Hij moet overspannen zijn!"

Tom Poes vond het niet nodig om alles uit te leggen. Hij dacht, dat het beter voor zijn vriend was om het maar zo te laten. En zo komt het dan ook, dat heer Ollie zelf de inhoud van deze ware geschiedenis niet kent.

— Einde van dit verhaal —

De avonturen van Tom Poes en Heer Bommel

No. 1 **Tom Poes en de Kniphoed**

No. 2 **Tom Poes en het Tijddeurtje**

No. 3 **Tom Poes en het Slaag-systeem**

Zo krijgt u de beroemde
Tom Poes-boekjes GRATIS thuis

- Doe 12 waardepunten van Niemeijer Koffie en Thee in bijgesloten, reeds geadresseerde envelop en sluit deze goed.
- Schrijf links bovenaan :
  Tom Poes No. . . . . (het nummer dat u wenst).
- Schrijf op achterzijde **duidelijk uw naam en adres.**
- Postzegel van 12 ct erop en posten !

„ De Avanturen van Tom Poes en Heer Bommel "

worden beschikbaar gesteld door

THEODORUS NIEMEIJER N.V. TE GRONINGEN

KOFFIE THEE TABAK

TOM POES

EN HET SLAAGSYSTEEM

Nummer III

Tom Poes en het Slaag-systeem